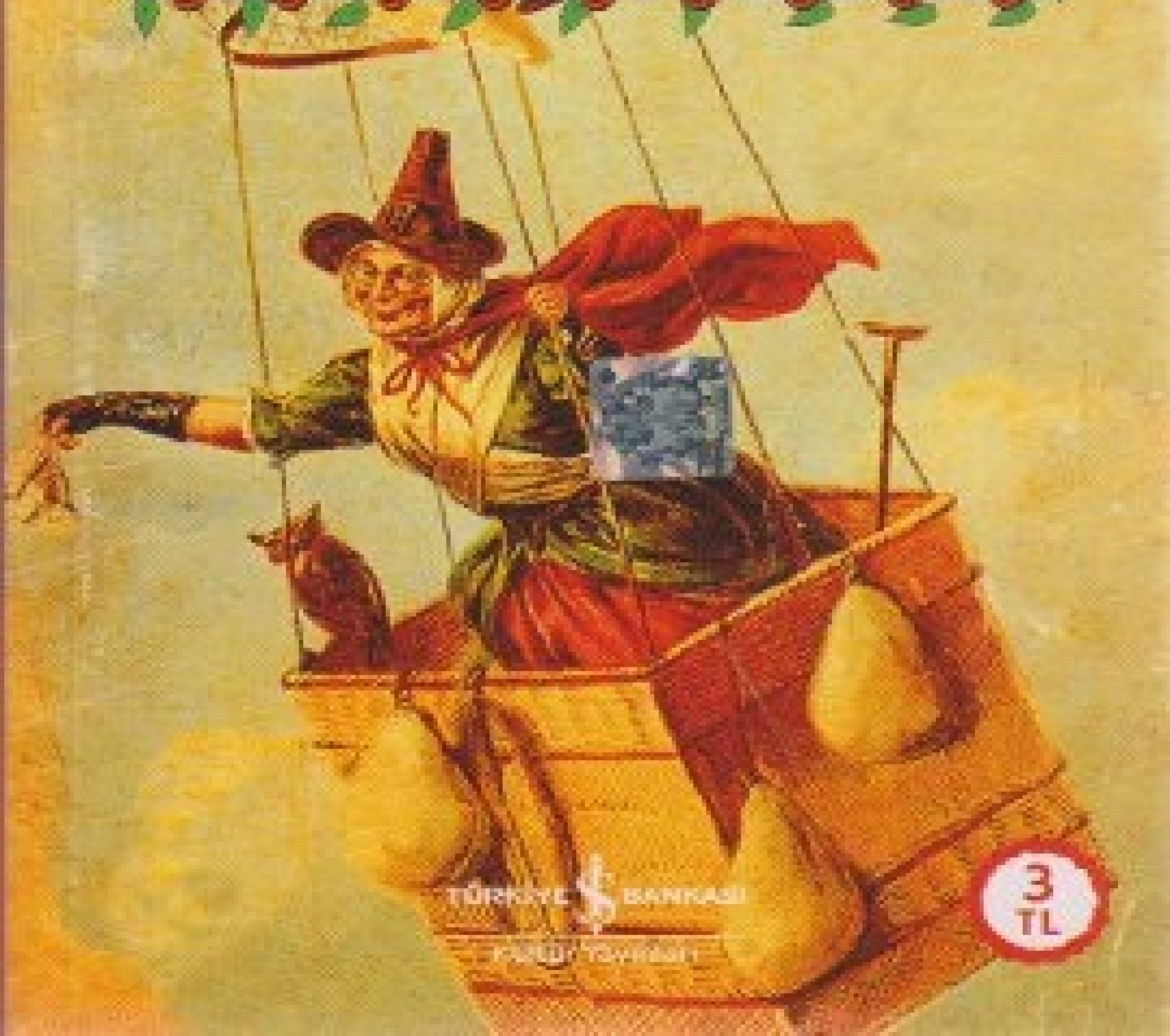
İŞ ÇOCUK KÜTÜPHANESİ

Orijinal Dilden, Kısaltılmamış Çeviri

L. FRANK BAUM

OZ BÜYÜCÜSÜ

Çeviren: Volkan Yalçıntoklu

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

3 TL

İŞ ÇOCUK KÜTÜPHANESİ
Orijinal Dilden, Kısaltılmamış Çeviri
L. FRANK BAUM
OZ BÜYÜCÜSÜ
Çeviren: Volkan Yalçıntoklu
TÜRKİYE İŞ BANKASI
3 TL

OZ BÜYÜCÜSÜ

L. FRANK BAUM

ÇEVİREN: VOLKAN YALÇINTOKLU

ÖZGÜN ADI: THE WONDERFUL WIZARD OF OZ

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN KISALTILMADAN ÇEVRİLMİŞTİR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2007

http://eskikitaplarim.com

- v1 -

ÖNSÖZ

Her sağlıklı çocuk fantastik, şaşırtıcı ve belirgin bir şekilde düşsel olan hikayelere karşı içgüdüsel ve doğal bir sevgi duyduğundan; folklor, efsaneler, söylenceler ve peri masalları asırlar boyunca çocukları takip etmiştir. Grimm Kardeşlerin ve Andersen'in uçuşan perileri, çocuksu kalplere insanoğlunun verebileceğinden daha çok mutluluk vermiştir.

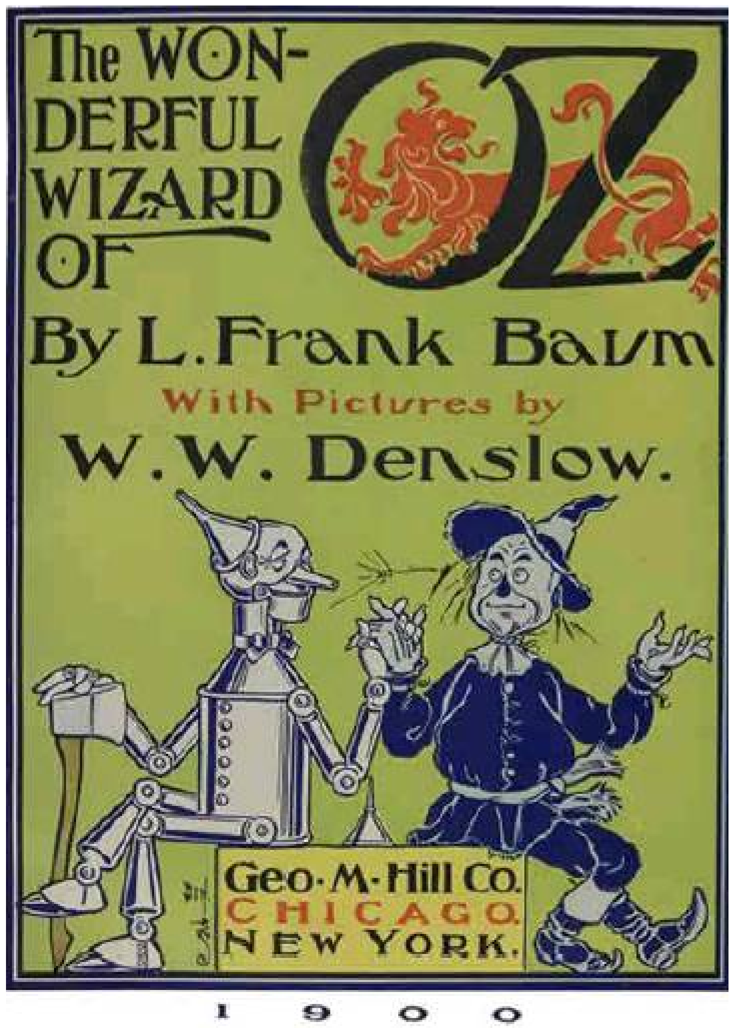
Artık basmakalıp cinler, cüceler ve perilerle birlikte yazarların her hikayeden birtakım ürkütücü dersler çıkarmayı vurgulayarak tüyler ürpertici ve korkunç olaylar anlatmadığı, yepyeni "şaşırtıcı hikayelerin" zamanı geldiğinden -her ne kadar eski zaman peri masalları nesillerdir dile geliyor olsa da- bu eserler bundan böyle çocukların kütüphanelerinde "tarihi" olarak sınıflandırılıyor. Modern eğitim ahlak da içerdiğinden, modern çocuk okuduğu şaşırtıcı hikayelerde sadece eğlence arıyor ve hoşuna gitmeyen herhangi bir kitabı kolayca başından atabiliyor.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda, "Muhteşem Büyücü Oz"un hikayesinin ancak bugünün çocuklarını hoşnut etmek için yazıldığı söylenebilir. Bu hikaye çocukları hayrete düşürecek derecede neşelendirerek, baş ağrılarının ve kabusların geride bırakıldığı modern bir peri masalı olmaya çabalar.

Nisan, 1900 - Chicago, ABD

L. FRANK BAUM

Not: İş Bankası Kültür Yayınları'ndan çevrilen bu esere, metnin orijinal dilindeki ilk baskısında (1900) çıkan W. W. Denslow'ın çizdiği illüstrasyonlar eklenmiştir.

Oz Büyücüsü'nün İlk Kitap Kapağı

Kasırga

Dorothy uçsuz bucaksız Kansas çayırlarında çiftçilik yapan Henry Enişte ve Em Teyze'yle birlikte yaşıyordu. İnşaat için gereken tahtaların kilometrelerce öteden arabalarla taşınması gerektiğinden küçük evleri dört duvarı, zemini ve çatısı olan tek bir odadan oluşuyordu, odada paslı bir ocak, kap kaçak için bir dolap, bir masa, üç dört sandalye ve yataklar vardı. Bir köşedeki büyük yatak Henry Enişte ve Em Teyze'nin, diğer köşedeki küçük yataksa Dorothy'nindi. Tavanarası, ya da kiler yoktu - ama yeraltında, yoluna çıkan bütün binaları yıkabilecek güçte bir hortum çıkarsa, saklanabilecekleri kasırga sığınağı denilen kazılmış bir çukur vardı. Bu küçük, karanlık çukura, zeminin ortasında üzerinde kapak bulunan bir merdivenle iniliyordu.

Dorothy kapıda durup etrafına baktığında görebildiği tek şey her yönde uzanan geniş, kül rengi çayırlardı. Dört bir yandan ufka dek uzanan bu düz arazinin görüntüsünün tekdüzeliğini bozan ne bir ağaç ne de bir ev vardı. Güneş, çapalanmış toprağı pişirmiş ve gri, çatlaklarla dolu bir yığın haline getirmişti. Güneş, uçlarını yakıp her yanı kaplayan gri renge çevirdiğinden, çimenler bile yeşil değildi. Ev bir kere boyanmıştı ama güneş boyayı kabartmış, yağmurlar da yıkayıp götürmüştü, ev şimdi çevredeki her şey gibi donuk ve griydi.

Em Teyze buraya ilk geldiğinde genç, güzel bir gelindi. Güneş ve rüzgar onu da değiştirmiş, gözlerindeki parlaklığı gri bir donukluğa çevirmişti, yanakları ve dudaklarındaki kırmızılık da griye dönüşmüştü. Artık zayıftı, yanakları çökmüştü ve hiç gülümsemiyordu. Yetim kalan Dorothy ilk geldiğinde çocuğun kahkahaları onu o kadar şaşırtmıştı ki, Dorothy'nin neşeli sesi kulaklarına her ulaştığında çığlık atıp elini kalbine bastırıyor, hala gülünecek ne bulduğunu merak ederek kıza bakıyordu. Henry Enişte de hiç gülmezdi. Sabahtan akşama kadar çalışır ve eğlencenin ne olduğunu bilmezdi. Uzun sakalından kaba çizmelerine kadar her şeyi griydi, sert ve

ağırbaşlı görünür, çok az konuşurdu. Dorothy'yi güldüren ve etrafındaki her şey gibi griye dönüşmesini engelleyen Toto'ydu. Toto gri değildi, uzun, ipek gibi tüyleri, komik, ıslak burnunun iki yanında neşeyle açılıp kapanan küçük, siyah gözleriyle küçük, siyah bir köpekti. Toto bütün gün oyun oynardı, Dorothy de onunla oynar ve onu içtenlikle severdi.

Bugün oyun oynamıyorlardı. Henry Enişte kapının eşiğine oturmuş, her zamankinden daha gri gözüken gökyüzüne endişeyle bakıyordu. Dorothy de kucağındaki Toto ile kapıda duruyor ve gökyüzüne bakıyordu. Em Teyze bulaşıkları yıkıyordu.

Kuzeyden hafif bir rüzgar sesi geliyordu, Henry Enişte ve Dorothy yaklaşan fırtınanın önünde dalgalanan uzun çimenleri görebiliyorlardı. Güneyden de rüzgarın keskin ıslığını duydular ve döndüklerinde o yöndeki çimenlerin de hareketlendiğini gördüler. Henry Enişte birden ayağa kalktı.

"Kasırga geliyor, Em," diye seslendi karısına, "Gidip hayvanlara bakacağım." Sonra inek ve atların bulunduğu barakalara doğru koştu.

Em Teyze işini bırakıp kapıya geldi. Bir bakışta yaklaşan tehlikeyi anlamıştı. "Çabuk, Dorothy!" diye bağırdı, "Sığınağa koş!"

Toto, Dorothy'nin kollarından atlayıp yatağın altına saklandı, kız da peşinden gitti. Çok korkmuş olan Em Teyze zemindeki kapağı açtı ve merdivenden küçük, karanlık çukura indi. Dorothy, Toto'yu yakaladı ve teyzesini takip etti. Yolu tam yarılamıştı ki rüzgarın çığlığı duyuldu ve evin sallanmasıyla dengesini kaybedip kendini yerde buldu. Sonra garip bir şey oldu.

Ev kendi etrafında iki, üç kez döndükten sonra yavaşça havalanmaya başladı. Dorothy kendini bir balondaymış gibi hissediyordu.

Kuzey ve güney rüzgarları evin olduğu yerde birleşmişler ve burayı kasırganın merkezi haline getirmişlerdi. Bir kasırganın merkezinde hava genellikle durgundur, ama her yanından saran yüksek basınç evi kasırganın tepesine kadar yükseltmiş, sizin bir tüyü taşımanız gibi kilometrelerce öteye taşımıştı.

Hava karanlıktı ve rüzgar korkunç bir şekilde uğulduyordu ama Dorothy bunun çok da kötü olmadığını düşündü. İlk birkaç dönüş ve sallantıdan sonra beşiğindeki bir bebek gibi nazikçe sallandığını hissetti.

Toto bundan hoşlanmamıştı. Odanın içinde oradan oraya koşuyor, yüksek sesle havlıyordu, Dorothy ise yerde sessizce oturmuş olacakları bekliyordu.

Toto açık duran kapağa çok yaklaştı ve aşağı düştü, kız ilk önce onu kaybettiğini düşünmüştü. Ama sonra kulağını gördü, hava basıncı o kadar güçlüydü ki Toto aşağı düşememişti. Deliğe doğru süründü, Toto'yu kulağından yakaladı ve odaya çekti, başka bir kaza olmaması için de kapağı kapadı. Saatler geçtikçe, Dorothy korkusunu yenmişti, ama kendisini oldukça yalnız hissediyordu ve rüzgar o kadar şiddetliydi ki neredeyse sağır olmuştu. İlk önce ev düşerse parçalanır mıyım diye merak etti, ama saatler geçip kötü bir şey olmayınca, endişelenmeyi bırakıp sakince geleceğin neler getireceğini beklemeye başladı. En sonunda sallanan zeminden yatağa kadar sürünüp, yattı, Toto da onu takip edip yanına kıvrıldı. Evin sallanmasına ve rüzgarın uğuldamasına rağmen Dorothy gözlerini kapadı ve kısa zamanda uykuya daldı.

Kıtırsoylar

Dorothy'yi uyandıran sarsıntı o kadar ani ve güçlüydü ki, yatakta olmasaydı yaralanabilirdi… Gıcırtı, nefesini tutup neler olduğunu merak etmesine sebep oldu, Toto küçük, soğuk burnunu yüzüne bastırmış ümitsizce inliyordu. Dorothy doğruldu ve evin artık hareket etmediğini fark etti, karanlık da değildi, parlak güneş ışığı pencereden girerek odanın içini aydınlatıyordu. Yataktan fırladı ve Toto ile birlikte koşup kapıyı açtı.

Küçük kız etrafına baktı ve şaşkınlıktan çığlık attı, gördüğü harika manzara karşısında gözlerini kocaman açmıştı.

Kasırga, evi inanılmaz güzellikteki bir bölgeye, nazikçe -bir kasırgaya göre- indirmişti. Her tarafta ağızları sulandıran meyvelerle dolu uzun ağaçlar ve yemyeşil çimenler vardı. Parlak çiçek tarhları, çalılar vardı ve ağaçların dallarında nadir rastlanan parlak tüylü kuşlar şakıyordu. Yeşil kıyıların arasından akan parlak bir dere, uzun süre kurak, gri çayırlıklarda yaşayan bu kıza hafifçe mırıldanıyordu.

Bu yabancı ve güzel manzaraya bakarken şimdiye dek gördüğü en tuhaf insan topluluğunun ona doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. Alışkın olduğu büyüklere benzemiyorlardı, ama çok küçük de sayılmazlardı. Aslında boyları, yaşına göre iri olan Dorothy kadar olsa da, ondan çok daha yaşlıydılar.

Üçü erkek biri kadındı ve hepsi de garip bir biçimde giyinmişlerdi. Otuz santim uzunluğunda, sivri uçlu ve yuvarlak kenarlarında hareket ettiklerinde şıngırdayan ziller olan şapkalar takıyorlardı. Erkeklerin şapkaları maviydi, kadının şapkası beyazdı ve omuzlarından örgüler halinde sarkan beyaz bir elbise giyiyordu, üzerinde güneş ışınlarıyla elmas gibi parıldayan küçük yıldızlar vardı. Erkeklerin giysileri şapkalarıyla aynı tonda maviydi ve konçlarında mavi şeritler olan iyi cilalanmış botları vardı. Erkeklerin ikisi sakallı olduğundan, Dorothy onların Henry Enişte ile aynı yaşlarda

olduklarını tahmin etti. Ama küçük kadının çok daha yaşlı olduğu belliydi: yüzü kırışıklıklarla doluydu, saçları neredeyse bembeyazdı ve zorlanarak yürüyordu.

Dorothy'nin kapısında dikildiği eve yaklaşıp durduklarında korkmuş gibi görünüyorlardı, kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Yine de küçük yaşlı kadın Dorothy'ye doğru yürüdü, eğilerek selamladı ve tatlı bir sesle şöyle dedi:

"Kıtırsoyların Diyarı'na hoş geldin, asil büyücü. Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğün ve insanlarımızı esaretten kurtardığın için sana minnettarız."

Dorothy bu konuşmayı merakla dinledi. Bu küçük kadın ona büyücü diye hitap ederken ve Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğünü söylerken ne demek istiyor olabilirdi? Dorothy bir kasırga tarafından evinden kilometrelerce uzağa atılmış, masum, zararsız, küçük bir kızdı, ve hayatı boyunca bir karıncayı bile incitmemişti.

Ama küçük kadının bir yanıt beklediği açıktı, bu yüzden Dorothy duraksayarak şöyle dedi: "Çok naziksiniz, ama bir yanlışlık olmalı. Ben hiç kimseyi öldürmedim."

"O zaman evin öldürdü, bu da aynı şey sayılır. Bak!" dedi küçük yaşlı kadın gülerek ve evin köşesini göstererek devam etti, "Tahtanın altından çıkan iki ayak parmağı orada."

"Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!" diye bağırdı Dorothy, şaşkınlıktan ellerini çırpıyordu, "Ev üstüne düşmüş olmalı. Ne yapmalıyız?"

"Yapılacak bir şey yok," dedi yaşlı kadın, sakince. "Ama kimdi o?" diye sordu Dorothy.

"Söylediğim gibi, Doğu'nun Kötü Cadısı'ydı," diye yanıtladı küçük kadın. "Bütün Kıtırsoyları yıllardır esaret altında tutuyor ve gece gündüz çalıştırıyordu. Şimdi hepsi serbest ve yaptığın bu iyilikten dolayı sana minnet duyuyorlar."

"Kıtırsoylar kim?" diye sordu Dorothy.

"Kötü Cadı'nın yönetmiş olduğu Doğu'da yaşayan insanlar."

"Siz de Kıtırsoylardan mısınız?" diye sordu Dorothy.

"Hayır ama kuzeyde yaşıyor olmama rağmen onların dostuyum. Doğu'nun Cadısı'nın öldüğünü gören Kıtırsoylar bana hızlı bir ulak yolladılar ve

hemen geldim. Ben Kuzey'in Cadısı'yım."

"Ah, aman Tanrım!" diye bağırdı Dorothy, "Siz gerçek bir cadı mısınız?"

"Elbette," diye yanıtladı küçük kadın. "Ama ben iyi bir cadıyım ve insanlar beni sever. Burayı yönetmiş olan Kötü Cadı kadar güçlü değilim yoksa onları ben kurtarırdım."

"Ama ben bütün cadıların kötü olduğunu sanırdım," dedi küçük kız, gerçek bir cadıyla yüz yüze olduğundan dolayı hala biraz korkuyordu.

"Ah, hayır, bu büyük bir hata. Oz Diyarı'nda sadece dört cadı var ve bunların ikisi, Kuzey'de ve Güney'de yalayanlar, iyi cadılar. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü biri benim ve yanılıyor olamam. Doğu'da ve Batı'da yaşayanlarsa gerçekten kötü cadılar, ama sen birini öldürdüğüne göre Oz Diyarı'nda sadece bir kötü cadı kaldı - o da Batı'da yaşayan."

"Ama," dedi Dorothy, bir dakika düşündükten sonra,

"Em Teyze bana cadıların uzun yıllar önce yok olduklarını söylemişti."

"Em Teyze de kim?" diye sordu küçük yaşlı kadın. "Benim teyzem, Kansas'ta, geldiğim yerde oturur."

Kuzey'in Cadısı bir süre, başını öne eğip yere bakarak düşündü. Sonra başını kaldırıp şöyle dedi: "Kansas'ın adını daha önce hiç duymadığım için nerede olduğunu, bilmiyorum. Ama söyle bana gelişmiş bir yer midir?"

"Ah, evet," diye yanıtladı Dorothy.

"Demek o yüzden. Sanırım gelişmiş yerlerde ne cadı, ne büyücü, ne de sihirbaz kaldı. Ama görüyorsun, dünyayla bağlantısı olmayan Oz Diyarı hiç gelişmedi. Bu nedenle aramızda hala cadılar ve büyücüler var."

"Büyücüler kim?" diye sordu Dorothy.

"Oz'un kendisi Büyük Büyücü'dür," diye yanıtladı Cadı, artık sadece fısıldıyordu. "Diğer cadı ve büyücülerin gücünü toplasan bile onunkine erişemez. Zümrüt Şehir'de yaşar."

Dorothy bir soru daha sormaya hazırlandığı sırada, sessizce duran Kıtırsoylardan biri bağırdı ve Kötü Cadı'nın yattığı yeri işaret etti.

"Ne oldu?" diye sordu küçük yaşlı kadın, baktı ve gülmeye başladı. Ölü cadının ayakları kaybolmuştu ve kalan tek şey gümüş ayakkabılarıydı.

"O kadar yaşlıydı ki, güneşin altında hemen kavruldu," diye açıkladı Kuzey'in Cadısı. "Ama gümüş ayakkabılar artık senin, onları giymelisin."

Eğilip ayakkabıları aldı ve tozlarını silkeleyip Dorothy'ye verdi.

"Doğu'nun Cadısı bu gümüş ayakkabılarla gurur duyardı," dedi Kıtırsoylardan biri, "onlarda bir çeşit büyü var, ama ne olduğunu bilmiyoruz."

Dorothy ayakkabıları evin içindeki masanın üzerine koydu. Sonra Kıtırsoyların yanına geri döndü ve şöyle dedi:

"Teyzem ve eniştemin yanına dönmek için acelem var, eminim beni çok merak etmişlerdir. Yolu bulmama yardım edebilir misiniz?"

Kıtırsoylar ve cadı önce birbirlerine sonra Dorothy'ye baktılar ve kafalarını sağa sola salladılar. "Doğu'da, buradan çok uzak olmayan, büyük bir çöl var ve kimse oradan sağ çıkamaz," dedi biri. "Güney'de de durum aynı," dedi diğeri, "orada bulunmuştum, Çeyrekliklerin ülkesi."

"Bana anlatıldığına göre," dedi üçüncü adam, "Batı da aynı öyle. Ve Kırpıkların yaşadıkları o ülke seni görür görmez kölesi yapacak olan Batı'nın Kötü Cadısı'nın yönetiminde."

"Kuzey benim evim," dedi yaşlı bayan, "ve onun sınırında da Oz Diyarı'nı çepeçevre saran büyük çöl var. Korkarım, bizimle kalmak zorundasın, küçüğüm."

Dorothy, bu yabancı insanların arasında kendini yalnız hissettiğinden hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşları yumuşak kalpli Kıtırsoyları duygulandırmıştı, onlar da mendillerini çıkarıp ağlamaya başladılar. Küçük yaşlı kadınsa etkileyici bir sesle "bir, iki, üç" diye sayarken şapkasını çıkarıp sivri ucunu burnunun hizasına getirmişti. Bir anda şapka bir yazı tahtasına dönüştü, üstünde beyaz tebeşirle yazılmış şu yazı vardı: *Dorothy'nin Zümrüt Şehir'e Gitmesini Sağla*

Küçük yaşlı kadın yazı tahtasını burnunun ucundan çekip yazıyı okudu ve sordu,

"Adın Dorothy mi, küçüğüm?"

"Evet," diye yanıtladı çocuk, gözlerini silerek.

"O zaman Zümrüt Şehir'e gitmelisin. Belki Oz sana yardım eder."

"Bu şehir nerede?" diye sordu Dorothy.

"Ülkenin tam ortasında, sana bahsettiğim Büyük Büyücü Oz tarafından yönetilir."

"İyi bir insan mıdır?" diye sordu kız, kaygıyla.

"O iyi bir büyücüdür. Kendisini hiç görmediğim için insan olup olmadığını söyleyemem."

"Oraya nasıl gidebilirim?" diye sordu Dorothy.

"Yürümek zorundasın. Kimi zaman güzel, kimi zamansa karanlık ve kasvetli bir bölgede uzun bir yolculuk yapacaksın. Ama sana bir zarar gelmemesi için bildiğim bütün büyüleri kullanacağım."

"Benimle gelmeyecek misiniz?" diye yalvardı kız, küçük yaşlı kadını tek dostu olarak görmeye başlamıştı.

"Hayır, bunu yapamam," diye yanıtladı, "ama sana bir öpücük vereceğim ve kimse Kuzey'in Cadısı tarafından öpülmüş birine zarar vermeye cesaret edemez."

Dorothy'ye yaklaştı ve alnından yavaşça öptü. Dudakları değdikleri yerde, Dorothy'nin hemen sonra keşfettiği yuvarlak, parlak bir iz bıraktılar.

"Zümrüt Şehir'e giden yol sarı tuğladan döşenmiştir," dedi cadı, "görmemene imkan yok. Oz'a gittiğinde ondan korkma, hikayeni anlat ve yardım iste. Hoşçakal, küçüğüm." Üç Kıtırsoy onu eğilerek selamlayıp, iyi yolculuklar diledikten sonra ağaçlara doğru yürüyerek uzaklaştılar. Cadı, Dorothy'ye dostça başını salladı sonra sol topuğunun üstünde üç kez dönüp bir anda kayboldu, bu Toto'yu çok şaşırtmıştı, cadı oradayken hırlamaya bile cesaret edememesine rağmen arkasından uzun süre havladı.

Ama Dorothy, onun cadı olduğunu bildiğinden, o şekilde kaybolmasını bekliyordu, bu yüzden hiç şaşırmadı.

Dorothy Korkuluk'u Kurtarıyor

Dorothy yalnız kaldığında aç olduğunu hissetti. Dolaba gitti, biraz ekmek kesip üstüne yağ sürdü. Birazını Toto'ya verdi ve raftan aldığı bir su kabına küçük derenin pırıl pırıl, berrak suyundan doldurdu. Toto ağaçlara doğru koşup dallara konmuş kuşlara havlamaya başladı. Dorothy onu almaya gittiğinde dallardan sarkan leziz meyveleri gördü, bu tam da kahvaltı için istediği şeydi. Sonra eve geri döndü ve Toto ile birlikte serin, berrak sudan içtikten sonra Zümrüt Şehir'e yapacağı yolculuğa hazırlanmaya başladı.

Dorothy'nin üstündekinden başka bir elbisesi daha vardı ve o da temiz olarak yatağının yanındaki askıda duruyordu. Mavi beyaz ekoseli pamuklu bir elbiseydi, mavisi defalarca yıkanmaktan solmuş olsa da oldukça hoş bir giysiydi. Kız yıkandı, temiz elbisesini giyip, pembe bonesini başına bağladı. Bir sepeti ekmekle doldurup üstünü beyaz bir bezle örttü. Sonra ayaklarına doğru baktı ve ayakkabılarının ne kadar eski ve yıpranmış olduğunu fark etti.

"Uzun bir yolculuğa dayanamazlar, Toto," dedi. Toto küçük siyah gözleriyle baktı ve anladığını göstermek için kuyruğunu salladı.

O sırada Dorothy masada duran Doğu'nun Kötü Cadısı'nın gümüş ayakkabılarını gördü. "Bana uyar mı merak ediyorum," dedi Toto'ya. "Yıpranmayacakları için uzun bir yürüyüşe çok uygunlar."

Eski, deri ayakkabılarını çıkardı ve gümüş olanları denedi, ayaklarına sanki kendisi için yapılmışçasına oturmuşlardı. En sonunda sepeti aldı.

"Hadi gel, Toto," dedi, "Zümrüt Şehir'e gidip büyük Oz'a Kansas'a nasıl dönebileceğimizi soracağız." Kapıyı kilitledi ve anahtarı özenle cebine koydu. Ve böylece ağırbaşlı bir ifadeyle arkasından gelen Toto ile birlikte yola koyuldu.

Yakınlarda birkaç yol vardı, ama sarı tuğla döşenmiş olanı bulması çok uzun sürmedi. Kısa süre sonra Zümrüt Şehir'e giden yolda ilerlemeye başlamıştı, gümüş ayakkabıları sert, sarı yolun üzerinde neşeyle tıkırdıyorlardı. Güneş parlıyor, kuşlar şakıyorlardı ve Dorothy kendini ülkesinden koparılıp yabancı bir diyara getirilen küçük bir kızın normalde hissedeceği gibi kötü hissetmiyordu. Yürüdükçe, etraftaki güzellikleri görüyor ve şaşkınlığı giderek artıyordu. Yolun iki yanında açık maviye boyanmış zarif çitler, bunların ötesindeyse buğday tarlaları ve bereketli bostanlar vardı. Kıtırsoyların iyi çiftçiler oldukları ve geniş tarlalarda çeşitli ürünler yetiştirebildikleri kesindi. Ne zaman bir evin önünden geçse insanlar çıkıp, o uzaklaşana kadar, eğilerek selam veriyorlardı, çünkü herkes kötü cadıyı onun yok ettiğini ve onları esaretten kurtardığını biliyordu. Kıtırsoyların evleri garip görünüyordu, yuvarlaktılar ve çatı olarak kubbeleri vardı. Doğu diyarında mavi en sevilen renk olduğundan hepsi bu renge boyanmıştı.

Akşama doğru, Dorothy yürümekten yorulmuş bir halde geceyi nerede geçireceğini düşünürken, diğerlerinden biraz daha büyük bir eve vardı. Öndeki yeşil bahçede erkekler ve kadınlar dans ediyordu. Beş küçük kemancı olabildiğince yüksek sesle çalıyor, insanlar gülüyor ve şarkı söylüyorlardı, bir masanın üstü ağız sulandıran meyveler, yemişler, pastalar, kekler ve yenebilecek her türlü güzel şeyle doluydu.

Arkadaşları kötü cadının esaretinden kurtulmalarını kutlamak için bölgedeki en zengin Kıtırsoyun evinde toplanmışlardı ve Dorothy'yi kibarca karşılayıp akşam yemeği ve geceyi onlarla geçirmesi için davet ettiler. Doyurucu bir yemek yiyen Dorothy'ye adı Boq olan zengin Kıtırsoy eşlik etti. Sonra bir kanepeye oturup dans edenleri izledi.

Boq gümüş ayakkabılarını gördüğünde şöyle dedi: "Büyük bir büyücü olmalısınız."

"Neden?" diye sordu kız.

"Çünkü gümüş ayakkabıları giyiyorsunuz ve Kötü cadılar ve büyücüler beyaz giyer."

"Elbisem mavi beyaz ekoseli," dedi Dorothy, kırışıklıkları düzelterek

"Bunu giymek nezaketinizi gösteriyor," dedi Boq. "Mavi Kıtırsoyların rengi, beyazsa cadıların, bu yüzden biliyoruz ki siz dost bir cadısınız."

Herkes onun cadı olduğunu düşünüyordu ama o bir kasırga tarafından bu yabancı diyarlara sürüklenmiş sıradan bir kızdan başkası değildi, bu yüzden nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi. Dans edenleri izlemekten yorulduğunda, Boq onu, içinde güzel bir yatak bulunan bir odaya götürdü. Çarşaflar mavi kumaştan dokunmuştu, Dorothy, mavi halının üstüne kıvrılan Toto ile birlikte güzel bir uyku çekti.

Doyurucu bir kahvaltı yaptı ve gülerek Toto'nun kuyruğunu çekiştiren bir Kıtırsoy bebeğini keyifle izledi. Daha önce hiç köpek görmediklerinden Toto herkeste büyük bir merak uyandırmıştı. "Zümrüt Şehir ne kadar uzakta?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum oraya hiç gitmedim," diye yanıtladı Boq, üzüntüyle, "Onunla bir işin yoksa Oz'dan uzak durmak en iyisidir. Ama günlerce süren uzun bir yol olduğunu biliyorum. Burası bereketli ve güzel ama yolculuğunun sonuna gelmeden önce zorlu ve tehlikeli bölgelerden geçmek zorundasınız." Bu Dorothy'yi biraz endişelendirse de Kansas'a geri dönebilmesi için yalnızca Oz'un yardım edebileceğini bildiğinden kararından vazgeçmedi.

Arkadaşlarına veda etti ve yeniden sarı tuğla döşeli yola koyuldu. Birkaç kilometre yürüdükten sonra biraz durup dinlenmek için yolun yanındaki çitin üstüne tırmanıp oturdu. Çitin öbür tarafında büyük bir mısır tarlası vardı ve kuşların mısırı yememesi için yüksek bir direğe dikilmiş korkuluğu gördü. Dorothy çenesini avucuna yaslayıp korkuluğu dikkatle inceledi. Yüzüne insana benzemesi için ağız, burun ve gözler çizilmiş, saman dolu bir çuvaldı. Başına eskiden bir Kıtırsoya ait olan, sivri uçlu, mavi bir şapka tutturulmuştu, gövdenin geri kalanıysa yine samanla doldurulmuş, yırtık, solgun, mavi bir elbiseden oluşuyordu. Ayaklarında, bölgedeki herkesin giydiği gibi, mavi konçlu eski botlar vardı ve gövde, sırtı direğe bağlı olduğundan, mısırlardan yüksekte duruyordu

Dorothy garip, boyanmış yüzüne bakarken, Korkuluk'un ona göz kırpmasıyla şaşırdı. Kansas'taki korkuluklar göz kırpmadığı için yanıldığını

düşündü, ama buradaki kendisine arkadaşça başını sallıyordu. Çitten indi ve ona doğru yürüdü, bu arda Toto direğin etrafında dönerek havlıyordu.

"İyi günler," dedi Korkuluk, kısık bir sesle. "Sen mi konuştun?" diye sordu kız, merakla. "Elbette," diye yanıtladı Korkuluk, "nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," diye yanıtladı Dorothy, nazikçe, "siz nasılsınız?"

"Pek iyi değilim," dedi Korkuluk, gülümseyerek, "gece gündüz kargaları korkutmak için burada bağlı durmak çok sıkıcı."

"İnemiyor musun?" diye sordu Dorothy.

"Hayır, direk sırtıma bağlı. Beni bu direkten kurtarırsan sana minnettar kalırım."

Dorothy, samanla doldurulduğundan oldukça hafif olan gövdeyi, iki eliyle tutup kaldırdı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Korkuluk, yere bastığında. "Şimdi kendimi bir insan gibi hissediyorum."

Doldurulmuş bir adamın konuşması, selam vermesi ve yanında yürümesi garip olduğundan

Dorothy'nin kafası karışmıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu Korkuluk gerinip esnerken, "ve nereye gidiyorsun?"

"Adım Dorothy," dedi kız, "ve büyük Oz'un beni Kansas'a yollaması için Zümrüt Şehir'e gidiyorum."

"Zümrüt Şehir nerede?" diye sordu, "Ve Oz kim?"

"Yoksa bilmiyor musun?" diye yanıtladı kız, şaşkınlıkla.

"Hayır, gerçekten, hiçbir şey bilmiyorum. Gördüğün gibi doldurulmuşum bu yüzden beynim yok," diye yanıtladı, üzüntüyle.

"Ah," dedi Dorothy, "senin için çok üzgünüm."

"Sence," diye sordu, "Zümrüt Şehir'e birlikte gidersek Oz bana beyin verir mi?"

"Bunu bilemem," diye yanıtladı, "ama istersen benimle gelebilirsin. Oz sana bir beyin vermese de şu andakinden daha kötü bir durumda olmazsın."

"Bu doğru," dedi Korkuluk. "Görüyorsun," diye devam etti, sakince, "Hiçbir şey canımı yakmadığı için bacaklarımın, kollarımın, gövdemin doldurulmuş olmasına aldırmıyorum. Birinin ayağıma basması ya da iğne batırması fark etmez çünkü hissetmem. Ama insanların bana aptal demelerini istemiyorum, başımın içinde seninki gibi beyin değil saman olursa her hangi bir şeyi nasıl öğrenebilirim?"

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi küçük kız, onun için gerçekten üzülmüştü. "Benimle gelirsen, Oz'dan senin için elinden geleni yapmasını isteyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, minnetle.

Yola çıkarlarken Dorothy çiti aşmasına yardım etti ve yeniden Zümrüt Şehir'e giden sarı tuğla yola koyuldular.

Toto, ilk başta aralarına katılan bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Doldurulmuş adamı sanki samanın içinde fare yuvası olmasından şüpheleniyormuş gibi kokluyor ve hiç de dostane olmayan bir ifadeyle hırlıyordu.

"Toto'ya aldırma," dedi Dorothy, yeni arkadaşına, "hiç ısırmaz."

"Ah, korkmuyorum," diye yanıtladı Korkuluk, "samana zarar veremez. İzin ver de sepeti ben taşıyayım. Hiç yorulmadığım için buna aldırmam. Sana bir sırrımı söyleyeceğim," diye devam etti, yürürlerken, "dünyada korktuğum tek bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu Dorothy, "seni yapan Kıtırsoy çiftçi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Korkuluk, "yanan bir kibrit."

Orman Yolu

Birkaç saat sonra yol engebeli bir hal almış, yürümek o kadar zorlaşmıştı ki Korkuluk sık sık eğri büğrü sarı tuğlalara takılıp düşüyordu. Bazı noktalarda tuğlalar kırıktı bazı noktalarda ise hiç tuğla yoktu, Toto bu çukurların üstünden atlıyor, Dorothy ise etraflarından dolaşıyordu. Korkuluk, beyni olmadığı için, dümdüz yürüyor ve çukura basıp sert tuğlaların üstüne boylu boyunca düşüyordu. Ama bu onun canını yakmıyordu, sakarlığına gülerlerken Dorothy, Korkuluk'un kalkmasına yardım ediyordu.

Buradaki çiftlikler arkalarında bıraktıkları kadar iyi durumda değillerdi. Evler ve meyve ağaçları daha azdı, ilerledikçe bölge daha hüzünlü, daha ıssız görünüyordu.

Akşamüstü, yolun yakınındaki küçük derenin kenarına oturduklarında Dorothy sepetinden biraz ekmek çıkardı. Bir parça da Korkuluk'a verecek oldu ama o geri çevirdi.

"Ben hiç acıkmam," dedi, "ve bu yüzden çok şanslıyım. Ağzım sadece boyadan oluşuyor, yemek için bir delik açmaya kalkarsam içindeki saman dökülür ve yüzümün şekli bozulur."

Dorothy bunun doğru olduğunu hemen anladı ve başını sallayıp ekmeğini yemeye devam etti.

"Bana kendinden ve geldiğin yerden bahset," dedi Korkuluk, kız yemeğini bitirdiğinde. Böylece ona Kansas'ı, orada her şeyin gri olduğunu ve kasırganın onu bu garip Oz diyarına nasıl getirdiğini anlattı. Korkuluk dikkatle dinlemişti:

"Neden bu güzel ülkeyi bırakıp o Kansas dediğin, kurak, gri yere gitmek istediğini anlayamıyorum."

"Beynin yok da ondan," diye yanıtladı kız. "Biz etten kemikten yapılmış insanlar güzel bir ülkede yaşamaktansa, ne kadar bunaltıcı ya da gri olursa olsun, evlerimizi tercih ederiz. Ev gibisi yoktur."

Korkuluk içini çekti.

"Tabii ki anlayamıyorum," dedi. "Sizin başlarınız da, benimki gibi, samanla dolu olsaydı güzel yerlerde yaşardınız ve Kansas'da hiç kimse olmazdı. Beyinlerinizin olması Kansas için büyük bir şans."

"Dinlenirken bana bir hikaye anlatmaya ne dersin?" diye sordu Dorothy. Korkuluk utanarak baktı ve yanıtladı.

"O kadar kısa süredir hayattayım ki gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Dün değil ondan önceki gün yapıldım. O günden önce dünyada olup bitmiş olan şeyler benim için bir sır. Neyse ki, çiftçi başımı yaparken çizdiği ilk şey kulaklarımdı, böylece olan biteni duyabildim. Yanında bir Kıtırsoy daha vardı ve ilk duyduğum şey çiftçininkiydi.

'Bu kulakları nasıl buldun?'

'Düz değiller,' diye yanıtladı diğeri. 'Boş ver,' dedi çiftçi, 'kulağa benziyorlar ya.' Bu doğruydu.

'Şimdi gözlerini yapacağım,' dedi çiftçi. Sağ gözümü çizdi ve bitirir bitirmez kendimi ona ve etrafımdaki her şeye büyük bir merakla bakarken buldum, ne de olsa bu dünyayı ilk görüşümdü. 'Bu oldukça güzel bir göz,' dedi çiftçiyi izleyen Kıtırsoy, 'mavi, gözler için çok uygun bir renk.' 'Sanırım diğerini biraz daha büyük yapacağım,' dedi çiftçi, ikinci gözüm yapıldığında daha iyi görüyordum.

Sonra burnumu ve ağzımı yaptı, ama o zaman ağzın ne işe yaradığını bilmediğimden konuşamadım.

Gövdemi, kollarımı ve bacaklarımı yaparlarken onları izleyerek eğlendim, en sonunda başımı tepeye oturttuklarında herkes kadar adama benzediğimden gurur duydum.

'Bu arkadaşın kargaları korkutacağı kesin,' dedi çiftçi, 'bir adama benziyor.'

'Ne diyorsun, o zaten bir adam,' dedi diğeri, söylediklerine katılıyordum. Çiftçi beni mısır tarlasına taşıdı ve senin bulduğun yerde bir sopaya tutturdu. O ve arkadaşı kısa bir süre sonra gitmiş ve beni yalnız bırakmışlardı.

Bu şekilde terk edilmek hoşuma gitmemişti, bu yüzden peşlerinden gitmek istedim ama ayaklarım yere değiniyordu ve o direkte kalmak zorunda bırakılmıştım. Çok kısa bir süre önce yapılmış olduğum için düşünecek hiçbir şeyim olmadığından önümde boş bir hayat vardı. Kargalar ve diğer kuşlar mısır tarlasına geliyorlardı ama bir Kıtırsoy olduğumu sandıklarından beni görür görmez kaçıyorlardı, bu hoşuma gitmiş ve kendimi önemli hissetmemi sağlamıştı. Ama yaşlı bir karga uçarak yanıma geldi ve bana dikkatle baktıktan sonra omzuma konup şöyle dedi:

'O çiftçi beni bu kadar beceriksizce yapılmış bir şeyle kandıracağını mı sandı diye merak ediyorum doğrusu. Biraz aklı başında olan her karga senin samanla dolu olduğunu anlayabilir.' Sonra aşağıya atladı ve canının istediği kadar mısır yedi. Benden zarar gelmediğini gören diğer kuşlar da mısır yemeye geldiler ve kısa sürede etrafımda koca bir sürü oluştu.

Bu, hiç de iyi bir Korkuluk olmadığımı gösterdiği için üzülmüştüm, ama yaşlı karga beni yatıştırmak için şöyle dedi: 'Başının içinde beyin olsaydı diğerleri kadar hatta bazılarından daha iyi adam olurdun. Karga ya da insan olman fark etmez beyin bu dünyada sahip olmaya değen tek şey.'

Kargalar gittikten sonra bu konuyu uzun uzun düşündüm ve bir beynim olması için elimden geleni yapmaya karar verdim. Şans eseri sen çıkageldin ve beni sopadan kurtardın, dediğine bakılırsa da Zümrüt Şehir'e varır varmaz Büyük Oz bana beyin verecek."

"Öyle umarım," dedi Dorothy, "bu kadar istediğine göre."

"Ay, evet, çok istekliyim," dedi Korkuluk. "Aptal olduğunu bilmek çok rahatsız edici bir his."

"Evet," dedi kız, "hadi gidelim." Ve sepeti Korkuluk'a verdi.

Artık yolun kenarlarında çit yoktu, toprak sert ve sürülmemişti. Akşama doğru büyük bir ormana geldiler, ağaçlar o kadar yüksek ve sıktı ki dalları yolun sarı tuğlalarının üstünde birleşiyordu. Dallar güneş ışığını engellediklerinden ağaçların altı neredeyse karanlıktı, ama bu yolcuları durdurmadı, ormanın içine girdiler.

"Bu yol ormana giriyorsa çıkışı da olması gerekir." dedi Korkuluk, "ve sonunda Zümrüt Şehir olduğuna göre bu yolu takip etmeliyiz."

"Bunu herkes bilebilirdi," dedi Dorothy.

"Kesinlikle, ben de bu yüzden biliyorum," dedi Korkuluk. "Bunu anlamak için beyin gerekiyor olsaydı, böyle söyleyemezdim."

Bir saat kadar sonra güneş battığında, karanlıkta tökezlemeye başladılar. Dorothy hiçbir şey göremiyordu, ama bazı köpekler karanlıkta çok iyi görebildiğinden, Toto etrafını seçebiliyordu, Korkuluk da gündüzki kadar iyi gördüğünü söyledi. Kız, Korkuluk'un koluna girdi ve iyi-kötü yola devam ettiler.

"Bir ev ya da geceyi geçirebileceğimiz bir yer görürsen," dedi, "bana söylemelisin, karanlıkta yürümek çok zor."

Kısa bir süre sonra Korkuluk durdu.

"Sağımızda kütük ve dallardan yapılmış küçük bir kulübe görüyorum," dedi. "Oraya gidelim mi?"

"Evet, kesinlikle," diye yanıtladı küçük kız. "Yorgunluktan bittim."

Korkuluk, kulübeye varana kadar ağaçların arasından geçmesine yardımcı oldu ve Dorothy içeri girdiğinde köşedeki kuru yapraklardan yapılmış yatağı buldu. Hemen yattı ve yanına uzanan Toto ile derin bir uykuya daldılar. Hiç yorulmayan Korkuluk ise başka bir köşede sabaha kadar ayakta bekledi.

Teneke Adam'ın Kurtuluşu

Dorothy uyandığında, güneşin ışınları parlıyor, çoktan uyanmış olan Toto kuşları kovalıyordu, Korkuluk ise köşede dikilmiş onu bekliyordu. "Su bulmalıyız," dedi kız. "Suyu ne yapacaksın?" diye sordu Korkuluk.

"Yüzümü yıkayacağım ve kuru ekmek boğazıma takılmasın diye içeceğim."

"Etten, kemikten bir insan olmak oldukça zahmetli olmalı," dedi Korkuluk, düşünceli bir ifadeyle, "uyumak, yemek ve içmek zorundasın. Ama beynin var ve mantıklı düşünebilme yeteneği için bu kadar zahmete katlanmaya değer."

Kulübeden ayrıldılar ve Dorothy'nin yıkanıp kahvaltı yapması için küçük bir kaynak buldular. Sepette fazla ekmek kalmamıştı, kendisine ve Toto'ya ancak bugün yetecek kadar vardı, bu yüzden Korkuluk'un yemek zorunda olmamasına şükran duydu.

Yemeğini bitirdi, tam sarı tuğlalı yola çıkmaya hazırlanırlarken yakınlardan gelen bir inleme sesiyle irkildi.

"Bu da neydi?" diye sordu, ürkmüşçesine.

"Bilemiyorum," diye yanıtladı Korkuluk, "ama gidip bakabiliriz."

O sırada bir inleme daha duydular, ses arkalarından geliyordu. Henüz birkaç adım gitmişlerdi ki, Dorothy ağaçların arasında güneş ışığıyla parlayan bir şey fark etti. Oraya koştu ve hayretle bağırarak aniden durdu.

Yarı yarıya kesilmiş büyük bir ağacın yanında ellerinde havaya kaldırdığı bir baltayla duran tamamıyla tenekeden yapılmış bir adam vardı. Başı, kolları ve bacakları gövdesine eklemlerle bağlanmıştı ama bu eklemleri oynatamıyormuş gibi tamamen hareketsiz duruyordu.

Dorothy ve Korkuluk bu görüntüye hayretle bakarlarken, Toto havladı ve tenekeden bacakları ısırdı ama bu sadece dişlerini acıtmaya yaradı.

"İnleyen sen miydin?" diye sordu Dorothy.

"Evet bendim," diye yanıtladı Teneke Adam, "Bir yıldan daha uzun zamandır inliyorum, ama daha önce duyan ya da yardımıma gelen olmamıştı."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu kız, adamın sesindeki hüzünden etkilenmişti. "Bir yağdanlık alıp eklemlerimi yağla," diye yanıtladı. "O kadar paslandılar ki onları hiç hareket ettiremiyorum, güzelce yağlanırsam kısa zamanda düzelirim. Kulübemdeki rafın üstünde bir yağdanlık bulabilirsin."

Dorothy hemen kulübeye koşup yağdanlığı buldu sonra geri dönüp aceleyle sordu: "Eklemlerin nerede?"

"Önce boynumu yağla," diye yanıtladı Teneke Adam. Kızın yağladığı boynu o kadar paslanmıştı ki adamın başını hareket ettirebilmesi için Korkuluk'un başını tutup yavaşça sağa, sola döndürmesi gerekti.

"Şimdi kollarımdaki eklemleri yağla," dedi Teneke Adam. Korkuluk yağlanan kolları pas tamamen gidene kadar dikkatle oynattı, kısa süre içinde yeni gibi olmuşlardı.

Teneke Adam rahatlayarak içini çekti ve baltasını indirip bir ağaca dayadı.

"Ay, ne kadar da rahatladım," dedi. "Paslandığımdan beri havada tuttuğum baltayı en sonunda indirebildiğime çok memnunum. Şimdi bacaklarımı da yağlarsan eskisi gibi olurum."

Bunun üzerine bacaklarını da hareket ettirebilene kadar yağladılar. Çok kibar ve kıymet bilen biri olduğundan onlara tekrar, tekrar teşekkür etti.

"Gelmemiş olsaydınız sonsuza kadar orada kalabilirdim," dedi, "hayatımı kurtardınız. Yolunuz nasıl buraya düştü?"

"Büyük Oz'u görmek için Zümrüt Şehir'e gidiyoruz," diye yanıtladı kız, "ve gece senin kulübende konakladık."

"Oz'u neden görmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Beni Kansas'a göndermesini istiyorum, Korkuluk ise başına bir beyin koymasını istiyor," diye yanıtladı.

Teneke Adam bir an derin düşüncelere dalmış göründü. Sonra şöyle dedi:

"Oz'un bana bir kalp verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence verebilir," diye yanıtladı Dorothy, "onun için Korkuluk'a beyin vermek kadar kolay olacaktır."

"Doğru," dedi Teneke Adam. "Gruba katılmama izin verirseniz sizinle Zümrüt Şehir'e gidip Oz'dan yardım isteyeceğim."

"Tamam, bizimle gel," dedi Korkuluk, içtenlikle, Dorothy de onunla birlikte yolculuk etmekten memnun olacağını ekledi. Böylece Teneke Adam baltasını omzuna yerleştirdi ve ormandan geçip sarı tuğlayla döşenmiş yola çıktılar.

Teneke Adam, Dorothy'den yağdanlığı sepetine koymasını istemişti. "Çünkü," dedi, "Yağmura yakalanıp yeniden paslanırsam, yağdanlığa çok ihtiyacım olacak."

Yola koyulduktan hemen sonra, ağaçların ve dalların yolu tamamen kapattıkları bir yere geldiklerinde gruba yeni katılan yol arkadaşlarının faydasını gördüler. Teneke Adam baltasıyla o kadar hızlı çalıştı ki kısa zamanda hepsinin geçebileceği bir açıklık oluşturdu.

Dorothy o kadar ciddi düşüncelere dalmıştı ki, Korkuluk'un bir çukura takılıp yolun kenarına yuvarlandığını fark edemedi. Hatta Korkuluk'un yardım etmesi için ona seslenmesi gerekti. "Neden çukurun etrafından dolaşmadın?" diye sordu Teneke Adam.

"Bunu yapacak kadar akıllı değilim," diye yanıtladı Korkuluk, neşeyle. "Biliyorsun başım samanla dolu, işte bu yüzden Oz'dan beyin istemeye gidiyorum."

"Ah, anlıyorum," dedi Teneke Adam. "Ama her şeye rağmen beyin dünyadaki en iyi şey değil."

"Sende var mı?" diye sordu Korkuluk.

"Hayır, benim başım bomboş," diye yanıtladı Teneke Adam, "ama bir zamanlar beynim de, kalbim de vardı, ikisini de denemiş biri olarak kalbim olmasını tercih edeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

"Neden peki?" diye sordu Korkuluk. "Sana hikayemi anlatayım, o zaman anlarsın."

Böylece ormanın içinde yürürlerken Teneke Adam hikayesini anlattı:

"Ormanda ağaç kesip, odun satarak hayatını kazanan bir oduncunun oğlu olarak dünyaya gelmişim. Büyüdüğümde ben de oduncu oldum ve babam öldükten sonra anneme baktım. Annem de öldükten sonra yalnız yaşamaktansa evlenmeye karar verdim.

Çok güzel bir Kıtırsoy kız vardı ve kısa zamanda büyük bir sevgiyle ona bağlandım. Daha iyi bir ev yapmaya yetecek kadar para kazandığımda benimle evlenmeye söz verdi, böylece her zamankinden daha çok çalışmaya başladım. Ama kız yaşlı bir kadınla yaşıyordu, bu kadın o kadar tembeldi ki kız ona yemek pişirsin ve temizlik yapsın diye kimseyle evlenip gitmesini istemiyordu. Bu yüzden yaşlı kadın Doğu'nun Kötü Cadısı'na gitti ve bu evliliği engellerse ona iki koyun ve bir inek vereceğine söz verdi. Kötü Cadı baltamı büyüledi ve ben yeni evime ve eşime kavuşmak için tüm gücümle çalıştığım bir gün baltam elimden kayıp sol bacağımı kesti.

"Tek bacaklı bir adamın iyi bir oduncu olamayacağını bildiğimden bu büyük bir talihsizlik gibi görünmüştü. Böylece bir tenekeciye gittim ve o da bana tenekeden bir bacak yaptı. Alıştığımda bacak çok iyi iş görmeye başladı, ama bu durum Doğu'nun Kötü Cadısı'nı kızdırmıştı çünkü yaşlı kadına güzel Kıtırsoy kızla evlenmemi engelleyeceğine dair söz vermişti. Odun kesmeye başladığımda baltam yine elimden kaydı ve sağ bacağımı kesti. Tenekeciye tekrar gittim ve teneke bir bacak yaptırdım. Bundan sonra büyülü balta, sırayla kollarımı da kesti, ama hiçbir şey beni yıldıramazdı, teneke kollar yaptırdım. Sonra Kötü Cadı baltamın kayıp kafamı kesmesini sağladığında sonumun geldiğini düşündüm. Ama oradan geçen tenekeci bana tenekeden bir baş yaptı.

Kötü Cadı'yı yendiğimi sandım ve her zamankinden fazla çalışmaya başladım, ama düşmanımın ne kadar zalim olabileceğini bilmiyordum. Güzel Kıtırsoy kıza olan aşkımı bitirmek için yeni bir plan yapmıştı, baltam yine elimden kaydı ve gövdemi boydan boya kesip beni ikiye ayırdı. Tenekeci bir kez daha yardımıma koştu ve bana tenekeden bir gövde yaptı, başımı, kollarımı ve bacaklarımı rahat hareket ettirebilmem için eklemlerle buna tutturdu. Ama, çok yazık! Artık bir kalbim yoktu, böylece Kıtırsoy kıza olan sevgim de yok olmuştu ve onunla evlenip evlenmemek umurumda değildi. Sanırım hala o yaşlı kadınla yaşıyor ve beni bekliyor olmalı.

Güneşin altında parıldayan gövdemden gurur duyuyordum ve artık baltamın kayması da önemli değildi çünkü beni kesemezdi. Tek tehlike eklemlerimin paslanmasıydı, ama kulübemde bir yağdanlık bulunduruyor ve gerektiğinde kendimi yağlıyordum. Ama bunu unuttuğum bir gün yağmura yakalandım ve neler olup bittiğini anlayamadan, siz beni kurtarmaya gelene kadar durduğum yerde paslanıp kaldım. Başıma gelen korkunç bir şeydi ama orada kaldığım bir yıl boyunca düşünecek zamanım oldu ve en büyük kaybımın kalbim olduğunu anladım. Aşıkken dünyadaki en mutlu insan bendim, ama kalbi olmayan sevemez bu yüzden Oz'dan bir kalp istemeye karar verdim. Eğer verirse Kıtırsoy kıza geri dönüp, evleneceğim."

Dorothy ve Korkuluk, Teneke Adam'ın hikayesini dikkatle dinlemişler ve neden bir kalp istediğini anlamışlardı.

"Aynı şey," dedi Korkuluk, "kalp değil beyin istemeliyim, çünkü aptal biri kalbi olsa bile onunla ne yapacağını bilemez."

"Ben kalp almalıyım," dedi Teneke Adam, "çünkü beyin sana mutluluk vermez oysa mutluluk dünyadaki en güzel şeydir."

Arkadaşlarının hangisinin haklı olduğuna karar veremeyen Dorothy'nin, kafası karışmıştı, Kansas'a ve Em Teyze'ye geri dönebilirse, Teneke Adam'ın kalbinin ya da Korkuluk'un beyninin olmamasının ya da istediklerini alamamalarının onun için önem taşımayacağına karar verdi. Onu asıl endişelendiren ekmeğinin bitmek üzere olmasıydı, kendisi ve Toto bir öğün daha yedikten sonra hiç kalmayacaktı. Teneke Adam ya da Korkuluk'un bir şey yemeye ihtiyaçları yoktu, ama kendisi teneke ya da samandan yapılmadığından yemek yemeden uzun süre yaşayamazdı.

Korkak Aslan

Dorothy ve yol arkadaşları sık ormanın içinde yürümeye devam ediyorlardı. Hala sarı tuğlalarla döşeli olan yol, kuru dallar ve ölü yapraklarla kaplıydı, yürümek hiç de kolay değildi. Güneş ışığını görebildikleri açık arazileri tercih ettiklerinden ormanın bu bölümünde çok az kuş vardı, ama birden ağaçların ardından vahşi bir hayvanın kükremesi duyuldu. Bu sesin neden kaynaklandığını bilmediğinden, küçük kızın kalbi küt küt atmaya başladı, ama Toto biliyordu, bu kez Dorothy'nin yanına geldi ve havlayarak karşılık vermedi.

"Ormandan çıkmamız daha ne kadar sürer?" diye sordu küçük kız Teneke Adam'a. "Bilemiyorum," diye yanıtladı, "daha önce hiç Zümrüt Şehir'e gitmedim. Ama ben çocukken babam bir kez gitmiş, tehlikeli bir yolculuk olduğunu, ama Oz'un şehrine yaklaşınca çevrenin güzelleştiğini söylemişti. Ama benim yağdanlığım yanımda, Korkuluk'a hiçbir şey zarar veremez ve senin de alnında iyi Cadı'nın koruyucu öpücük izi olduğu sürece bir şeyden korkmamıza gerek yok."

"Peki ya Toto!" dedi kız, endişeyle, "Onu ne koruyacak?"

"Bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımızda, onu biz korumalıyız," diye yanıtladı Teneke Adam.

Tam bu anda ormandan korkunç bir kükreme daha geldi ve kocaman bir aslan yola atladı. Pençesinin tek bir vuruşuyla Korkuluk'u yolun kenarına fırlattı ve keskin tırnaklarıyla Teneke Adam'a saldırdı. Teneke Adam düşmüştü ama pençelerinin hiç etkili olmaması Aslan'ı şaşırtmıştı.

Karşısında bir düşman olduğunu gören küçük Toto havlayarak Aslan'a saldırdı, koca canavar onu ısırmak için ağzını açtığında Dorothy tehlikeye aldırmadan, Toto'nun ölmemesi için fırladı ve Aslan'ın burnuna elinden geldiğince sert vurdu ve bağırdı:

"Toto'yu ısıramazsın! Kendinden utan, sen kocamansın o ise küçücük bir köpek!"

"Onu ısırmadım," dedi Aslan, pençesiyle Dorothy'nin vurduğu burnunu ovuşturuyordu.

"Hayır, ama denedin," diye sertçe yanıtladı. "Sen koca bir korkaktan başka bir şey değilsin."

"Biliyorum," dedi Aslan, utancından başını eğerek, "Bunu her zaman biliyordum. Ama ne yapabilirim ki?"

"Bilemiyorum artık. Doldurulmuş bir adama, zavallı Korkuluk'a saldırdığına göre!"

"O doldurulmuş mu?" diye şaşkınlıkla sordu, kızın Korkuluk'u kaldırıp vurarak düzeltmesini izleyen Aslan "Tabii ki doldurulmuş," diye yanıtladı Dorothy, hala kızgındı.

"Demek o yüzden kolayca düştü," dedi Aslan. "Havaya fırlaması beni şaşırtmıştı. Öteki de mi doldurulmuş?"

"Hayır," dedi Dorothy, "o tenekeden yapılmış." Teneke Adam'ın kalkmasına da yardım etti.

"Demek o yüzden neredeyse tırnaklarımı kırıyordu," dedi Aslan. "Tenekeyi tırmaladığımda sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Üstüne bu kadar titrediğin bu küçük hayvan nedir?"

"O benim köpeğim, Toto," diye yanıtladı Dorothy.

"O tenekeden mi yoksa doldurulmuş mu?" diye sordu Aslan.

"Hiçbiri. O etten kemikten bir köpek," dedi kız.

"Ay! İlginç bir hayvan, şöyle bir bakıyorum da çok küçükmüş. Benim kadar korkak biri dışında hiç kimse bu kadar küçük bir şeyi ısırmayı düşünmez bile," diye devam etti Aslan, üzülerek. "Seni korkak yapan nedir?" diye sordu Dorothy, bir at kadar büyük olduğundan, koca canavarı merakla inceliyordu.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye yanıtladı Aslan. "Sanırım doğduğumdan beri böyleyim. Aslan her yerde Hayvanların Kralı olduğundan, ormandaki diğer hayvanlar benim cesur olmamı bekliyorlar.

Yeterince yüksek sesle kükrersem bütün canlıların korkup yolumdan çekildiklerini öğrendim. Ne zaman bir insan görsem çok korkarım, ama kükrediğimde ellerinden geldiği kadar hızlı kaçarlar. O kadar korkağım ki, filler, kaplanlar ya da ayılar benimle dövüşmeyi deneseler kaçan ben olurdum, ama kükrememi duyar duymaz benden uzaklaşıyorlar, tabi ben de gitmelerine izin veriyorum."

"Ama bu doğru değil. Hayvanların Kralı korkak olmamalı," dedi Korkuluk.

"Biliyorum," dedi Aslan, kuyruğunun ucuyla gözyaşlarını silerek, "bu beni çok üzüyor ve mutsuz ediyor. Ama ne zaman bir tehlikeyle karşılaşsam kalbim çok hızlı atmaya başlıyor."

"Belki bir kalp rahatsızlığın vardır," dedi Teneke Adam.

"Olabilir," dedi Aslan.

"Eğer varsa," diye devam etti Teneke Adam, "buna sevinmelisin çünkü bu, bir kalbin olduğunu kanıtlar. Bana gelince, bir kalbim yok, bu yüzden kalp rahatsızlığım da olamaz."

"Belki de," dedi Aslan, düşünceli bir ifadeyle, "kalbim olmasaydı korkak olmazdım."

"Beynin var mı?" diye sordu Korkuluk. "Sanırım. Başımın içine hiç bakmadım," diye yanıtladı Aslan. "Ben Büyük Oz'dan bir beyin istemeye gidiyorum," dedi Korkuluk, "çünkü başımın içi saman dolu."

"Ben de bir kalp istemeye gidiyorum," dedi Teneke Adam.

"Ve ben de Toto ile beni Kansas'a geri göndermesini istemeye gidiyorum," diye ekledi Dorothy.

"Sizce Oz bana cesaret verebilir mi?" diye sordu korkak Aslan.

"Onun için bana bir beyin vermek kadar kolay olacaktır," dedi Korkuluk.

"Ya da bana kalp vermek kadar," dedi Teneke Adam.

"Ya da beni geri Kansas'a göndermek kadar kolay," dedi Dorothy.

"O zaman, bir sakıncası yoksa, sizinle birlikte geleceğim," dedi Aslan, "bir parça bile cesaretim olmadan yaşamaya katlanamıyorum."

"Buna çok memnun oluruz, vahşi hayvanları uzak tutarsın," diye yanıtladı Dorothy. "Bana öyle geliyor ki onları bu kadar kolayca korkutmana izin verdiklerine göre senden bile daha korkak olmalılar."

"Gerçekten öyleler," dedi Aslan, "ama bu beni cesur yapmıyor ve korkak olduğumu bildiğim sürece mutsuz olacağım."

Böylelikle küçük kafile yeniden yola koyuldu, Aslan Dorothy'nin yanında geniş adımlarla yürüyordu. Toto ilk başta, Aslan'ın koca çenesinde parçalanmasına ne kadar az kaldığını unutamadığından, yeni yol arkadaşlarını onaylamamıştı, ama zaman geçtikçe rahatladı ve Aslan'la çok iyi arkadaş oldular. Günün geri kalanında yolculuklarının huzurunu bozacak herhangi bir macera yaşamadılar. Yalnızca Teneke

Adam yanlışlıkla yolun üstünde sürünen bir böceğin üstüne basıp zavallı ufaklığı öldürdü. Bu, canlılara zarar vermemek için elinden geleni yapan Teneke Adam'ı çok üzdü, yürürken üzüntü ve pişmanlıktan birkaç gözyaşı döktü. Bu gözyaşları yavaşça yüzünden aşağıya akıp çenesinin menteşelerinin üzerinden geçti ve paslanmalarına sebep oldu. Dorothy ona bir soru sorduğunda, çenesi tamamen paslanan Teneke Adam, ağzını açamadı. Bu onu çok korkuttu ve Dorothy'ye hareketlerle anlatmaya çalıştı ama kız anlayamadı. Aslan da neler olduğunu anlayamamıştı. Ama Korkuluk yağdanlığı Dorothy'nin sepetinden aldı ve Teneke Adam'ın çenesini yağladı, böylece birkaç dakika içinde Teneke Adam yine eskisi gibi konuşabilmeye başladı.

"Bu bana ders olsun," dedi, "nereye bastığıma dikkat edeceğim. Bir böceği daha öldürürsem kesinlikle yine ağlarım ve ağlayınca çenem konuşamayacağım kadar paslanıyor. "

Bundan sonra gözleri yolda, çok dikkatli yürümeye başladı, ne zaman küçücük bir karınca görse, ona zarar vermemek için üstünden atlıyordu.

Teneke Adam kalbi olmadığını biliyor ve bu yüzden hiçbir canlıya karşı zalim ya da kaba olmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Siz, kalbi olan insanlar," dedi, "size rehberlik edecek ve yanlış yapmanızı engelleyecek bir şeyiniz var, oysa benim kalbim yok o yüzden çok dikkatli olmalıyım. Oz bana bir kalp verdiğinde bu kadar dikkat etmeme gerek kalmayacak."

Büyük Oz'a Giderken

Etrafta hiç ev olmadığından, o gece açık havada, büyük bir ağacın altında kamp kurmak zorunda kaldılar. Ağaç onları çiyden koruyordu, Dorothy, Teneke Adam'ın kestiği odunlarla büyük bir ateş yaktı, ateş onu hem ısıtıyor hem de yalnızlığını unutturuyordu. Toto ile son ekmek parçalarını yediler, kahvaltıda ne yapacaklarını bilmiyordu.

"İstersen senin için ormana gidip bir geyik avlayabilirim," dedi Aslan. "Sizin damak tadınız değişik olduğundan onu ateşte pişirirsin, böylece sabah güzel bir kahvaltı yaparsın."

"Yapma! Lütfen yapma," diye yalvardı Teneke Adam. "Zavallı bir geyiği öldürürsen kesinlikle ağlarım ve çenem yine paslanır."

Ama Aslan ormana gitti ve kendine akşam yemeği olacak bir şey buldu, ne yediğini hiç bilmediler çünkü sözünü etmemişti. Korkuluk ise bir fındık ağacı buldu ve Dorothy'nin sepetini bunlarla doldurdu, kız uzun süre açlık çekmeyecekti. Kız, Korkuluk'un bu yaptığının çok kibar ve düşünceli bir davranış olduğunu düşündü, ama zavallının fındıkları toplarken yaptığı garip hareketlere kahkahalarla güldü. Doldurulmuş elleri o kadar sakar ve fındıklar o kadar küçüktü ki sepete koyduğu kadarını yere döküyordu. Ama Korkuluk sepeti doldurmasının uzun sürmesine aldırmadı çünkü bu, onun ateşten uzak durmasını sağlıyordu ve en çok korktuğu şey bir kıvılcımın samanına düşmesi ve onu yakmasıydı. Böylece alevlerden oldukça uzakta durdu, sadece Dorothy uyuyakalınca üstünü kuru yapraklarla örtmek için yaklaştı. Yapraklar rahat ve sıcaktı, kız bunların içinde derin bir uyku çekti. Güneş doğduğunda kız, ufak, dalgalanan bir derede yüzünü yıkadı ve kısa bir süre sonra hep birlikte Zümrüt Şehir'e doğru yola koyuldular.

Bu, yolcularımız için olaylı bir gün olacaktı. Yürümeye başlayalı henüz bir saat bile olmamıştı ki, yolu ve ormanı ikiye ayıran, geniş bir hendek gördüler, hendek o kadar uzundu ki etrafından dolaşmalarına imkan yoktu.

Kenarına kadar sürünüp aşağı baktıklarında hendeğin aynı zamanda çok derin olduğunu gördüler, dibinde de büyük, keskin kayalar vardı. Kenarları hiçbirinin tırmanamayacağı kadar dikti, bir an için yolculuklarının bittiğini düşündüler. "Ne yapacağız?" diye sordu Dorothy, umutsuzca.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Teneke Adam, Aslan da düşünceli bir şekilde koca yelesini iki yana salladı. Ama Korkuluk şöyle dedi:

"Uçamayız, bu kesin, hendekten aşağıya da inemeyiz. Üstünden de atlayamayacaksak burada durmalıyız."

"Sanırım ben üstünden atlayabilirim," dedi Korkak Aslan, mesafeyi kafasında ölçtükten sonra. "O zaman bir sorun yok," diye yanıtladı Korkuluk, "hepimizi birer birer sırtında taşıyabilirsin."

"Tamam, deneyeceğim," dedi Aslan. "Birinci kim olacak?"

"Ben olacağım," diye duyurdu Korkuluk, "çünkü, hendekten atlayamazsan, Dorothy ölür, Teneke Adam ise aşağıdaki kayalardan büyük zarar görür. Ama sırtındaki ben olursam fark etmez, çünkü düşmek canımı bile yakmaz."

"Ben, kendi adıma, düşmekten çok korkuyorum," dedi Korkak Aslan, "ama denemekten başka çare yok gibi görünüyor. Sırtıma atla da deneyelim."

Korkuluk, Aslan'ın sırtına oturdu ve koca hayvan uçurumun kenarına gelip eğildi. "Neden koşup atlamıyorsun?" diye sordu Korkuluk.

"Çünkü biz aslanlar bu tip şeyleri öyle yapmayız," diye yanıtladı. Sonra bir yay gibi fırladı, havada süzüldü ve öbür yana güvenli bir iniş yaptı. Bunu bu kadar kolaylıkla yapmasına hepsi çok sevindiler, Korkuluk sırtından indiğinde Aslan tekrar hendeğin öbür yanına atladı.

Sırada Dorothy vardı, Toto'yu kucağına aldı ve Aslan'ın sırtına tırmandı, yelesine tek elle sımsıkı tünmüyordu. Sonra bir anlığına uçtuğunu sandı, bunu düşünecek kadar zaman geçmeden diğer yanda güvendeydi. Sonra Aslan üçüncü kez karşıya geçti ve Teneke Adam'ı da aldı, hepsi karşıya geçtiklerinde hayvanın dinlenebilmesi için birkaç dakika oturdular, bu uzun

atlayışlar nefesini kesmişti ve uzun süredir koşan bir köpek gibi dili dışarıdaydı.

Hendeğin bu yanında ormanın sıklaştığını fark ettiler üstelik her yer karanlık ve iç karartıcıydı. Aslan dinlendikten sonra yeniden sarı tuğla yola koyuldular, hepsi de içlerinden ormanın ne zaman biteceğini ve parlak güneş ışığına ne zaman kavuşacaklarını merak ediyorlardı. Biraz sonra ormanın derinliklerinden gelen garip sesler huzursuzluklarını iyice arttırdı, Aslan onlara bu bölgenin Zebellaların yaşadığı yer olduğunu fısıldadı. "Zebellalar nedir?" diye sordu kız.

"Ayıya benzeyen gövdeleri ve kaplana benzeyen başları olan canavarlar," diye yanıtladı Aslan, "pençeleri o kadar uzun ve keskindir ki beni, Toto'yu öldürebileceğim kadar kolayca ikiye ayırabilirler. Zebellalardan çok korkarım."

"Korktuğuna şaşırmadım," dedi Dorothy. "Korkunç canavarlar olmalılar."

Aslan tam yanıtlayacaktı ki yolu ikiye ayıran başka bir hendeğe geldiler, bu seferki o kadar geniş ve derindi ki, Aslan üstünden atlayamayacağını bir bakışta anladı.

Oturup ne yapacaklarını düşünmeye başladılar, bir süre düşündükten sonra Korkuluk şöyle dedi: "Şurada hendeğe yakın duran, büyük bir ağaç var. Teneke Adam onu kesebilirse hendeğin diğer yanına doğru düşer ve üstünden kolayca geçeriz."

"Bu harika bir fikir," dedi Aslan. "Bunu duyan biri başında saman yerine beyin olduğunu sanırdı." Teneke Adam hemen işe koyuldu, baltası o kadar keskindi ki kısa zamanda ağacın gövdesinde derin bir yarık oluşturdu. Sonra Aslan güçlü pençelerini ağaca dayadı ve tüm gücüyle itti, koca ağaç yavaşça kırıldı ve gürültüyle hendeğin diğer yanına doğru devrildi.

Tam bu garip köprüden geçmeye başlamışlardı ki bir hırlama duydular, baktıklarında ayı gibi gövdeleri ve kaplan gibi başları olan iki koca canavarın onlara doğru koştuklarını gördüler. "Bunlar Zebellalar!" dedi Korkak Aslan, korkudan titreyerek. "Çabuk!" diye bağırdı Korkuluk, "Karşıya geçelim."

İlk önce kucağında Toto ile Dorothy geçti, Teneke Adam onu takip etti ve sonra da Korkuluk peşlerinden gitti. Çok korkmasına rağmen Aslan, Zebellalara döndü ve o kadar yüksek sesle, o kadar korkunç bir şekilde kükredi ki Dorothy çığlık attı, Korkuluk yere düştü ve o korkusuz canavarlar bile durup şaşkınca Aslan'a baktılar.

Ama daha büyük olduklarını ve Aslan'ın tek başına olduğunu görünce yine ileri atıldılar, Aslan ağacın üstünden karşıya geçti ve Zebellaların ne yaptıklarına bakmak için döndü. Korkusuz canavarlar bir an bile duraklamadan ağacın üstünden karşıya geçmeye başladıklarında Aslan, Dorothy'ye şöyle dedi:

"Bizi keskin pençeleriyle paramparça edecekler. Ama yine de arkamda kal, ölene kadar onlarla dövüşeceğim."

"Bir dakika!" diye bağırdı Korkuluk. Yapacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünüyordu ve şimdi Teneke Adam'dan ağacın bu yanda kalan bölümünü kesmesini istedi. Teneke Adam hemen baltasını eline aldı ve Zebellalar hendeği aşmak üzereyken ağaç, çirkin, gürültücü canavarlarla birlikte uçurumun dibini boyladı, ağaç da canavarlar da aşağıdaki keskin kayalara çarpıp parçalandılar. "Güzel," dedi Korkak Aslan, rahat bir nefes alarak, "Sanırım biraz daha uzun yaşayacağız, buna memnunum, ölmek çok rahatsız edici olmalı. O canavarlar beni o kadar korkuttular ki, kalbim hala hızla çarpıyor."

"Ah," dedi Teneke Adam, üzüntüyle, "keşke benim de hızla atacak bir kalbim olsaydı." Başlarından geçenler, ormandan çıkmak için iyice acele etmelerine sebep olmuştu, o kadar hızlı yürüdüler ki Dorothy yoruldu ve Aslan'ın sırtına binmek zorunda kaldı. İlerledikçe ağaçlar azalıyordu, öğleden sonra hızla akan, geniş bir nehre vardılar. Suyun öbür yanında güzel bir arazinin ortasından devam eden sarı tuğla yolu görebiliyorlardı, yeşil çayırlar parlak çiçeklerle süslenmişti ve yolun her iki yanında üzerleri taze meyvelerle kaplı ağaçlar sıralanıyordu. Bu harika manzarayı gördüklerine çok sevinmişlerdi.

"Nehri nasıl geçeceğiz?" diye sordu Dorothy.

"Bunu kolayca yaparız," diye yanıtladı Korkuluk. "Teneke Adam bize bir sal yapar ve onunla geçeriz." Böylece Teneke Adam baltasını aldı ve sal

yapmak için küçük ağaçları kesmeye başladı, o bununla ilgilenirken Korkuluk da nehir kıyısında üzeri tatlı meyvelerle kaplı bir ağaç buldu. Bu, bütün gün fındıktan başka bir şey yememiş olan Dorothy'yi sevindirdi, kendine olgun meyvelerden doyurucu bir öğün hazırladı.

Ama, Teneke Adam gibi yorulmak nedir bilmez ve becerikli biri tarafından yapılsa bile, sal yapmak uzun süren bir işti, gece olduğunda hala bitmemişti. Bu yüzden ağaçların altında, sabaha kadar uyuyabilecekleri, rahat bir yer buldular, Dorothy rüyasında Zümrüt Şehir'i ve onu evine geri gönderecek olan iyi Büyücü Oz'u gördü.

Ölümcül Gelincik Tarlası

Küçük kafilemiz sonraki sabah uyandığında yenilenmiş ve umutla doluydu, Dorothy nehir kenarında, şeftali ve incirlerle prenseslere yaraşan bir kahvaltı yaptı. Onlara birçok cesaret kırıcı olay yaşatan ama güvenli bir biçimde geçtikleri karanlık ormanı arkalarında bırakmışlardı, önlerindeyse onlara Zümrüt Şehir'e kadar eşlik edecek olan güzel, güneşli bir arazi uzanıyordu.

Tabii ki bu güzel araziyle aralarında geniş bir nehir vardı, ama sal hemen hemen tamamlanmıştı ve Teneke Adam birkaç kütük daha kesip onları tahta çivilerle birbirlerine bağladığında gitmeye hazırdılar. Dorothy salın ortasına oturdu ve Toto'yu kucağına aldı. Korkak Aslan çok büyük ve ağır olduğundan adımını attığında salı çok kötü salladı, ama Korkuluk ve Teneke Adam diğer uca gidip dengeyi sağladılar, ellerinde salı suda itebilmek için uzun sırıklar vardı.

İlk başta her şey yolundaydı ama nehrin ortasına geldiklerinde akıntı yönüne doğru sürüklenmeye başladılar, sarı tuğla yoldan gittikçe uzaklaşıyorlardı, su o kadar derinleşmişti ki uzun sırıklar nehrin dibine değmiyordu.

"Bu çok kötü," dedi Teneke Adam, "karaya çıkamazsak Batı'nın Kötü Cadısı'nın topraklarına kadar sürükleneceğiz ve o da bizi büyüleyip köleleri yapacak."

"O zaman bir beyin alamam," dedi Korkuluk.

"Ben de cesaret alamam," dedi Korkak Aslan.

"Ben de kalp alamam," dedi Teneke Adam.

"Ben de Kansas'a geri dönemem," dedi Dorothy.

"Zümrüt Şehir'e gitmek zorundayız," diye devam etti Korkuluk, uzun sırığını o kadar sert bastırdı ki sırık nehrin dibindeki çamura saplandı ve sal akıntıyla sürüklenince, zavallı Korkuluk, sırığı çıkaramadan ya da bırakamadan nehrin ortasındaki sırığın üstünde kalakaldı. "Hoşça kalın!" diye arkalarından bağırdı, ondan ayrıldıklarına çok üzülmüşlerdi, Teneke Adam ağlamaya başladı ama paslanabileceğini hatırlayınca gözlerini Dorothy'nin önlüğüyle hemen kuruladı. Tabii ki bu Korkuluk için kötü olmuştu.

"Şimdi, Dorothy ile tanışmadan önceki halimden daha kötü durumdayım," diye düşündü. "O zaman mısır tarlasındaki bir direğe asılıydım ve en azından kargaları korkutuyordum, ama nehrin ortasındaki bir sırıkta duran bir Korkuluk'un hiçbir işe yaramayacağı kesin. Korkarım hiç bir zaman bir beynim olmayacak!"

Sal hala akıntı yönünde sürükleniyordu, zavallı Korkuluk artık çok geride kalmıştı. Sonra Aslan şöyle dedi:

"Kurtulmak için bir şeyler yapmalıyız. Sanırım, kuyruğumun ucunu sıkı tutarsanız kıyıya kadar yüzüp salı da çekebilirim."

Böylece suya atlayıp var gücüyle yüzmeye koyulduğunda, Teneke Adam kuyruğuna sıkıca tutundu. Aslan çok güçlü olsa da bu zor bir işti, ama bir süre sonra akıntıdan kurtuldular ve Dorothy, Teneke Adam'ın uzun sırığını alıp salı karaya çıkarmalarına yardım etti.

Kıyıya çıkıp yeşil çimenlere bastıklarında hepsi de çok yorulmuşlardı ayrıca akıntının onları, Zümrüt Şehir'e giden sarı tuğla yoldan çok uzağa sürüklediğini biliyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Teneke Adam, Aslan güneşin altında kurumak için çimenlere uzanmıştı.

"Bir şekilde yola geri dönmeliyiz," dedi Dorothy.

"En iyisi yola gelene kadar nehir kenarından yürümek," diye önerdi Aslan.

Dinlendikten sonra Dorothy sepetini aldı ve nehir kenarındaki çimenlerin üstünden akıntının onları uzaklaştırdığı yola doğru yürümeye başladılar. Burası güneşli, çok güzel bir yerdi, çeşit çeşit çiçekler, meyve ağaçlan

vardı, Korkuluk için bu kadar üzülüyor olmasalar çok mutlu olabilirlerdi. Ellerinden geldiği kadar hızlı yürürlerken Dorothy yalnızca bir kez güzel bir çiçeği koparmak için durdu, bir süre sonra Teneke Adam bağırdı:

"Bakın!"

Nehre baktıklarında, suyun ortasındaki direğin üstünde duran, yalnız ve üzgün Korkuluk'u gördüler. "Onu kurtarmak için ne yapabiliriz?" diye sordu Dorothy.

Aslan ve Teneke Adam bilmediklerini anlatmak için başlarını iki yana salladılar. Nehir kıyısına oturup özlemle Korkuluk'a bakarlarken bir leylek uçarak geldi ve onları görünce su kıyısına kondu. "Siz kimsiniz ve nereye gidiyorsunuz?" diye sordu leylek.

"Ben Dorothy," diye yanıtladı kız, "bunlar da arkadaşlarım, Teneke Adam ve Korkak Aslan, Zümrüt Şehir'e gidiyoruz."

"Yanlış yoldasınız," dedi leylek, uzun boynunu çevirip bu garip kafileye dikkatle bakarak. "Biliyorum," diye yanıtladı Dorothy, "ama Korkuluk'u nehirde bıraktık ve onu nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyoruz."

"Nerede?" diye sordu leylek. "Orada, nehirde," diye yanıtladı kız.

"Bu kadar büyük ve ağır olmasaydı onu taşıyabilirdim," dedi leylek.

"Hiç de ağır değil," dedi Dorothy, hevesle, "içi samanla dolu. Onu bize geri getirirsen sana sonsuza dek minnettar kalırız."

"Eh, deneyeceğim," dedi leylek, "ama taşıyamayacağım kadar ağırsa onu tekrar nehre bırakırım." Bunun üzerine büyük kuş havalandı ve Korkuluk'un sırığın üstünde durduğu yere doğru uçtu. Sonra büyük pençeleriyle Korkuluk'un kolunu kavradı ve onu Dorothy, Aslan ve Teneke Adam'ın oturduğu kıyıya götürdü.

Korkuluk arkadaşlarına yeniden kavuştuğuna o kadar mutlu oldu ki, Toto ve Aslan da dahil hepsini tek tek kucakladı, yürümeye başladıklarında neşesinden yerinde duramıyor ve şarkı söylüyordu, "Lay-lara-lay-lom."

"Sonsuza dek nehirde kalmaktan korkuyordum," dedi, "ama nazik leylek beni kurtardı, bir beynim olursa onu bulacağım ve ben de ona bir iyilik

yapacağım."

"Önemli değil. " dedi leylek, yanlarında uçarak. "Başı dertte olanlara yardım etmeyi severim. Ama artık gitmeliyim, yavrularım yuvada beni bekliyorlar. Umarım Zümrüt Şehir'i bulursunuz ve Oz size yardım eder."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Dorothy, ve nazik leylek havalanıp gözden kayboldu.

Parlak renkli kuşların şarkılarını dinleyerek ve toprağı bir halı gibi kaplayan harika çiçeklere bakarak yürüdüler. Kızıl gelincik demetlerinin yanında, ağaçların, Dorothy'nin gözlerini kamaştıran sarı, beyaz, mavi ve mor renklerde parlak çiçekleri vardı.

"Ne kadar güzeller değil mi?" diye sordu kız, çiçeklerin baharatlı kokusunu içine çekerek. "Sanırım," diye yanıtladı Korkuluk. "Beynim olduğunda daha çok beğenirim herhalde."

"Bir kalbim olsaydı onları severdim," diye ekledi Teneke Adam.

"Çiçekleri hep sevmişimdir," dedi Aslan, "o kadar çaresiz ve kırılgan görünüyorlar ki. Ama ormanda bunlar kadar parlak olanları yok."

Kızıl gelincikler gittikçe artarken etraftaki diğer çiçekler azalıyordu, ve en sonunda kendilerini koca bir gelincik tarlasının ortasında buldular. Çok fazla gelincik olduğunda, kokularını soluyan birinin uyuyacağı ve oradan uzaklaştırılmazsa sonsuza dek uyuyacağı biliniyordu. Ama Dorothy bunu bilmiyordu, dört bir yandaki parlak, kırmızı çiçeklerden uzaklaşmanın bir yolu da yoktu, göz kapakları gittikçe ağırlaştı ve uyumak istedi. Ama Teneke Adam buna izin veremezdi.

"Acele etmeli ve hava kararmadan sarı tuğla yola çıkmalıyız," dedi, Korkuluk da ona katıldı. Dorothy dayanamayacak hale gelene dek yürümeye devam ettiler. Gözleri kendiliğinden kapandı ve kız gelinciklerin üstünde derin bir uykuya daldı. "Ne yapacağız?" diye sordu Teneke Adam.

"Onu burada bırakırsak ölür." dedi Aslan. " Çiçeklerin kokusu hepimizi öldürüyor, gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum, köpekse çoktan uyudu bile."

Bu doğruydu, Toto sahibinin yanında yatıyordu. Ama çiçeklerin kokusu, etten kemikten olmadıklarından, Korkuluk ve Teneke Adam'ı etkilemiyordu.

"Koş," dedi Korkuluk, Aslan'a, "ve bu ölümcül çiçek tarlasından olabildiğince hızlı çık. Küçük kızı biz getiririz ama düşecek olursan seni taşıyamayız,"

Aslan silkelenip kendine geldi ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Hemen gözden kayboldu. "Ellerimizi kenetleyip kızı taşıyalım," dedi Korkuluk. Toto'yu kaldırıp Dorothy'nin kucağına koydular ve kızı ellerinin üstüne oturtup çiçeklerin arasından taşımaya başladılar. Yürüdüler, yürüdüler, etraflarını saran ölümcül çiçeklerden oluşan bu halının sonu gelmeyecek gibiydi. Nehrin dirseğini takip ettiler ve gelinciklerin arasında

uyuyan Aslan'ı gördüler. Çiçekler bu koca hayvan için bile o kadar güçlüydü ki gelincik tarlasının bitimine kısa bir mesafe kala kendini bırakmıştı. "Kaldıramayacağımız kadar ağır, onun için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Teneke Adam, üzülerek, "Onu burada sonsuza dek uyumaya bırakmalıyız, belki rüyasında cesur olduğunu görür."

"Üzgünüm," dedi Korkuluk, "Aslan, korkak olmasına rağmen çok iyi bir yol arkadaşıydı. Ama biz devam edelim."

Uyuyan kızı gelincik tarlasından uzağa nehrin kenarına taşıdılar ve yumuşak çimenlerin üzerine yatırıp temiz havanın onu kendine getirmesini beklemeye koyuldular.

Farelerin Kraliçesi

"Sarı tuğla yoldan çok da uzak olmamalıyız," dedi Korkuluk, kızın yanında durarak, "neredeyse akıntının bizi sürüklediği mesafe kadar yürüdük."

Teneke Adam tam konuşacakken zayıf bir hırıltı duydu ve başını döndürdüğünde (menteşelerin üzerinde rahatça dönüyordu) çimenlerin üzerinden onlara doğru gelen garip bir hayvan gördü. Bu, büyük, sarı bir orman kedisiydi, kulaklarını arkaya eğmiş, ağzını çirkin dişlerini gösterecek kadar açmış bir halde, gözleri ateş topları gibi parladığından bir şeyi kovaladığını düşündü. Teneke Adam, hayvan yaklaştığında kovaladığı şeyin küçük, gri bir tarla faresi olduğunu gördü, kalbi olmamasına rağmen orman kedisinin bu kadar şirin, zararsız bir hayvanı öldürmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Teneke Adam baltasını kaldırdı ve orman kedisi yanından geçerken bir vuruşta başını gövdesinden ayırdı, şimdi hayvan ayaklarının dibinde iki parça halinde yatıyordu.

Tarla faresi, düşmanından kurtulduğu için hemen durdu, Teneke Adam'a doğru yavaşça gelip ince sesiyle şöyle dedi:

"Ay, teşekkür ederim! Hayatımı kurtardığın için sana sonsuz teşekkürler."

"Yalvarırım böyle konuşma," diye yanıtladı Teneke Adam. "Kalbim yok, bu yüzden ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışıyorum, bu sadece bir fare bile olsa."

"Sadece bir fare mi?" diye bağırdı ufak hayvan, küçük görürcesine, "Ben bir kraliçeyim - bütün tarla farelerinin kraliçesi!"

"Ah tabii ki," dedi Teneke Adam, eğilerek selamladı.

"Bundan dolayı cesurca hayatımı kurtararak büyük bir iş basardın," diye ekledi Kraliçe.

O anda bacaklarının elverdiği ölçüde hızla gelen birkaç fare kraliçelerini görünce seslendiler,

"Ah, majesteleri, öldürüldüğünüzü sandık! Orman kedisinden kurtulmayı nasıl başardınız?" Kraliçeyi selamlamak için öyle eğilmişlerdi ki neredeyse başlarının üzerinde duruyorlardı.

"Bu komik görünümlü tenekeden adam orman kedisini öldürüp hayatımı kurtardı," diye yanıtladı,

"Bundan böyle ona hizmet edecek ve en küçük isteğini bile yerine getireceksiniz"

"Yapacağız!" diye bağırdı bütün fareler, tiz bir koro halinde. O sırada Toto uyanıp etrafındaki fareleri görünce, neşeyle havlayarak aralarına daldığından fareler sağa, sola kaçıştılar. Toto, Kansas'ta yaşarken de fareleri kovalamayı çok severdi ve bunun yanlış olduğunu düşünmüyordu.

Ama Teneke Adam köpeği yakaladı ve sıkıca tutarak farelere seslendi: "Geri dönün! Geri dönün! Toto size zarar vermez."

Bunun üzerine farelerin kraliçesi başını bir çimen öbeğinin altından uzatıp korku dolu bir sesle sordu, "Bizi ısırmayacağına emin misin?"

"Ona izin vermem," dedi Teneke Adam, "bu yüzden korkmayın."

Fareler birer birer saklandıkları yerlerden çıktılar ve Toto bir daha havlamadı, aslında Teneke Adam'ın tenekeden yapılmış olduğunu bilmiyor olsa elinden kurtulmak için onu ısırırdı. En sonunda farelerin en irisi konuştu.

"Kraliçemizi kurtarmanıza karşılık olarak yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," diye yanıtladı Teneke Adam, ama düşünmeye çalışan ve başı samanla dolu olduğundan bunu beceremeyen Korkuluk hemen şöyle dedi:

"Ah, evet, gelincik tarlasında uyuyan arkadaşımız, Korkak Aslan'ı kurtarabilirsiniz."

"Bir aslan!" diye çığlık attı Kraliçe, "ama o hepimizi yer."

"Ah, hayır," diye açıkladı Korkuluk, "bu aslan korkağın teki."

"Gerçekten mi?" diye sordu fare.

"Bunu kendisi bile söylüyor," diye yanıtladı Korkuluk, "hem arkadaşımız olan birine asla zarar vermez. Onu kurtarmamıza yardım ederseniz yemin ederim size nazik davranacaktır."

"Tamam o zaman, sana güveniyoruz," dedi Kraliçe. "Ama ne yapacağız?"

"Size Kraliçe diye hitap eden ve sözünüzü dinleyen çok fare var mı?"

"Ah, evet, binlerce var," diye yanıtladı Kraliçe.

"O zaman hepsini buraya çağırın ve gelirlerken birer parça ip getirmelerini söyleyin."

Kraliçe ona eşlik eden farelere döndü ve onlara bütün tebaasını getirmelerini emretti. Emirleri duyar duymaz hızla dört bir yana koştular.

"Şimdi," dedi Korkuluk, Teneke Adam'a, "nehir kenarındaki ağaçlıklara gidip Aslan'ı taşımak için bir araba yapmalısın."

Teneke Adam hemen ağaçlıklara gidip işe girişti, kısa sürede kestiği dallardan bir araba yaptı. Büyük bir ağaç kütüğünden kestiği parçalarla da dört tekerlek yaptı ve bunları tahta çivilerle arabaya tutturdu. O kadar hızlı çalışmıştı ki fareler gelmeye başladıklarında araba çoktan hazırdı.

Dört bir yandan binlercesi gelmişti: Büyük fareler, küçük fareler, orta boy fareler, ve her birinin ağzında bir parça ip vardı. Tam da bu sırada Dorothy uzun uykusundan uyandı ve gözlerini açtı. Çimenlerin üzerinde yatarken binlerce farenin etrafında dikilip ürkekçe bakmaları onu oldukça şaşırtmıştı. Ama Korkuluk ona olan biteni anlattı ve gururlu küçük fareye dönüp, şöyle dedi: "Size majesteleri kraliçeyi tanıştırmama izin verin lütfen."

Dorothy eğilerek ağırbaşlı bir selam verdi, Kraliçe ise reverans yaptı, sonrasında hemen arkadaş oldular.

Korkuluk ve Teneke Adam fareleri, getirdikleri ipleri kullanarak, arabaya bağlamaya başladılar. İplerin bir ucunu farelerin boynuna diğer ucunu arabaya bağlıyorlardı. Araba tabii ki onu çekecek farelerin her birinden bin kat daha büyüktü, ama bütün fareler arabaya koşulduğunda onu kolayca çekebiliyorlardı. Hatta garip, küçük atları arabayı Aslan'ın uyuduğu yere doğru çekerken Korkuluk ile Teneke Adam bile üstüne oturdu.

Oldukça zorlanmalarına rağmen çok ağır olan Aslan'ı arabanın üstüne koymayı başardılar. Sonrasında Kraliçe tebaasına hemen harekete geçme emrini verdi, gelinciklerin arasında uzun süre kalırlarsa uyumalarından korkuyordu.

İlk başta çok sayıda olan fareler bile ağır arabayı hareket ettiremediler ama Korkuluk ile Teneke Adam arkadan itince başardılar. Kısa zamanda Aslan'ı gelincik tarlasından çıkarıp onların zehirli kokusu yerine tatlı, temiz hava soluyabileceği yeşil çimenlere yatırdılar.

Dorothy küçük farelere yol arkadaşının hayatını kurtardıkları için teşekkür etti. Aslan'ı sevmeye başlamıştı ve kurtarıldığına çok sevinmişti.

Sonra arabadan çözülen fareler yuvalarına doğru dağıldılar. Son kalan farelerin kraliçesiydi. "Bize yine ihtiyacınız olursa," dedi, "tarlaya gelin ve

seslenin, sizi duyacak ve yardımınıza geleceğiz. Hoşça kalın!"

"Hoşça kalın!" diye yanıtladılar hep bir ağızdan, Dorothy peşinden koşmasın diye Toto'yu sıkıca tutarken, Kraliçe koşarak gözden kayboldu.

Aslan uyanana kadar başında oturdular. Dorothy akşam yemeğinde, Korkuluk'un yakınlardaki bir ağaçtan getirdiği meyveleri yedi.

Kapı Muhafızı

Korkak Aslan gelinciklerin ölümcül kokularını uzun süre soluduğundan uyanması uzun sürdü, ama gözlerini açıp arabadan indiğinde hayatta olduğu için çok sevinçliydi.

"Elimden geldiği kadar hızlı koştum, ama çiçeklerin kokusu çok yoğundu," dedi, oturup esneyerek, "Beni oradan nasıl çıkardınız?"

Ona tarla farelerinin hayatını kurtarmak için nasıl çalıştıklarını anlattılar, Korkak Aslan güldü ve şöyle dedi:

"Hep büyük ve korkunç olduğumu düşünürdüm, ama küçücük çiçekler beni öldürmek üzereyken ufacık fareler tarafından kurtarıldım. Bütün bunlar çok garip! Ama şimdi ne yapacağız, arkadaşlar?"

"Sarı tuğla yolu bulana kadar yolculuğumuza devam etmeliyiz," dedi Dorothy, "sonra Zümrüt Şehir'e doğru gidebiliriz."

Aslan kendine gelip bir şeyler yedikten sonra yeniden yola koyuldular, Büyük Oz'un yaşadığı Zümrüt Şehir'e giden sarı tuğla yola varana kadar yumuşak, taze çimenlerin üstünden yürümenin tadını çıkardılar.

Yolun bu bölümü düzgündü ve iyi döşenmişti, etrafındaki arazi de çok güzeldi, böylece yolcularımız ormanı ve ağaç gölgelerinin arkasındaki birçok tehlikeyi geride bırakmanın keyfiyle yollarına devam ettiler. Yine yolun kenarlarında çitler vardı, ama bunlar yeşildi, bir çiftçinin yaşadığı küçük bir evi geçtiler, bu da yeşildi. Gün boyunca bu tip evlerden birkaç tane daha gördüler, bazen insanlar bir şey sormak istermişçesine kapıya çıkıyorlardı, ama koca Aslan'ı gören hiç kimse onlara yaklaşıp konuşmaya cesaret edemedi. İnsanlar zümrüt yeşili elbiseler giyiyor ve Kıtırsoylarınkine benzeyen sivri uçlu şapkalar takıyorlardı.

"Burası Oz Diyarı olmalı," dedi Dorothy, "Zümrüt Şehir'e yaklaşıyor olmalıyız."

"Evet," diye yanıtladı Korkuluk, "Kıtırsoyların ülkesinde en sevilen renk maviydi ama burada her şey yeşil. Ama insanlar Kıtırsoylar kadar konuksever değiller, korkarım geceyi geçirebileceğimiz bir ev bulamayacağız."

"Meyve dışında bir şeyler yemek istiyorum," dedi kız, "Toto'nun da çok acıktığına eminim. Bir sonraki evde durun vardım isteyelim."

Büyük bir çiftlik evine geldiklerinde Dorothy cesaretle ilerledi ve kapıyı çaldı. Bir kadın kapıyı onları görebileceği kadar aralayıp şöyle dedi:

"Ne istiyorsun, çocuk, ve bu koca Aslan neden seninle birlikte?"

"İzin verirseniz geceyi sizinle geçirmek istiyoruz," diye yanıtladı Dorothy, "Aslan ise benim dostum ve yol arkadaşım, size asla zarar vermez."

"Evcil mi?" diye sordu kadın, kapıyı biraz daha açarak.

"Ah, evet," dedi kız, "hem de çok korkak, o, sizden daha çok korkacaktır."

"Hımmm," dedi kadın, biraz düşünüp Aslan'a bir daha göz attıktan sonra, "madem öyle gelebilirsiniz, size yemek ve yatacak yer veririm."

Eve girdiler, içerde kadından başka iki çocuk, bir de adam vardı. Adamın bacağı yaralı olduğu için köşedeki kanepede yatıyordu. Böyle garip bir topluluğu gördüklerine çok şaşırmışlardı, kadın sofrayı kurarken adam sordu, "Nereye gidiyorsunuz?"

"Zümrüt Şehir'e," dedi Dorothy, "Büyük Oz'u görmeye."

"Gerçekten mi?!" diye inledi adam. "Oz'un sizi görmeyi kabul edeceğinden emin misiniz?"

"Neden etmesin?" diye yanıtladı kız.

"Yanına kimseyi kabul etmediği söyleniyor. Zümrüt Şehir'e, o güzel, harika yere birçok kez gittim, ama Büyük Oz'u görmeme izin verilmedi, üstelik onu gören birini de tanımıyorum."

"Hiç dışarı çıkmaz mı?" diye sordu Korkuluk.

"Hiç çıkmaz. Bütün gün sarayındaki büyük taht odasında oturur, emrindekiler bile onunla yüz yüze görüşmez."

"Neye benziyor?" diye sordu kız.

"Bunu yanıtlamak zor. " dedi adam düşünceli bir şekilde. "Biliyorsunuz, Oz büyük bir büyücüdür ve istediği her kılığa bürünebilir. Bu yüzden bazıları kuşa, bazıları file, bazılarıysa kediye benzediğini söyler. Bazılarına güzel bir peri gibi, bazılarına çikolatalı pasta gibi, bazılarına da canı nasıl görünmek istiyorsa öyle görünür. Ama yaşayan hiç kimse Oz'un kendi kılığındayken neye benzediğini söyleyemez."

"Bu çok garip," dedi Dorothy, "ama bir şekilde onu görmeyi denemeliyiz yoksa bütün yolu boşuna gelmiş oluruz."

"Korkunç Oz'u görmeyi neden istiyorsunuz?" diye sordu adam. "Bana beyin vermesini istiyorum," dedi Korkuluk, istekle.

"Ah, Oz bunu kolayca yapacaktır," diye açıkladı adam. "Gerekenden fazla beyni var."

"Bana kalp vermesini istiyorum," dedi Teneke Adam.

"Bu onun için sorun değil," diye devam etti adam, "Oz'un her şekil ve ölçüde kalplerden oluşan büyük bir koleksiyonu var."

"Bana cesaret vermesini istiyorum," dedi Korkak Aslan.

"Oz'un taht odasında büyük bir cesaret testisi var," dedi adam, "dökülmemesi için üstü altın bir tabakayla kapalıdır. Sana birazını memnuniyetle verecektir."

"Beni Kansas'a geri göndermesini istiyorum," dedi Dorothy.

"Kansas nerede?" diye sordu adam, şaşırarak.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dorothy, hüzünle, "ama evimin orada bir yerlerde olduğundan eminim."

"Muhtemelen. Eh, Oz her şeyi yapabilir, Kansas'ı da bulabileceğini sanıyorum. Ama ilk önce onu görmelisin ve bu oldukça zor olacak, Büyük Büyücü kimseyi görmek istemiyor, o kendine has kuralları olan bir insan. Ya sen ne istiyorsun?" diye devam etti. Toto'ya dönerek. Toto sadece kuyruğunu salladı çünkü -söylemesi garip ama-konuşamıyordu.

Kadın akşam yemeğinin hazır olduğunu söylediğinde masanın etrafında toplandılar, Dorothy büyük bir zevkle lapa, çırpılmış yumurta ve beyaz ekmekten oluşan yemeğini yedi. Aslan lapadan biraz yedi ama lapa yulaftan yapıldığından ve yulaf aslan değil at yemeği olduğundan pek de beğenmedi. Korkuluk ve Teneke Adam hiçbir şey yemediler. Toto güzel bir yemeğe kavuşmanın mutluluğuyla her şeyden biraz yedi.

Kadın Dorothy'ye yatağını gösterdi ve Toto da yanına yattı, Aslan ise kızı kimsenin rahatsız etmemesi için kapısında nöbet tutuyordu. Korkuluk ve Teneke Adam uyumamalarına rağmen bir köşeye çekilip sabaha kadar sessizce durdular.

Sabah güneş doğar doğmaz yola koyuldular ve kısa zaman sonra gökyüzünde yeşil renkte bir ışık huzmesi gördüler.

"Bu Zümrüt Şehir olmalı," dedi Dorothy. Yürüdükçe yeşil ışık parlaklaşıyordu, görünüşe göre yolculuklarının sonuna gelmek üzereydiler. Öğlen olduğunda şehri çevreleyen surlara ulaşmışlardı. Surlar yüksek, kalın ve parlak yeşildi.

Sarı tuğla yolun sonunda büyük, zümrütlerle bezenmiş bir kapı vardı, güneşin altında öyle parlıyordu ki Korkuluk'un bir Kıtırsoy tarafından çizilmiş gözleri bile bu güzellik karşısında kamaşıyordu. Dorothy kapının yanındaki zile bastığında yumuşak bir şıngırtı duydular. Kapı yavaşça açılıp içeri girdiklerinde kendilerini duvarlarında sayısız zümrüdün parladığı, yüksek kemerli bir odada buldular. Önlerinde Kıtırsoylarla aynı boyda, küçük bir adam duruyordu. Baştan aşağı yeşile bürünmüştü, teni bile yeşile çalıyordu. Hemen yanında kocaman bir kutu vardı. Adam, Dorothy ve arkadaşlarını görünce sordu:

"Zümrüt Şehir'e ne için geldiniz?"

"Büyük Oz'u görmeye geldik," dedi Dorothy.

Adam bu yanıta o kadar şaşırmıştı ki bir süreliğine oturup düşündü.

"Yıllardır hiç kimse Oz'u görmek istememişti," dedi, şaşkınlıktan başını sallayarak. "O, güçlü ve korkunçtur, bilgeliğini boş ya da aptalca bir istekle istismar etmeye geldiyseniz sinirlenip sizi bir anda yok edebilir."

"Ama isteğimiz ne aptalca ne de boş, aksine çok önemli," diye yanıtladı Korkuluk, "Ve bize Oz'un iyi bir büyücü olduğu söylendi."

"Öyledir," dedi yeşil adam, "Zümrüt Şehir'i bilgece yönetir. Ama dürüst olmayanlara ve meraklılara karşı korkunçtur ve yüzünü görmek isteyen çok az kişi olmuştur. Ben Kapı Muhafızı'yım ve madem Büyük Oz'u görmeyi talep ediyorsunuz sizi sarayına götürmeliyim. Ama ilk önce bu gözlükleri takmak zorundasınız."

"Neden?" diye sordu Dorothy.

"Çünkü takmazsanız Zümrüt Şehir'in parlaklığı ve azameti sizi kör eder. Şehirde yaşayanlar bile gece gündüz gözlük takarlar. Oz'un şehrin ilk kuruluşunda emrettiği gibi gözlüklerin hepsi kilitli ve anahtar bende." Büyük kutuyu açtığında Dorothy içinin her boyda ve şekilde gözlükle dolu olduğunu gördü. Bütün gözlüklerin camları yeşildi. Kapı Muhafızı, Dorothy'ye göre olan birini aldı ve ona taktı. Gözlüğün başın arkasında birleşen iki altın sarısı bandı vardı, bantları kızın başının arkasında kapayıp, boynundaki zincire bağlı duran anahtarla kilitledi. Dorothy gözlüğü artık istese de çıkaramazdı, ama Zümrüt Şehir'in parıltısıyla kör olmak istemediği için bir şey söylemedi.

Sonra yeşil adam, Korkuluk, Teneke Adam, Aslan ve hatta Toto'ya bile birer gözlük takıp sıkıca kilitledi.

Kapı Muhafızı kendi gözlüklerini de takıp, onları saraya götürmeye hazır olduğunu söyledi. Duvardaki çiviye asılı duran altın anahtarla başka bir kapıyı açtı ve hep birlikte Zümrüt Şehir'e girdiler.

Oz'un Muhteşem Zümrüt Şehri

Gözlüklerin korumasına rağmen Dorothy ve arkadaşlarının, bu harika şehrin güzelliği karşısında gözleri kamaştı. Sokaklar, yeşil mermerden yapılmış ve her tarafları parlak zümrütlerle bezenmiş evlerle doluydu. Üzerinde yürüdükleri yeşil mermer kaldırımın bloklarının birleşme noktaları, güneş ışıklarının parlattığı zümrütlerle süslenmişti. Pencerelerin camları yeşildi, şehrin üstündeki gökyüzü ve güneş ışınları bile yeşildi.

Yeşil giysiler giyen, yeşil tenli birçok erkek, kadın ve çocuk sokaklarda geziniyorlardı. Dorothy ve garip arkadaşlarına meraklı gözlerle baktılar, Aslan'ı gören çocuklar kaçıp annelerinin arkasına saklanıyorlardı, ama kimse onlarla konuşmadı. Sokaklarda birçok dükkan vardı ve Dorothy bunlarda satılan ürünlerin hepsinin yeşil olduğunu gördü. Yeşil şeker, yeşil patlamış mısır ve her çeşit yeşil ayakkabılar, yeşil şapkalar, yeşil giysiler satılıyordu. Dorothy yeşil limonata alan çocukların dükkan sahibine yeşil bozuk paralar verdiğini gördü.

Görünürde ne at ne de başka bir hayvan vardı, insanlar eşyaları yeşil el arabalarında taşıyorlardı. Herkes mutlu, huzurlu ve refah içinde görünüyordu.

Kapı Muhafızı onları sokaklardan geçirip şehrin ortasındaki Büyük Oz'un sarayına getirdi. Kapının önünde yeşil üniformalı ve yeşil sakallı bir asker vardı.

"Bunlar Büyük Oz'u görmeyi talep eden yabancılar," dedi Kapı Muhafızı, askere. "İçeri gelin," diye yanıtladı asker, "mesajınızı ona ileteceğim."

Böylece saray kapısından geçip yeşil halı ve zümrütlerle süslenmiş olan yeşil mobilyalarla döşeli büyük bir odaya geldiler.

Odaya girmeden ayaklarını yeşil bir paspasa silmişlerdi, oturduklarında asker kibarca şöyle dedi: "Lütfen rahatınıza bakın, ben Taht Odası'nın

kapısına gidip Oz'a geldiğinizi haber vereceğim." Asker dönene kadar uzun süre beklediler. Asker döndüğünde Dorothy sordu: "Oz'u gördünüz mü?"

"Ah, hayır, görmedim," diye yanıtladı asker, "Ama perdenin arkasından sizin geldiğinizi haber verdim. Bu kadar istiyorsanız sizinle görüşeceğini söyledi, ama karşısına teker teker çıkacaksınız ve her gün yalnızca birinizi kabul edecek. Bu yüzden sarayda bir süre kalmanız gerekiyor, size bu uzun yolculuğun ardından güzelce dinlenebileceğiniz odalarınızı gösterecekler."

"Teşekkür ederiz," diye yanıtladı kız, "Oz gerçekten çok nazik."

Asker yeşil bir düdüğü çaldı ve odaya yeşil, ipek bir elbise giyen genç bir kız girdi. Çok güzel yeşil saçları ve yeşil gözleri vardı, Dorothy'nin önünde eğildi ve şöyle dedi: "Beni takip edin sizi odanıza götüreceğim."

Dorothy, Toto'yu kucağına aldı ve sarayın ön tarafındaki odaya kadar, yedi koridor, üç merdiven boyunca kızı takip etti. Bu, dünyanın en şirin odasıydı, yeşil çarşaflarla örtülmüş yumuşak bir yatağı ve yeşil, kadife perdeleri vardı. Odanın ortasındaki küçük fıskiyenin havaya püskürttüğü yeşil bir parfüm hemen altındaki yeşil mermerden oyulmuş küçük bir havuza dökülüyordu. Pencerelerde yeşil çiçekler, küçük, yeşil kitaplarla dolu bir raf vardı. Dorothy bu kitaplara bakmaya zaman bulduğunda garip, komik resimlerle dolu olduklarını gördü.

Bir gardıropta ipek, saten ve kadifeden yapılmış birçok yeşil elbise vardı, hepsi de tam Dorothy'ye göreydi.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin," dedi yeşil kız, "ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın. Oz yarın sabah size birini yollayacak."

Kız Dorothy'yi yalnız bıraktı ve diğerlerinin yanına döndü. Onları da sarayın en güzel odalarına yerleştirdi. Bu kibarlığın Korkuluk için bir anlamı yoktu, odasında yalnız kaldığında kapının önünde durarak sabaha kadar aptalca bekledi. Yatıp dinlenmeye ihtiyacı yoktu ve gözleri de kapanmıyordu, gece boyunca dünyanın en güzel odalarından birinde olduğuna aldırmazmışçasına köşede ağını ören küçük bir örümceği izledi. Teneke Adam etten kemikten olduğu günlerin verdiği alışkanlıkla yatağa uzandı, ama uyuyamadığından geceyi eklemlerini oynatarak geçirdi, iyi çalıştıklarından emin olmak istiyordu. Aslan ormanda kuru yapraklar

üzerinde uyumayı tercih ederdi ayrıca bir odada kapalı kalmaktan da hoşlanmıyordu, ama bunu kafasına takmayacak kadar akıllıydı yatağın üzerine bir kedi gibi kıvrıldı ve mırıldanarak uykuya daldı.

Sabah, kahvaltıdan sonra yeşil kız, Dorothy'i hazırlamaya geldi, ona yeşil işlemeli saten kumaştan yapılma çok güzel bir elbise giydirdi. Dorothy yeşil, ipek bir önlük takıp Toto'nun boynuna yeşil bir kurdele bağladıktan sonra Büyük Oz'un Taht Odası'na doğru yürümeye başladılar. İlk önce, pahalı kostümler giyen pek çok hanımefendi ve beyefendinin bulunduğu büyük bir salona geldiler. Bu insanların birbirleriyle konuşmaktan başka yapacak bir işleri yoktu ama Oz'u görmelerine izin verilmeyeceğini bile bile her sabah Taht Odası'nın önünde toplanırlardı. Dorothy içeri girdiğinde ona merakla baktılar ve içlerinden biri fısıldadı, "Korkunç Oz'un yüzüne gerçekten bakacak mısın?"

"Tabii ki," diye yanıtladı kız, "eğer beni kabul ederse."

"İnsanların onu görmek istemelerinden hoşlanmamasına rağmen sizi kabul edecek. Aslında ilk önce sinirlendi ve seni geldiğin yere göndermemi söyledi," dedi büyücüye mesajı iletmiş olan asker. "Sonra seni tarif etmemi istedi ve gümüş ayakkabıları duyunca oldukça ilgilendi. Alnındaki izden de bahsedince, seni huzuruna kabul etmeye karar verdi."

O sırada bir zil çaldı ve yeşil kız Dorothy'ye şöyle dedi: "Çağrı geldi. Taht Odası'na tek başına girmen gerekiyor."

Dorothy kızın açtığı küçük kapıdan cesaretle geçtiğinde kendini harika bir yerde buldu. Burası bombeli bir tavanı olan, büyük, yuvarlak bir odaydı, duvarlar, tavan ve zemin birbirlerine çok yakın yerleştirilmiş kocaman zümrütlerle süslenmişti. Tavanın ortasında, zümrütlerin mükemmel bir şekilde parlamalarına sebep olan, güneş kadar parlak bir ışık vardı.

Ama Dorothy'nin asıl ilgisini çeken, odanın ortasındaki yeşil zümrütten tahttı. İskemle biçimindeydi ve odadaki her şey gibi değerli taşlarla bezeliydi. İskemlenin ortasında gövdesi, kollan ya da bacakları olmayan kocaman bir baş duruyordu. Saçı yoktu ama gözleri, burnu ve ağzı vardı, en büyük devin başından bile daha büyüktü.

Dorothy merak ve korkuyla büyülenmiş gibi bakarken başın gözleri yavaşça dönüp Dorothy'ye dik dik bakmaya başladılar. Sonra ağız hareket etti ve Dorothy bir sesin şöyle dediğini duydu: "Ben Oz, büyük ve korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

Bunun o kocaman baştan çıkmasını beklediği kadar kötü bir ses olmadığını düşünen kız cesaretini topladı ve yanıtladı,

"Ben Dorothy, küçük ve alçakgönüllü. Sizden yardım istemeye geldim." Gözler bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde baktıktan sonra ses şöyle dedi: "Gümüş ayakkabıları nereden buldun?"

"Evim üstüne düştüğünde ölen Doğu'nun Kötü Cadısı'ndan aldım," diye yanıtladı kız. "Alnındaki iz nasıl oldu?" diye devam etti ses.

"Kuzey'in İyi Cadısı beni size yollamak üzere veda ederken öptüğünde oldu," dedi kız. Gözler yine dik dik baktılar ve kızın doğru söylediğini gördüler. Sonra Oz sordu: "Benden ne istiyorsun?"

"Beni Kansas'a, Em Teyze ve Henry Enişte'nin yanına göndermenizi," diye yanıtladı kız istekle. "Çok güzel olmasına rağmen burayı sevmedim. Ve eminim Em Teyze beni çok merak etmiştir."

Üç kez açılıp kapanan gözler tavana, yere ve odanın her yerini görür gibi garip bir biçimde döndükten sonra tekrar Dorothy'ye baktılar.

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Oz.

"Çünkü siz güçlüsünüz bense zayıfım, siz büyük büyücüsünüz bense savunmasız, küçük bir kızım."

"Ama Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürecek kadar güçlüsün," dedi Oz.

"O bir anda oldu," diye yanıtladı Dorothy, "benim yapabileceğim bir şey yoktu."

"Peki," dedi baş, "sana yanıtımı vereceğim. Karşılığında benim için bir şey yapmadığın sürece seni

Kansas'a geri göndermemi isteyemezsin. Bu diyarda herkes aldığı şeyin karşılığını verir. Büyü gücümü kullanarak seni evine yollamamı istiyorsan, önce benim için bir şey yapmalısın. Sen bana, ben sana."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu kız.

"Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldür," diye yanıtladı Oz.

"Ama yapamam!" diye inledi Dorothy, büyük bir şaşkınlıkla.

"Doğu'nun Cadısı'nı öldürdün ve güçlü bir büyüsü olan gümüş ayakkabıları giyiyorsun. Bölgede yalnızca bir tane Kötü Cadı kaldı ve onun da öldüğünü bana bildirirsen seni Kansas'a yollarım - daha önce değil."

Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayan küçük kız ağlamaya başladı, gözler kızın istese Büyük Oz'a yardım edebileceğini hissediyormuşçasına açılıp kapandı ve sabırsızlıkla baktı.

"Şimdiye kadar hiç kimseyi isteyerek öldürmedim," dedi kız, ağlayarak, "istesem bile, Kötü Cadı'yı nasıl öldürebilirim? Büyük ve korkunç olan siz bile onu öldüremiyorsanız bunu benim yapmamı nasıl beklersiniz?"

"Bilmiyorum," dedi baş, "ama yanıtım bu, Kötü Cadı ölene kadar teyzeni ve enişteni göremeyeceksin. Cadı'nın kötü olduğunu -hem de çok kötü- ve öldürülmesi gerektiğini unutma. Şimdi git ve görevini tamamlamadan benimle görüşmeyi isteme."

Dorothy, Taht Odası'nı hüzünlü bir şekilde terk etti ve Oz'un ona ne söylediğini anlatmasını merakla bekleyen Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan'ın yanına gitti.

"Benim için umut yok," dedi kız, üzülerek, "Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmezsem Oz beni evime yollamayacak, bunu yapmama imkan yok."

Arkadaşları üzülmüşlerdi ama ellerinden gelen bir şey yoktu, odasına döndü ve kendisini yatağa atıp ağlayarak uyudu.

Sonraki sabah yeşil favorileri olan asker Korkuluk'a geldi ve şöyle dedi: "Oz seni çağırdı, benimle gel."

Korkuluk onu, kabul edildiği Taht Odası'na kadar takip etti ve zümrüt tahtın üstünde oturan çok güzel bir bayanla karşılaştı. Yeşil ipekten fileli bir elbise giyiyordu ve yeşil saç örgülerinin üstünde mücevherlerle kaplı bir taç vardı. Omuzlarından çıkan göz alıcı kanatları sanki ufacık bir hava akımının yırtabileceği kadar ince görünüyordu.

Korkuluk, karşısında içindeki samanın izin verdiği ölçüde eğilerek selam verdiğinde, bu güzel yaratık ona sevecen bir şekilde bakarak şöyle dedi:

"Ben Oz, büyük ve korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

Dorothy'nin anlattığı büyük başı görmeyi bekleyen Korkuluk çok şaşkındı ama cesurca yanıtladı. "Ben yalnızca içi samanla dolu bir Korkuluk'um. Bu yüzden beynim yok sizden başımın içine saman yerine beyin koymanızı ve tebaanızdakiler kadar insan olmamı sağlamanız için yalvarmaya geldim."

"Senin için bunu neden yapayım?" dedi bayan.

"Çünkü bilge ve güçlüsünüz, ayrıca sizden başka bunu yapabilecek kimse yok," diye yanıtladı Korkuluk.

"Şu kadarını söyleyebilirim ki karşılığı olmadan hiçbir iyilik yapmam," dedi Oz, "Benim için Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürürsen sana öyle bir beyin bahşederim ki Oz Diyarı'nın en akıllı adamı olursun."

"Dorothy'den cadıyı öldürmesini istediğinizi sanıyordum," dedi Korkuluk, şaşırarak. "İstedim. Onu kimin öldüreceği umurumda değil. Ama o ölene kadar isteğini yerine getirmeyeceğim. Şimdi git ve o çok istediğin beyni hak etmeden bir daha gelme."

Korkuluk büyük bir üzüntüyle arkadaşlarına gidip Oz'un söylediklerini anlattı, Dorothy büyük büyücünün onun görmüş olduğu gibi bir baş değil de güzel bir bayan olmasına çok şaşırmıştı. "Aynı şey," dedi Korkuluk, "Teneke Adam kadar kalpsiz." Sonraki sabah yeşil favorili asker Teneke Adam'a gelip şöyle dedi: "Oz seni çağırdı. Benimle gel." Teneke Adam onu izleyerek büyük Taht Odası'na gitti. Oz'u güzel bayan mı yoksa baş olarak mı göreceğini bilmiyordu ama güzel bayan olmasını umuyordu. "Çünkü," dedi kendi kendine, "baş olursa bana kesinlikle bir kalp vermez, başın kendi kalbi olamayacağından benim için üzülmeyecektir. Ama güzel bayan olursa ona bir kalp için yalvarırım ve bayanların hepsi yumuşak kalplidir."

Ama Teneke Adam büyük Taht Odası'na girdiğinde ne başı ne de bayanı gördü, Oz korkunç bir canavara dönüşmüştü. Neredeyse bir fil kadar büyüktü ve yeşil taht bu ağırlığı zor taşıyor gibi görünüyordu. Canavarın başı, beş gözü olması dışında bir gergedana benziyordu. Gövdesinden çıkan beş uzun kolu ve beş de uzun, ince bacağı vardı. Gövdesinin her tarafı kalın

bir kıl tabakasıyla kaplıydı ve daha korkunç bir canavar hayal bile edilemezdi. Teneke adam bir kalbi olmadığı için şanslıydı çünkü olsaydı korkudan çok hızlı çarpardı. Tenekeden yapıldığından hiç korkmadı ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben Oz, büyük ve korkunç," dedi canavar, kükremeyi andıran bir sesle. "Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

"Ben Teneke Adam'ım. Tenekeden yapıldığımdan kalbim yok ve sevemiyorum. Bana bir kalp vermeniz için yalvarıyorum, böylece diğer insanlar gibi olabilirim."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu canavar.

"Çünkü bunu istiyorum ve bu isteğimi yerine getirebilecek tek kişi sizsiniz," diye yanıtladı Teneke Adam.

Bunun üzerine Oz yavaşça hırladı ve boğuk bir sesle şöyle dedi: "Madem bir kalp istiyorsun, onu hak etmelisin."

"Nasıl?" diye sordu Teneke Adam.

"Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmesi için Dorothy'ye yardım et," diye yanıtladı canavar. "Cadı öldüğünde bana gel, sana Oz Diyarı'ndaki en sevecen, en nazik, en büyük kalbi vereceğim."

Böylece Teneke Adam üzgün bir ifadeyle arkadaşlarının yanına dönüp gördüğü korkunç canavarı anlatmak zorunda kaldı. Hepsi de büyücünün girdiği kılıklar karşısında merak içinde kalmışlardı, Aslan şöyle konuştu:

"Ben gittiğimde hayvan olursa öyle yüksek sesle kükrerim ki korkudan ne istersem yapar. Güzel bayan olursa üstüne atlayacakmışım gibi yaparak onu isteğimi yerine getirmeye zorlarım. Baş olursa benim merhametime kalır, isteklerimizi yapana kadar onunla bir top gibi oynarım. Bu yüzden neşelenin arkadaşlar, her şey yoluna girecek."

Sonraki sabah yeşil favorili asker Aslan'ı büyük Taht Odası'na götürdü ve Oz'un huzuruna çıkardı. Aslan kapıdan geçip etrafa baktığında büyük bir şaşkınlıkla tahtın önünde duran bir ateş topu gördü, o kadar korkunç ve parlak görünüyordu ki bakmaya bile cesaret edemiyordu. İlk düşündüğü Oz'un kazayla tutuşup yanmaya başlamış olduğuydu, ama yaklaşmaya

çalıştığında yüksek ısıdan bıyıkları kavruldu ve sürünerek kapıya doğru kaçtı.

Sonra ateş topundan alçak, derin bir ses geldi, söyledikleri şunlardı:

"Ben Oz, büyük ve korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?" Ve Aslan yanıtladı: "Ben her şeyden korkan Korkak Aslan'ım. Size bana cesaret vermeniz için yalvarmaya geldim, böylece insanların bana hitap ettiği gibi gerçekten Hayvanların Kralı olabilirim."

"Sana neden cesaret vereyim?" diye sordu Oz.

"Çünkü bütün büyücülerin en büyüğü ve dileğimi yerine getirebilecek kadar güçlü olan tek kişisiniz," diye yanıtladı Aslan.

Ateş topu bir süre cayır cayır yanmaya devam ettikten sonra şöyle dedi:

"Bana Kötü Cadı'nın öldüğüne dair bir kanıt getirdiğin zaman sana cesaret vereceğim. Ama cadı yaşadığı sürece bir korkak olarak kalacaksın."

Aslan bu söylenenlere sinirlenmişti ama söyleyecek bir şey bulamadı ve gözlerini ateş topuna dikmiş bir halde sessizce dururken sıcaklık o kadar arttı ki kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçtı. Arkadaşlarını gördüğüne sevinmişti ve onlara büyücü ile yaptığı korkunç görüşmeyi anlattı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dorothy, üzüntüyle.

"Yapabileceğimiz tek bir şey var," diye yanıtladı Aslan, "Kırpıkların ülkesine gidip Kötü Cadı'yı bulacak ve onu yok edeceğiz."

"Ya yapamazsak?" dedi kız.

"O zaman hiçbir zaman cesaretim olmaz," diye açıkladı Aslan. "Benim de hiçbir zaman bir beynim olmaz," diye ekledi Korkuluk. "Benim de hiçbir zaman bir kalbim olmaz," diye konuştu Teneke Adam.

"Ben de hiçbir zaman Em Teyze ve Henry Enişte'yi göremem," dedi Dorothy, ağlamaya başlayarak. "Dikkat et!" diye bağırdı yeşil kız, "gözyaşların, yeşil ipek elbiseni lekeleyecek." Dorothy gözlerini silerek şöyle dedi:

"Sanırım denemek zorundayız, ama Em Teyze'yi bir daha görebilmek için bile olsa kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Seninle geleceğim, ama cadıyı öldüremeyecek kadar korkağım," dedi Aslan.

"Ben de geleceğim," diye bildirdi Korkuluk, "ama size yardım edemeyecek kadar aptalım."

"Kalbim olmadığı için bir cadıya bile zarar veremem," diye belirtti Teneke Adam, "ama gidecekseniz ben de sizinle geliyorum."

Böylelikle ertesi sabah yola çıkmaya karar verdiler. Teneke Adam baltasını yeşil bir biley taşında keskinleştirdi ve eklemlerini yağladı. Dorothy, kendisini taze samanla dolduran Korkuluk'un gözlerini belki daha iyi görebilir diye yeniden boyadı. Onlara çok iyi davranan yeşil kız Dorothy'nin sepetini güzel yiyeceklerle doldurdu ve Toto'nun boynuna ucunda bir çıngırak olan yeşil bir kurdele bağladı. Erkenden yattılar ve sarayın arka bahçesindeki yeşil horozun ötüşü ve yeşil yumurtasının üstünde kuluçkaya yatan tavuğun gıdaklamalarıyla uyandıklarında güneş daha yeni doğmuştu.

Kötü Cadı

Yeşil favorili asker onlara Zümrüt Şehir'in sokaklar boyunca, Kapı Muhafızı'nın odasına kadar eşlik etti. Bu görevli büyük kutuya geri koymak için arkadaşlarımızın gözlüklerini çıkardı ve onlara nazikçe kapıyı açtı.

"Batı'nın Kötü Cadısı'na hangi yoldan gidiliyor?" diye sordu Dorothy. "Bir yol yok," diye yanıtladı Kapı Muhafızı, "kimse oraya gitmek istemez."

"O zaman onu nasıl bulacağız?" diye sordu kız.

"Bu kolay," diye yanıtladı adam, "Kırpıkların bölgesinde olduğunuzu öğrendiği zaman o sizi bulacak ve kölesi yapacaktır."

"Belki öyle olmaz," dedi Korkuluk, "bizim niyetimiz onu yok etmek."

"Bu farklı bir durum," dedi Kapı Muhafızı. "Onu daha önce kimse yok etmemişti bu yüzden sizi de diğerleri gibi kölesi yapacağını düşünmem gayet doğal. Ama dikkat edin, o kötü ve korkunçtur ve sizin onu yok etmenize izin vermeyebilir. Batıya, güneşin battığı yöne doğru yürümeye devam edin onu mutlaka bulursunuz."

Ona teşekkür edip el sallayarak yer yer papatyalar ve düğün çiçeklerinin göründüğü yumuşak çimenlerin üstünden batıya doğru yürümeye başladılar. Dorothy'nin üstünde hala sarayda giydiği güzel, ipek elbise vardı ama bunun artık yeşil değil beyaz olduğunu görünce şaşırdı.

Toto'nun boynundaki kurdele de rengini kaybetmiş ve Dorothy'nin elbisesi gibi beyaz olmuştu. Zümrüt Şehir'i kısa zamanda arkalarında bıraktılar. Batıda ev ya da tarla olmadığından işlenmemiş olan toprak ilerledikçe daha engebeli hale geliyordu.

Onlara gölgelerini sunacak ağaçlar olmadığından öğlen olduğunda güneş, sıcaklığını iyice hissettirmeye başladı, bu yüzden daha gece olmadan Dorothy, Toto ve Aslan yoruldular ve çimenlere uzanıp uykuya daldılar, Teneke Adam ve Korkuluk ise nöbet tutuyorlardı.

Batı'nın Kötü Cadısı'nın yalnızca bir gözü vardı ama bu teleskop kadar güçlü ve her şeyi gören bir gözdü. Şatosunun kapısında oturup etrafa bakarken Dorothy ve arkadaşlarını gördü. Mesafe çok fazlaydı ama Kötü Cadı onların kendi bölgesinde olmalarına çok kızdı, boynunda asılı duran gümüş düdüğü öttürdü.

Bir anda her yönden ona doğru koşan büyük bir kurt sürüsü ortaya çıktı. Uzun bacakları, korkunç gözleri ve keskin dişleri vardı.

"Gidin ve onları paramparça edin," dedi cadı.

"Onları köle yapmayacak mısınız?" diye sordu kurtların lideri.

"Hayır," diye yanıtladı Cadı, "biri tenekeden, biri samandan, biri küçük bir kız, diğeri de bir aslan.

Hiçbiri çalışmaya uygun değil, onları parçalayabilirsiniz."

"Çok güzel," dedi kurt, bütün hızıyla ileri atıldığında diğerleri de onu takip etti.

Teneke Adam ve Korkuluk'un uyanık olup kurtların gelişini duymaları büyük bir şanstı.

"Bu benim kavgam," dedi Teneke Adam, "arkama geç, onları ben karşılayacağım."

Bilediği baltasını eline aldı ve kurtların lideri ona saldırdığında bir vuruşta başını gövdesinden ayırdı, kurtların lideri hemen ölmüştü. Birazdan bir kurt daha geldi ve o da Teneke Adam'ın baltasının keskin kenarıyla tanıştı.

Baltanın kırk kere inip kalkmasıyla kırk kurt da öldü, her şey sona erdiğinde kurtlar Teneke Adam'ın önünde cansız bir yığın olarak yatıyorlardı.

Sonra baltasını yere koydu ve Korkuluk'un yanına oturdu.

"İyi bir dövüştü, dostum," dedi Korkuluk.

Ertesi sabah Dorothy uyanana dek beklediler. Küçük kız kurtların oluşturduğu kıllı yığını görünce korkmuştu ama Teneke Adam ona olanları anlattı. Kız kendilerini kurtardığı için ona teşekkür etti ve kahvaltıya oturdu, sonrasında tekrar yola koyuldular.

Aynı sabah Kötü Cadı şatosunun kapısına gelip çok uzakları gören gözüyle dışarı baktı. Bütün kurtlarının ölü olarak yattığını ve yabancıların hala bölgesinde ilerlediklerini gördü. Bu onu daha da sinirlendirdi ve gümüş düdüğünü iki kez öttürdü.

Bir anda vahşi kargalardan oluşan, gökyüzünü karartacak kadar büyük bir sürü ona doğru uçarak geldi. Kötü Cadı, Kral Karga'ya şöyle dedi:

"Hemen yabancılara doğru uçun, gözlerini oyun ve onları parçalayın."

Vahşi kargalar büyük bir sürü halinde Dorothy ve yol arkadaşlarına doğru uçmaya başladılar. Küçük kız onları gördüğünde korkmuştu ama Korkuluk şöyle dedi: "Bu benim savaşım, yanımda yere yatın, size zarar gelmeyecek."

Ayakta durarak kollarını açan Korkuluk dışında hepsi yere yattılar. Kargalar onu gördüğünde, korkuluk gören kuşların her zaman yaptığı gibi, korktular ve yaklaşmaya cesaret edemediler. Ama Kral Karga dedi ki:

"Bu sadece doldurulmuş bir adam. Onun gözlerini oyacağım."

Kral Karga ona doğru uçtuğunda, Korkuluk başını yakaladı ve ölene kadar boynunu çevirdi. Sonra bir karga daha geldi ama Korkuluk onun da boynunu kırdı.

Kırk karga vardı ve Korkuluk, hepsi etrafında ölü olarak yatana kadar kırk boyun kırdı. Sonra yol arkadaşlarına kalkmalarını söyledi ve yollarına devam ettiler.

Kötü Cadı yeniden bakıp kargalarının da ölü olarak yattıklarını gördüğünde bir öfke nöbetine tutuldu ve gümüş düdüğünü üç kez öttürdü.

Bunu takiben havada büyük bir vızlama duyuldu, binlerce siyah arı uçarak ona doğru geliyordu. "Gidin ve yabancıları öldürene kadar sokun!" diye

emretti cadı.

Arılar hemen dönüp Dorothy ve arkadaşlarına doğru uçmaya başladılar. Ama Teneke Adam onları fark etti ve Korkuluk da ne yapacaklarına karar verdi.

"Samanımı çıkar ve küçük kızın, Aslan'ın ve Toto'nun üzerini ört," dedi Teneke Adam'a, "böylece arılar onları sokamaz." Teneke Adam bunu yaptığında Dorothy, kucağındaki Toto ve hemen yanlarında yatan Aslan tamamıyla samanla örtülmüşlerdi.

Anlar geldiğinde Teneke Adam dışında sokacak birini bulamadılar, saldırdılar ama hiç zarar görmeyen Teneke Adam'ın tenekesinde bütün iğneleri kırıldı. Arılar iğneleri olmadan yaşayamadıklarından bu siyah arıların sonu oldu, Teneke Adam'ın etrafına düştüler ve küçük kömür yığınlarına benzeyen öbekler oluşturdular.

Sonra Dorothy ve Aslan kalktılar ve kız samanı Korkuluk'un içine yerleştirmesi için Teneke Adam'a yardım etti, Korkuluk kısa zamanda eski haline döndü. Böylece yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Kötü Cadı siyah arılarının yerde küçük kömür yığınları gibi yattıklarını görünce öyle sinirlendi ki ayağını yere vurdu, saçlarını yoldu ve dişlerini sıktı. Kölesi olan Kırpıklardan bir düzinesini çağırdı ve onlara sivri mızraklar verip yabancıları yok etmelerini söyledi.

Kırpıklar cesur olmasalar da söyleneni yapmak zorundaydılar, Dorothy'ye yaklaşana kadar ilerlediler. Ama

Aslan şiddetli bir kükremeyle önlerine atladığında öyle korktular ki tüm hızlarıyla koşarak kaçtılar. Şatoya döndüklerinde Kötü Cadı onları kayışla dövüp işlerine yolladıktan sonra ne yapacağını düşündü. Bu yabancıları yok etmek için yaptığı her planın neden başarısız olduğunu anlayamıyordu, ama kötü olduğu kadar güçlü bir cadıydı ve kısa zamanda nasıl hareket edeceğine karar verdi. Dolabında elmaslarla çevrelenmiş, yakutlarla bezeli bir Altın Şapka vardı. Bu Altın Şapka sihirliydi. Bunu elinde bulunduran kişi verilen her emri yerine getiren Uçan Maymunlar'ı üç kez çağırma hakkına sahipti. Ama hiç kimse bu garip yaratıklara üç kereden fazla emredemezdi. Kötü Cadı, Şapka'nın sihrini iki kez kullanmıştı. İlk seferinde

Kırpıkları köleleri yapıp topraklarına hükmetmek için kullanmıştı. Uçan Maymunlar bunları yapmasına yardım etmişlerdi. İkinci seferse Büyük Oz'la dövüşüp onu Batı Diyarı'ndan kovduğu sırada kullanmıştı. Uçan Maymunlar bunu yapmasına da yardımcı olmuşlardı. Altın Şapka'yı yalnızca bir kez daha kullanma hakkı kalmıştı ve diğer güçleri tükenmeden bu hakkını harcamak istemiyordu. Ama korkunç kurtları, vahşi kargaları ve sokan arıları öldüğüne ve köleleri de Korkak Aslan tarafından kovalandığına göre Dorothy ve arkadaşlarını yok etmek için tek yol kalmıştı.

Kötü Cadı Altın Şapka'yı dolaptan çıkarıp başına taktı. Sonra sol ayağının üstünde durarak yavaşça şunları söyledi:

"Ep-pe, pep-pe, kak-ke!"

Şimdi sağ ayağının üstünde duruyordu:

"Hil-lo, hol-lo, hel-lo!"

Bundan sonra her iki ayağının üstünde durarak şöyle bağırdı: "Ziz-zi, zuz-zi, zak!"

Büyü işlemeye başlamıştı. Kararan gökyüzünde hafif bir gümbürtü yankılandı. Kanat çırpışları, konuşmalar ve gülüşmeler duyuluyordu, güneş karanlık gökyüzünde tekrar belirdiğinde cadının etrafı omuzlarında büyük ve güçlü kanatları olan maymunlarla çevriliydi.

Diğerlerinden çok daha büyük olanı liderleriydi. Cadıya yaklaştı ve şöyle dedi: "Bizi üçüncü ve son kez çağırdınız. Emirleriniz nelerdir?"

"Topraklarımdaki yabancıları bulun ve Aslan dışında hepsini yok edin," dedi Kötü Cadı. "Hayvanı bana getirin, onu bir at gibi arabaya koşup çalıştırmak istiyorum."

"Emirleriniz yerine getirilecek," dedi lider, sonra büyük bir gürültüyle Dorothy ve arkadaşlarının bulunduğu yere gitmek üzere havalandılar.

Maymunların bazıları Teneke Adam'ı tutup keskin kenarlı kayaların olduğu bir yere kadar taşıdılar. Onu buradan aşağı attılar, çok yüksekten düşen zavallı Teneke Adam o kadar kötü eğilip bükülmüştü ki bırakın konuşmayı inleyemiyordu bile.

Diğer maymunlar Korkuluk'u yakaladılar ve uzun parmaklarıyla giysilerinin ve başının içindeki samanı çıkardılar. Şapkasını, botlarını ve giysilerini toplayıp uzun bir ağacın en tepedeki dallarına attılar.

Maymunların bir kısmı ise Aslan'ı ısırması, tırmalaması ya da mücadele etmesi mümkün olmayacak bir biçimde her yanından sağlam iplerle bağladılar. Sonra onu kaldırıp kaçmaması için cadının şatosundaki etrafı demir kafesle çevrili küçük bir avluya götürdüler.

Ama Dorothy'ye hiç zarar vermediler. O, kucağında Toto'yla yol arkadaşlarına yapılanları üzülerek izliyor ve sıranın kendisinde olduğunu düşünüyordu. Uçan Maymunlar'ın lideri kollarını açarak ve çirkin yüzünde korkunç bir sırıtışla kıza yaklaştı, ama İyi Cadı'nın öptüğü alnındaki izi görünce hemen durdu ve diğerlerine de ona dokunmamalarını söyledi.

"Bu kıza zarar vermeye cüret edemeyiz," dedi onlara. "Kötülüğün Gücü'nden çok daha üstün olan İyiliğin Gücü ile korunuyor. Yapabileceğimiz tek şey onu Kötü Cadı'nın şatosuna götürmek." Dorothy'yi nazikçe kollarından tutup şatoya uçtular. Kızı ön kapının önüne bıraktıklarında lider Kötü Cadı'ya şöyle dedi:

"Size elimizden geldiğince itaat ettik. Teneke Adam ve Korkuluk yok edildi, Aslan ise avlunuzda bağlı duruyor. Ne küçük kıza ne de kucağındaki köpeğe zarar vermeye cüret edemeyiz. Çetemizin üzerindeki hakimiyetiniz sona erdi, bizi bir daha görmeyeceksiniz."

Sonra Uçan Maymunlar gülerek, gürültüyle havalandılar ve kısa sürede gözden kayboldular. Kötü Cadı, Dorothy'nin alnındaki izi görünce hem şaşırmış hem de endişelenmişti, kendisi de Uçan Maymunlar gibi kıza zarar vermeye cüret edemezdi. Dorothy'nin ayağındaki gümüş ayakkabıları gördüğündeyse, ne kadar güçlü bir büyü taşıdıklarını bildiği için korkudan titremeye başladı. Neredeyse Dorothy'den kaçacaktı, ama kızın gözlerine baktığında ne kadar saf olduğunu ve gümüş ayakkabıların ona verdiği güçten haberdar olmadığını anladı. Kötü Cadı kendi kendine gülerek şöyle düşündü: "Gücünü kullanmayı bilmiyor, onu hala kölem yapabilirim." Dorothy'ye acımasız ve sert bir sesle şöyle dedi:

"Benimle gel, sana söylediğim her şeyi anlamaya çalış yoksa Teneke Adam ve Korkuluk gibi seni de yok ederim."

Dorothy onu güzel odalar boyunca mutfağa kadar takip etti, cadı burada ona kapları, çaydanlıkları yıkamasını, yeri silmesini ve ateşe odun atmasını emretti.

Dorothy uysalca çalışmaya başladı, aklını elinden geldiğince işine vermeye çalışıyordu. Kötü Cadı'nın onu öldürmemesine sevinmişti.

Dorothy çalışırken cadı avluya çıkıp Korkak Aslan'ı bir at gibi arabaya koşmaya karar verdi, at arabasını ona çektirmek cadıyı kesinlikle çok eğlendirecekti. Ama kafesin kapısını açıp içeri girdiğinde Aslan korkunç bir kükremeyle üstüne atladı, cadı öyle korkmuştu ki hemen kaçıp kafesi tekrar kapadı.

"Seni arabama koşamıyorsam, aç bırakırım," dedi cadı Aslan'a, kafesin parmaklıkları arasından. "İstediğimi yapana kadar sana yiyecek yok."

Bundan sonra tutsak Aslan'a yiyecek vermedi. Her akşamüstü kafese geliyor ve soruyordu,

"Bir at gibi arabaya koşulmaya hazır mısın?"

Ve Aslan yanıtlıyordu,

"Hayır. Buraya girersen seni ısırırım."

Aslan'ın Cadı'nın isteğini yerine getirmemesinin nedeni Dorothy'nin ona her akşam yiyecek getirmesiydi. Yedikten sonra saman yatağına yatıyor, Dorothy de yanına uzanıp başını onun yumuşak, tüylü yelesine koyuyordu ve başlarına gelenlerden bahsedip kaçmak için planlar yapıyorlardı. Ama şato, Kötü Cadı'nın köleleri olan ve korktukları için her dediğini yapan sarı Kırpıklar tarafından çok sıkı bir şekilde korunuyordu.

Kız gün boyunca çok çalışmak zorundaydı ve cadı onu sık sık elindeki eski şemsiyeyi kullanarak dövmekle tehdit ediyordu. Ama gerçekte alnındaki iz yüzünden Dorothy'ye vurmaya cüret edemezdi. Kız bunu bilmediğinden kendisi ve Toto için çok korkuyordu. Bir keresinde cadı şemsiyesiyle Toto'ya vurmuştu ve küçük, cesur köpek de bacağını ısırmıştı. Isırdığı yer kanamamıştı çünkü cadı o kadar kötüydü ki damarlarındaki kan uzun yıllar önce kurumuştu.

Kansas'a ve Em Teyze'ye dönmesinin her zamankinden zor olduğunu anlayan kızın üzüntüsü gün geçtikçe artıyordu. Bazen Toto ayaklarının dibinde oturup sahibesi için olan üzüntüsünü gösterircesine sızlanırken, o da saatlerce hıçkırarak ağlıyordu. Dorothy yanında olduğu sürece Kansas'ta ya da Oz Diyarı'nda olmaları Toto için fark etmiyordu, ama küçük kızın üzgün olduğunu bilmesi onu üzüyordu.

Kötü Cadı, kızın ayağından hiç çıkarmadığı gümüş ayakkabılara sahip olmayı uzun zamandır çok istiyordu. Arıları, kargaları ve kurtları yığınlar halinde çürüyorlardı, Altın Şapka'nın büyüsü de bitmişti, ama gümüş ayakkabıları elde edebilirse kaybettiği her şeyden çok daha büyük bir güce sahip olabilirdi. Ayakkabıları çıkardığında çalabileceğini düşündüğü için Dorothy'yi dikkatle izliyordu. Ama kız bu güzel ayakkabılarla o kadar gurur

duyuyordu ki akşam banyo yaptığı zaman dışında hiç çıkarmıyordu. Cadı gece karanlığından Dorothy'nin odasına girip ayakkabılarını çakmayacak kadar korkuyordu, sudansa karanlıktan korktuğundan daha fazla korkuyordu, bu yüzden Dorothy banyo yaparken hiç yaklaşmıyordu. Aslında yaşlı cadı suya ne dokunmuş ne de suyun ona dokunmasına izin vermişti.

Ama Kötü Cadı çok kurnazdı ve en sonunda istediğini alabilmek için bir numara bulmuştu. Mutfak zeminine koyduğu demir çubuğu büyüyle görünmez yaptı. Dorothy yürürken görmediği için çubuğa takıldı ve boylu boyunca yere kapaklandı. Canı çok yanmamıştı ama düşerken gümüş ayakkabıların bir teki ayağından çıkmıştı ve kız uzanamadan cadı bunu kaptı ve kemikli ayağına geçirdi. Kötü kadın çevirdiği numaranın başarısından memnundu, ayakkabıların teki onda olduğu sürece güçlerinin yarısı da onun demekti ve Dorothy artık nasıl kullanacağını bilse bile bu gücü ona karşı kullanamazdı.

Güzel ayakkabılarından birini kaybettiğini gören kız sinirlendi ve cadıya şöyle dedi: "Ayakkabımı geri ver!"

"Vermeyeceğim," diye karşılık verdi cadı, sertçe. "O artık senin değil benim ayakkabım."

"Sen çok kötüsün!" diye bağırdı Dorothy. "Ayakkabımı almaya hiç hakkın yok."

"Yine de bende kalacak," dedi cadı, gülerek, "ve bir gün diğerini de alacağım."

Bu Dorothy'yi o kadar kızdırdı ki yanında duran bir kova suyu kapıp cadının başından aşağı boca etti.

Kötü kadın korkudan çığlık atmaya başlamıştı, sonra Dorothy'nin şaşkın bakışları altında cadı küçülmeye ve erimeye başladı.

"Bak ne yaptın!" diye çığlık attı. "Bir dakikada eriyeceğim."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Dorothy, cadının gözlerinin önünde esmer şeker gibi erimesinden korkarak.

"Suyun sonumu getireceğini bilmiyor muydun?" diye sordu cadı, gittikçe alçalan bir sesle. "Tabii ki hayır," diye yanıtladı Dorothy, "nasıl bilebilirdim ki?"

"Eh, biraz sonra tamamen erimiş olacağım ve şato sana kalacak. Ben kötüydüm ama senin gibi küçük bir kızın beni eritip kötülüklerime bir son vereceği hiç aklıma gelmemişti. İşte bak - gidiyorum!" Bu sözlerden sonra cadı kahverengi, şekilsiz bir eriyik haline geldi ve mutfağın temiz fayanslarının üstüne yayılmaya başladı. Gerçekten eriyip gittiğini gören Dorothy bir kova suyu bu pisliğin üstüne döktü. Kapının dışına doğru süpürdü. Yaşlı kadından kalanları bir bezle temizledikten sonra gümüş ayakkabıyı ayağına geçirdi. En sonunda özgürdü, Aslan'a Batı'nın Kötü Cadısı'nın yok olduğunu ve artık bu yabancı diyarlarda mahkum olmadıklarını söylemek için avluya koştu.

Kurtuluş

Korkak Aslan, Kötü Cadı'nın bir kova suyla erimesine çok sevinmişti. Dorothy de kafesinin kapısını açıp onu serbest bıraktı. Sonra ilk yaptığı şey şatoya giderek Kırpıkları toplayıp artık köle olmadıklarını söylemek oldu.

Onlara zalimce davranan Kötü Cadı'nın demir yumruğu altında yıllarca çalışmış olan sarı Kırpıklar buna çok sevindi. Bu günü ziyafet ve dans bayramı ilan ettiler.

"Arkadaşlarımız Korkuluk ve Teneke Adam da burada olsalardı," dedi Aslan, "çok daha mutlu olurdum."

"Onları kurtaramaz mıyız sence?" diye sordu kız, endişeyle. "Deneyebiliriz," diye yanıtladı Aslan.

Sarı Kırpıkları çağırıp arkadaşlarını kurtarmak için yardım istediklerinde, Kırpıklar onları esaretten kurtaran Dorothy için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını söylediler. Dorothy en bilgili görünen Kırpıkları seçti ve hep birlikte yola çıktılar. Her tarafı eğilip bükülmüş olan Teneke Adam'ı bulana kadar o gün ve sonraki günün bir kısmını yürüyerek geçirdiler. Baltası yanındaydı ama paslanmış ve sapı kırılmıştı.

Kırpıklar onu hafifçe kaldırıp sarı şatoya taşırlarken Dorothy arkadaşının kötü kaderine gözyaşı döküyor, Aslan ise çok üzgün görünüyordu. Şatoya ulaştıklarında Dorothy Kırpıklara şöyle dedi:

"Aranızda tenekeci var mı?"

"Evet, hem de çok iyi tenekecilerimiz var," diye yanıtladılar.

"Onları bana getirin," dedi kız. Tenekeciler aletleriyle dolu sepetleri taşıyarak içeri girdiklerinde kız sordu, "Teneke Adam'ın bükülmüş yerlerini, şeklini düzeltip kırılan yerlerini lehimleyebilir misiniz?"

Tenekeciler Teneke Adam'ı dikkatle inceledikten sonra, onu tamir ettiklerinde eskisi gibi olacağını söylediler. Böylece şatonun büyük, sarı odalarından birinde üç gün dört gece sürecek olan çalışmalarına başladılar, Teneke Adam'ın bacakları, gövdesi ve başı eski şeklini alana ve eklemleri eskisi gibi hareket edene kadar çekiçle vurdular, eğdiler, büktüler, lehimlediler ve cilaladılar. Birkaç yaması vardı ama tenekeciler iyi bir iş çıkarmışlardı ve Teneke Adam dış görünüşe önem veren biri olmadığından bu yamalara aldırmamıştı.

En sonunda Dorothy'nin odasına girip onu kurtardığı için teşekkür ederken mutluluktan ağlamaya başladı, Dorothy eklemleri paslanmasın diye her gözyaşını önlüğüyle dikkatli bir şekilde silmek zorunda kaldı. Aynı anda eski dostuyla yeniden bir arada olmanın verdiği mutlulukla kendisi de ağlıyordu ama bu göz yaşlarının silinmesine gerek yoktu. Aslan ise gözlerini kuyruğunun ucuyla o kadar çok silmişti ki kuyruğunu güneşte kurutmak için avluya çıktı. "Keşke Korkuluk da bizimle olsaydı," dedi Teneke Adam, Dorothy ona olanları anlatmayı bitirdiğinde, "o zaman çok daha mutlu olurdum."

"Onu bulmalıyız," dedi kız.

Kırpıklardan yardım istedi ve hep birlikte o günü ve sonraki günün bir kısmını maymunların Korkuluk'un giysilerini attıkları yüksek ağacı bulana kadar yürüyerek geçirdiler. Bu oldukça yüksek bir ağaçtı ve gövdesi tırmanılamayacak kadar düzgündü, ama Teneke Adam hemen şöyle dedi: "Ağacı keseceğim sonra Korkuluk'un giysilerini kolayca alırız."

Tenekeciler Teneke Adam'ı tamir ederlerken altın ustası olan bir Kırpık baltasına altından bir sap yapmıştı. Diğerleri de baltanın başını cilalamışlardı ve şimdi gümüş gibi parlıyordu. Teneke Adam konuşması biter bitmez işe koyulmuştu ve ağacı kısa zamanda yere devirdi, Korkuluk'un giysileri de dallardan kurtulup yere düşmüştü.

Dorothy ve Kırpıklar giysileri topladılar ve içlerini güzel, temiz samanla doldurdukları şatoya götürdüler, ve sıkı durun! İşte karşınızda Korkuluk, eskisi kadar iyi görünüyordu onu kurtardıkları için teşekkür üstüne teşekkür ediyordu. Şimdi yeniden birleştiklerine göre Dorothy ve arkadaşları her

ihtiyaçlarının karşılandığı Sarı Şato'da bir kaç güzel gün geçirmekte bir sakınca görmediler. Ama bir gün kızın aklına Em Teyze gelince dedi ki:

"Oz'a geri dönüp sözünü tutmasını istemeliyiz."

"Evet," dedi Teneke Adam, "en sonunda kalbimi almalıyım."

"Ben de beynimi almalıyım," diye ekledi Korkuluk, sevinçle.

"Ben de cesaretimi almalıyım," dedi Aslan, düşünceli bir ifadeyle.

"Ve ben de Kansas'a geri dönmeliyim," diye çığlık attı Dorothy, ellerini çırparak. "Ah, Zümrüt Şehir'e doğru yarın yola çıkalım."

Bunu yapmaya karar verdiler. Sonraki gün Kırpıkları bir araya toplayıp veda ettiler. Kırpıklar gitmelerine çok üzülüyorlardı özellikle Teneke Adam'ı çok sevmişlerdi, kalıp Batı'nın Sarı Diyarı'nı yönetmesi için ona yalvardılar. Gitmeye kararlı olduklarını görünce Toto ve Aslan'a birer altın tasma, Dorothy'ye elmas kakmalı güzel bir bilezik, Korkuluk'a takılıp düşmesin diye altın başlı bir baston ve Teneke Adam'a da değerli mücevherlerle süslenmiş, altın kaplama, gümüş bir yağdanlık hediye ettiler. Yolcuların her biri bunların karşılığında Kırpıklara güzel bir konuşma yaptı ve kolları ağrıyıncaya kadar el sıkıştılar.

Dorothy sepetine koyacak yolluk bir şeyler almak için cadının dolabını açtığında Altın Şapka'yı buldu. Denedi ve başına tam oturduğunu gördü. Altın Şapka'nın sihrinden haberi yoktu ama kendi bonesini sepete koyup bu güzel şapkayı takmaya karar verdi.

Sonra yolculuğa hazırlanıp Zümrüt Şehir'e doğru yola çıktılar. Kırpıklar da arkalarından onlar için hurra çektiler.

Uçan Maymunlar

Zümrüt Şehir ve Kötü cadının şatosu arasında bir yol hatta bir patika bile olmadığını hatırlıyorsunuzdur. Dostlarımız cadıyı aramaya başladıklarında Uçan Maymunlar gelip onları şatoya taşımışlardı. Bu kez düğün çiçeği tarlaları ve parlak papatyaların arasından yollarını bulmak çok zordu. Doğuya, güneşin doğduğu yöne doğru gitmeleri gerektiğine biliyorlardı ve öyle de yaptılar. Ama akşam olup güneş kaybolduğunda ne tarafın doğu ne tarafın batı olduğunu anlayamadılar ve kayboldular. Yine de Ay'ın parlak ışığıyla yeryüzünü aydınlatması üzerine yürümeye devam ettiler ve güzel kokulu, kızıl çiçeklerin üzerine uzanıp Korkuluk ve Teneke Adam dışında, hepsi sabaha dek uyudular

Sabah olduğunda güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı, ama nereye gittiklerinden eminmiş gibi yürüdüler.

"Yeterince yürürsek," dedi Dorothy, "eminim bir yere varırız."

Ama kızıl tarlalar dışında bir şey görmeden günler geçti. Korkuluk söylenmeye başladı. "Kesinlikle kaybolduk," dedi, "ve yolumuzu bulamazsak beynimi alamam."

"Ya da ben kalbimi," diye ekledi Teneke Adam. "Oz'a gitmek için sabırsızlanıyorum ve kabul etmelisiniz ki yol çok uzun."

"Biliyorsunuz," dedi Aslan, homurdanarak, "bir yere varmadan sonsuza dek yürüyecek kadar cesaretim yok."

Dorothy de cesaretini kaybetmişti. Çimenlerin üstüne çöküp yol arkadaşlarına baktı, onlar da oturup ona baktılar ve Toto hayatında ilk kez başının üstünden geçen bir kelebeği kovalayamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti, Dorothy'ye ne yapmaları gerektiğini sorarcasına bakarken, dili dışarıda ve nefes nefeseydi.

"Belki tarla farelerini çağırabiliriz," diye bir öneride bulundu kız, "Onlar bize Zümrüt Şehir'e giden yolu gösterebilir."

"Eminim gösterirler," diye bağırdı Korkuluk, "bu neden daha önce aklımıza gelmedi ki?"

Dorothy, farelerin kraliçesi ona verdiğinden beri boynunda taşıdığı düdüğü üfledi. Birkaç dakika sonra küçük ayakların çıkardığı sesleri duymaya başladılar ve onlara doğru gelen küçük, gri fareleri gördüler. Aralarında Kraliçe de vardı, ince sesiyle sordu,

"Sizin için ne yapabilirim, dostlarım?"

"Kaybolduk," dedi Dorothy. "Bize Zümrüt Şehir'e giden yolu gösterebilir misiniz?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Kraliçe, "ama çok uzak, yanlış yöne doğru yürümüşsünüz."

Sonra Dorothy'nin altın şapkasını fark etti ve şöyle dedi:

"Neden şapkanın sihrinden faydalanıp Uçan Maymunlar'ı çağırmıyorsun? Sizi bir saatten daha kısa sürede Zümrüt Şehir'e götürürler."

"Bir sihri olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladı Dorothy, şaşırarak. "Sihirli kelimeler nedir?"

"Altın Şapka'nın içinde yazıyor," diye yanıtladı farelerin kraliçesi, "ama Uçan Maymunlar'ı çağıracaksan kaçmalıyız, çok yaramazlar ve bizle uğraşmaktan hoşlanıyorlar."

"Bana zarar vermezler mi?" diye sordu kız, endişeli bir şekilde.

"Ah, hayır, şapkayı takan kişiye itaat etmek zorundalar. Hoşça kalın!" ve diğer farelerle birlikte gözden kayboldu.

Dorothy Altın Şapka'nın içine baktı ve astarına yazılmış kelimeleri gördü. Sözleri dikkatle okudu ve şapkayı başına taktı.

"Ep-pe, pep-pe, kak-ke!" dedi, sol ayağının üstünde durarak. "Ne dedin?" diye sordu kızın ne yaptığından haberi olmayan Korkuluk. "Hil-lo, hol-lo,

hel-lo!" dedi Dorothy, sağ ayağının üstünde. "Merhaba!" diye yanıtladı Teneke Adam, sakince.

"Ziz-zi, zuz-zi, zak!" dedi Dorothy, iki ayağının üstünde durarak. Bu sihri tamamlamıştı ve başlarının üstünde büyük bir gürültü ve onlara doğru gelen Uçan Maymunlar'ın kanat seslerini duydular.

Liderleri Dorothy'nin önünde eğilerek konuştu: "Emriniz nedir?"

"Zümrüt Şehir'e gitmek istiyoruz," dedi çocuk, "ama kaybolduk."

"Sizi taşıyacağız," dedi ve iki maymun hemen Dorothy'nin kollarından tutup onu havalandırdılar. Diğerleri Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan'ı aldı, biri de onu ısırmaya çalışan Toto ile birlikte arkalarından geliyordu.

Uçan Maymunlar'ın önceki davranışlarını hatırlayan Korkuluk ve Teneke Adam ilk başta biraz korktular, ama maymunların onlara bir zarar vermeyeceğini anlayınca aşağıdaki bahçeleri ve ormanları izleyerek uçuşun tadını çıkardılar.

Dorothy'yi rahatça taşıyan en büyük iki maymundan biri liderleriydi. Dorothy'yi birleştirdikleri ellerine oturtmuşlardı ve kıza bir zarar gelmemesi için çok dikkat ediyorlardı. "Altın Şapka'nın sihrine neden uymak zorundasınız?" diye sordu kız.

"Uzun hikaye," diye yanıtladı lider, gülerek. "Ama yolumuz da uzun istersen sana anlatırım."

"Çok sevinirim," diye yanıtladı.

"Önceleri, büyük ormanda yaşayan, ağaçtan ağaca atlayan, ceviz ve meyve yiyen, canı ne isterse yapan, kimseye boyun eğmeyen mutlu ve özgür bir topluluktuk. Belki o zamanlar bazılarımız çok yaramazdı, kanatlan olmayan hayvanların kuyruklarını çekiştiriyor, kuşları kovalıyor ve ormandan geçen insanların başlarına ceviz atıyorlardı. Ama umarsız olduğumuz kadar mutluyduk, çok eğleniyor ve hayatımızın her anından keyif alıyorduk. Bu, Oz'un bulutlardan inip bu diyarları yönetmeye başlamasından yıllar önceydi.

O zamanlar Kuzey'de çok güçlü bir büyücü olan güzel bir prenses yaşıyordu. Sihirini insanların iyilikleri için kullanıyor ve iyi olan hiç kimseye zarar vermiyordu. Yakuttan yapılmış muhteşem bir şatoda yaşayan bu prensesin adı Gayelette'ti. Herkes onu severdi ama o, etrafındaki erkekler onun kadar güzel ve bilge birinin sevemeyeceği kadar aptal ve çirkin olduğundan çok mutsuzdu. En sonunda genç yaşına rağmen bilge ve yakışıklı bir çocuk buldu. Gayelette bu çocuğu büyüdüğünde kocası yapmaya karar verdi ve yakut şatosuna götürüp sihrini onu her kadının

istediği gibi güçlü, iyi bir erkek yapmak için kullandı. Quelala, adı buydu, büyüdüğünde bu diyardaki en iyi ve en bilge adam olmuştu, o kadar yakışıklıydı ki Gayelette onunla evlenmek için acele ediyordu.

O zamanlar Gayelette'in şatosunun yanındaki ormanda yaşayan Uçan Maymunlar'ın kralı çok şakacı biri olan büyükbabamdı. Düğünden bir gün önce, çetesiyle birlikte uçan büyükbabam nehir kenarında yürüyen Quelala'yı ve onun pembe ipek ve mor kadifeden yapılmış harika giysisini gördüğünde ne yapabileceğini düşündü. Verdiği talimat üzerine, çete aşağı inip Quelala'yı yakaladı ve nehrin ortasında suya attı. 'Yüz bakalım,' diye bağırdı büyükbabam, 've su giysilerini lekelemiş mi bir bak. Quelala bilge ve talihin hiç yüz çevirmediği biriydi. Suyun yüzeyine çıktığında güldü ve kıyıya yüzdü. Ama ona doğru koşan Gayelette ipek ve kadife giysisinin mahvolduğunu gördü.

Prenses çok kızmıştı ve bunu kimin yaptığını tabi ki biliyordu. Uçan Maymunlar huzuruna getirildiğinde kanatlarının bağlanıp aynı Quelala'ya yaptıkları gibi nehre atılmalarını emretti. Ama kanatları bağlanırsa boğulacaklarını bilen büyükbabam çok yalvardı ve Quelala da onlar için birkaç güzel söz söyledi, böylece Gayelette Altın Şapka'yı takan kişinin üç isteğini yerine getirmeleri şartıyla hayatlarını bağışladı. Bu şapka Quelala'nın düğün hediyesiydi ve prensese krallığının yarısına mal olduğu söyleniyordu. Tabi ki büyükbabam ve maymunlar bu şartı hemen kabul ettiler ve böylece şapkayı takan kim olursa olsun onun kölesi olduk."

"Peki onlara ne oldu?" diye sordu Dorothy, hikaye ilgisini çok çekmişti.

"Quelala Altın Şapka'nın ilk sahibiydi," diye yanıtladı Maymun, "bize ilk emirleri veren o oldu. Eşi bizi görmeye bile katlanamadığından düğünden sonra hepimizi ormana topladı ve Uçan Maymunlar'ın bir daha prensesin gözüne gözükmemesini söyledi, buna sevinmiştik çünkü ondan çok korkuyorduk. Bu, Altın Şapka Batı'nın Kötü Cadısı'nın eline geçene kadar yaptığımız tek şeydi, o ise bizi Kırpıkları kölesi yapmak ve Oz'u Batı'dan kovmak için kullandı. Şimdi Altın Şapka senin ve üç dilek hakkın var."

Maymun Kral hikayesini bitirdiğinde Dorothy aşağı baktı ve Zümrüt Şehir'in parlayan, yeşil duvarlarını gördü. Maymunların bu kadar hızlı uçması onu şaşırtmıştı ama yolculuk kısa sürdüğü için de seviniyordu.

Garip hayvanlar Dorothy ve arkadaşlarını şehrin kapısının önüne yavaşça indirdiklerinde kral kızı eğilerek selamladı ve çetesiyle birlikte uçarak gözden kayboldu. "Güzel bir uçuştu," dedi küçük kız.

"Evet ve sorunlarımızdan kurtulmanın da kısa bir yoluydu," diye yanıtladı Aslan. "O harika şapkayı yanına aldığın için çok şanslıyız!"

Oz'un Gerçek Yüzü

Yolcularımız Zümrüt Şehir'in büyük kapısının zilini çaldılar. Zil çaldıktan sonra kapıyı önceden tanışmış oldukları Kapı Muhafızı açtı.

"Ne! Geri mi geldiniz?" diye sordu, şaşırarak.

"Bizi görmüyor musun?" diye yanıtladı Korkuluk.

"Ama Batı'nın Kötü Cadısı'na gittiğinizi sanıyordum."

"Ona gittik," dedi Korkuluk.

"Gitmenize izin mi verdi?" diye sordu adam, iyice meraklanarak.

"Gitmemize engel olamazdı çünkü erimişti," diye açıkladı Korkuluk.

"Erimiş miydi?! Eh, bu gerçekten çok iyi bir haber," dedi adam. "Onu kim eritti?"

"Bunu yapan Dorothy'ydi," dedi Aslan, ciddi bir ifadeyle.

"Helal olsun!" diye bağırdı adam, kızın önünde eğilerek.

Sonra daha önce yaptığı gibi onları küçük odasına sokup büyük kutuda duran gözlüklerini taktı. Bunun ardından kapıdan geçip Zümrüt Şehir'e girdiklerinde Kapı Muhafızı'ndan Batı'nın Kötü Cadısı'nı erittiklerini duyan halk onları Oz'un sarayına kadar takip etti.

Onları içeri alan hala kapıda nöbet tutan yeşil favorili askerdi, yine güzel, yeşil kız tarafından karşılanıp hemen odalarına götürüldüler, böylece Büyük Oz onları huzuruna kabul edene kadar dinlenebileceklerdi. Yeşil favorili asker Dorothy ve arkadaşlarının Kötü Cadı'yı yok edip geri döndüklerini Oz'a hemen haber vermişti, ama Oz yanıt vermedi. Büyük büyücünün onları hemen çağıracağını sanıyorlardı ama bunu yapmadı. Oz'dan ne sonraki, ne ondan sonraki, ne de ondan sonraki gün bir ses çıkmadı. Bekleyiş yorucu ve sıkıcıydı, en sonunda Oz'un onları bu kadar zor bir göreve belki de köleliğe

yolladıktan sonraki bu tutumunun çok yanlış olduğunu düşündüler. Bunun üstüne Korkuluk yeşil kızı Oz'a, hemen onlarla görüşmezse Uçan Maymunlar'ı çağıracaklarını söylemeye gönderdi. Bu mesajı alan büyücü o kadar korktu ki sonraki sabah saat dokuzu dört geçe gelmelerini söyledi. Uçan Maymunlarla Batı'da bir kez karşılaşmıştı ve bunun tekrarlanmasını istemiyordu. Yolcularımız o gece Oz'un kendilerine verdiği sözleri düşünerek uykusuz bir gece geçirdiler. Dorothy uyuyabildiği kısa süre içinde rüyasında Kansas'ı ve küçük kızın dönüşüne çok sevinmiş olan Em Teyze'yi gördü.

Sabah saat tam dokuzda yeşil favorili asker geldi ve dört dakika sonra Büyük Oz'un Taht Odası'na girdiler.

Hepsi de büyücüyü daha önce görmüş oldukları şekillerde görmeyi bekliyorlardı ama odada kimseyi göremeyince şaşırdılar. Boş odanın sessizliği Oz'un daha önce büründüğü şekillerden daha ürkütücü olduğundan birbirlerine iyice sokulup kapıya yanaştılar.

Büyük kubbeden gelen tok bir ses duydular:

"Ben Oz, büyük ve korkunç. Beni neden görmek istediniz?"

Odanın her yanına bakıp kimseyi göremeyen Dorothy sordu:

"Neredesiniz?"

"Her yerdeyim," diye yanıtladı ses, "ama ölümlüler beni göremez. Şimdi benimle konuşabilmeniz için tahtıma oturuyorum." Gerçekten de ses şimdi tahttan geliyor gibiydi, tahtın önünde sıraya girdiler ve Dorothy şöyle dedi:

"Söz verdiğiniz şeyleri almaya geldik, Ey Oz."

"Ne sözü?" diye sordu Oz. "Kötü Cadı yok olunca beni Kansas'a göndermeye söz vermiştiniz," dedi kız. "Bana da beyin vermeye söz vermiştiniz," dedi Korkuluk. "Bana da kalp vermeye söz vermiştiniz," dedi Teneke Adam. "Bana da cesaret vermeye söz vermiştiniz," dedi Korkak Aslan.

"Kötü Cadı gerçekten yok oldu mu?" diye sordu ses, Dorothy sesin biraz titrediğini düşündü. "Evet," diye yanıtladı, "onu bir kova suyla erittim."

"Vay be," dedi ses, "ne kadar çabuk! Yarın gelin düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Zaten çok zamanın vardı," dedi Teneke Adam, kızarak.

"Bir gün daha bekleyemeyiz," dedi Korkuluk. "Bize verdiğin sözleri tutmalısın!" diye bağırdı Dorothy. Aslan büyücüyü korkutmanın işe yarayabileceğini düşündü ve yüksek sesle kükredi. O kadar korkunç kükremişti ki Toto korkudan zıplayıp köşedeki perdeyi devirdi. Perde düşünce o tarafa baktılar ve bir anda odayı bir merak dalgası kapladı. Perdenin gizlediği yerde onlar kadar şaşkın görünen, kel, kırışık yüzlü küçük, yaşlı bir adam vardı. Teneke Adam baltasını kaldırıp adama doğru atılarak bağırdı: "Sen de kimsin?"

"Ben Oz, büyük ve korkunç," dedi küçük adam, titreyen bir sesle "bana vurma -lütfen!- ne istersen yaparım."

Arkadaşlarımız şaşkınlıktan donakalmış, adama bakıyorlardı. "Ben Oz'un kocaman bir baş olduğunu sanıyordum," dedi Dorothy.

"Ben de güzel bir bayan olduğunu sanıyordum," dedi Korkuluk.

"Ben de korkunç bir canavar olduğunu sanıyordum," dedi Teneke Adam.

"Ben de bir ateş topu olduğunu sanıyordum," diye bağırdı Aslan.

"Hayır, hepiniz yanıldınız," dedi küçük adam, uysalca. "Bunlara inanmanızı ben sağladım."

"İnanmamızı sağlamış!" diye bağırdı Dorothy. "Sen büyük bir büyücü değil misin?"

"Sessiz ol küçüğüm." dedi. "O kadar yüksek sesle konuşursan duyanlar olabilir ve o zaman mahvolurum. Benim büyük bir büyücü olmam gerekiyor."

"Değil misin?" diye sordu kız.

"Hem de hiç küçüğüm, sadece sıradan bir adamım."

"Sen bundan fazlasısın," dedi Korkuluk, acıyarak, "sen bir şarlatansın."

"Tamamen öyleyim!" diye açıkladı küçük adam, bundan memnunmuşçasına ellerini birbirine sürterek, "Ben bir şarlatanım."

"Ama bu felaket," dedi Teneke Adam, "kalbimi nasıl alacağım?"

"Ya ben cesaretimi?" diye sordu Aslan.

"Ya ben beynimi?" diye ağladı Korkuluk, gözlerini ceketinin koluna silerek.

"Sevgili dostlarım," dedi Oz, "yalvarırım böyle ufak şeylerin sözünü etmeyin. Biraz da beni, içinde bulunduğum bu kötü durumu düşünün."

"Bir şarlatan olduğunu başka kimse bilmiyor mu?" diye sordu Dorothy. "Sizin dışınızda bilen yok - bir de benim dışımda," diye yanıtladı Oz. "Bu numarayı o kadar uzun süredir yapıyorum ki hiç ortaya çıkmayacağını sanmıştım. En başta Taht Odası'na girmenize izin vermem çok büyük bir hataydı. Kendi tebaamdan bile kimseyi kabul etmediğim için beni korkunç bir şey sanıyorlar."

"Ama anlamıyorum," dedi Dorothy, şaşkınlıkla. "Bana nasıl kocaman bir baş olarak göründün?"

"O numaralarımdan biri," diye yanıtladı Oz. "Lütfen şu tarafa gelin de size hepsini anlatayım." Onları Taht Odası'nın arkasındaki küçük bir bölmeye götürdü. Bir köşede duran, sıkıştırılmış kağıttan yapılmış ve üzerine özenilerek büyük bir yüz çizilmiş koca başı gösterdi.

"Bunu tavandan bir telle sarkıtıyorum," dedi Oz, "perdenin arkasındaki bir ip yardımıyla da gözleri hareket ettirip ağzını açıyorum."

"Peki ya sesi?" diye sordu kız.

"Ben vantriloğum," dedi küçük adam, "sesimi istediğim yerden geliyormuş gibi çıkarabilirim, bu yüzden sen sesin baştan geldiğini sandın. İşte sizi kandırmak için kullandığım diğer aletler de burada." Güzel bayan kılığına girerken kullandığı elbise ve maskeyi Korkuluk'a gösterdi. Teneke Adam'a da korkunç canavarın birbirine dikilmiş ve çıtalarla tutturulmuş olduğunu gösterdi. Ateş topuna gelince, sahte büyücü bunu da tavandan sarkıtmıştı. Aslında üstüne yağ döküldüğünde hararetle yanan bir pamuk yumağıydı.

"Böyle bir şarlatan olduğun için kendinden gerçekten utanmalısın," dedi Korkuluk. "Utanıyorum - kesinlikle utanıyorum," diye yanıtladı küçük adam, hüzünlü bir ifadeyle, "ama tek yapabileceğim buydu. Lütfen oturun, bir sürü iskemle var, size hikayemi anlatayım." Oturdular ve şu hikayeyi dinlemeye başladılar: "Omaha'da doğmuşum-"

"Aa, Kansas'a hiç uzak sayılmaz!" diye bağırdı Dorothy.

"Değil, ama buraya uzak," dedi, kafasını kıza doğru üzgünce sallayarak. "Büyüdüğümde, beni eğiten büyük bir usta sayesinde vantrilok oldum. Her çeşit kuş ya da hayvan taklidi yapabilirim." Öyle bir miyavladı ki Toto

kulaklarını dikip her yerde kedi aradı. "Bir süre sonra," diye devam etti Oz, "bundan sıkıldım ve baloncu oldum."

"O da ne?" diye sordu Dorothy.

"Sirk kurulduğunda balonla havaya çıkarak insanların gelip sirki seyretmek için para ödemelerini sağlayan adam," diye açıkladı. "Ooo," dedi kız, "biliyorum."

"Bir gün balonla havalandığımda ipler birbirine girdi ve aşağı inemedim. Bulutlardan bile daha yükseğe çıktım ve kapıldığım bir hava akımı beni kilometrelerce öteye sürükledi. Havada bir gün, bir gece yol aldıktan sonra uyandığımda kendimi yabancı ve güzel bir manzaranın üstünde buldum. Balon hiç zarar görmeden kademeli bir şekilde aşağıya süzüldü. Ama kendimi garip insanların ortasında buldum, bulutlardan geldiğim için benim büyük bir büyücü olduğuma inanıyorlardı. Benden korktuklarını ve ne istersem yapacaklarını söylediklerinden buna inanmalarına izin verdim. Kendimi eğlendirmek ve bu iyi insanları meşgul etmek için bu şehri ve sarayımı inşa etmelerini emrettim, emrimi büyük bir istekle yerine getirdiler. Sonra bölge yemyeşil ve çok güzel olduğundan şehrin adını Zümrüt Şehir koymaya karar verdim ve her şeyi yeşil görmeleri için herkesin gözlük takmasını sağladım."

"Ama buradaki her şey yeşil değil mi?" diye sordu Dorothy. "Her şehirde olduğu kadar yeşil," diye yanıtladı Oz, "ama yeşil gözlükleri taktığında her şeyi yeşil görüyorsun. Balon beni buraya getirdiğinde genç bir adamdım ve Zümrüt Şehri inşa edileli çok zaman geçti, artık yaşlı bir adamım. Ama insanlarım gözlüklerini takmaya devam etti ve bunun gerçekten Zümrüt Şehir olduğuna inanıyorlar, kesinlikle de mücevherler ve değerli metallerle bezenmiş, mutlu olmak için gereken her şeyin olduğu çok güzel bir yer. İnsanlara iyi davrandığım için beni severler, ama saray tamamlandığından beri kendimi buraya kapattım ve hiç birinin beni görmesine izin vermedim.

Hiç sihirli gücüm olmadığından kısa zamanda cadıların inanılmaz şeyler yaptıklarını fark ettim ve bundan sonra en büyük korkum oldular. Bölgede dört cadı vardı ve Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'daki insanları yönetiyorlardı. Neyse ki Kuzey'in ve Güney'in Cadılar'ı iyiydi bana bir zarar vermeyeceklerini biliyordum, ama Doğu'nun ve Batı'nın Cadıları çok

kötüydü ve benden daha güçlü olduklarını anlarlarsa beni yok ederlerdi. Bu yüzden yıllarca onlardan ölümüne korktum, evinin Doğu'nun Kötü Cadısı'nın üstüne düştüğünü duyduğumda ne kadar sevindiğimi tahmin edebilirsin. Bana geldiğinizde diğer cadıyı ortadan kaldırırsanız, her dileğinizi yerine getirmeye karar verdim, ama onu erittiniz ve utanarak söylüyorum ki sözlerimi tutacak gücüm yok."

"Bence çok kötü bir adamsın," dedi Dorothy.

"Ah, hayır küçüğüm, aslında çok iyi bir adamım, ama kabul etmeliyim ki çok kötü bir büyücüyüm."

"Bana beyin veremez misin?" diye sordu Korkuluk.

"Buna ihtiyacın yok. Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Bir bebeğin beyni vardır ama fazla bir şey bilmez. Bilgiyi sağlayan tek şey deneyimdir ve dünyada ne kadar kalırsan o kadar deneyim elde edersin."

"Bu doğru olabilir," dedi Korkuluk, "ama bana beyin vermezsen çok üzüleceğim." Sahte büyücü ona dikkatle baktı.

"Peki," dedi, içini çekerek, "dediğim gibi, pek de iyi bir büyücü sayılmam, ama yarın sabah bana gelirsen başını beyinle dolduracağım. Onu nasıl kullanacağını söyleyemem, bunu kendin bulmalısın."

"Ay, teşekkür ederim - teşekkür ederim!" diye bağırdı Korkuluk. "Hiç korkmayın, beynimi kullanmanın bir yolunu bulacağım!"

"Benim cesaretim ne olacak?" diye sordu Aslan, sabırsızlanarak.

"Yeterince cesaretin olduğuna eminim," diye yanıtladı Oz. "İhtiyacın olan tek şey kendine güvenmek. Tehlikeyle karşılaştığında korkmayan canlı yoktur Gerçek cesaret sende olduğu gibi korkmana rağmen tehlikeye göğüs gerebilmektir."

"Belki vardır ama yine de çok korkuyorum," dedi Aslan, "bana korkularımı unutturacak cesareti vermezsen çok üzüleceğim."

"Peki, sana yarın o cesareti vereceğim," diye yanıtladı Oz. "Ya benim kalbim?" diye sordu Teneke Adam.

"Ona gelince," diye yanıtladı Oz, "bence kalp istemen yanlış bir şey. Kalp çoğu insanı mutsuz eder. Bir kalbin olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen."

"Bu senin görüşün," dedi Teneke Adam. "Bana bir kalp verirsen yaratacağı bütün mutsuzluğu hiç söylenmeden kabul ederim."

"Pekiyi," diye yanıtladı Oz, uysalca. "Yarın bana gel, bir kalbin olacak. Büyücü rolünü o kadar uzun süredir yapıyorum ki biraz daha sürdürmemin bir zararı olmaz."

"Peki ben Kansas'a nasıl döneceğim?" dedi Dorothy.

"Bunu düşünmemiz gerekecek," diye yanıtladı küçük adam. "Bunu düşünebilmem için bana iki, üç gün ver, ben de çölü aşabilmen için bir şeyler bulmaya çalışayım. Bu sırada hepiniz misafirimsiniz, sarayda olduğunuz sürece insanlarım her isteğinizi yerine getirecek. Bunun karşılığında sizden istediğim bir tek şey var. Sırrımı saklayıp şarlatan olduğumu kimseye söylemeyeceksiniz."

Öğrendiklerini kimseye söylememeyi kabul ettiler ve mutlu bir şekilde odalarına gittiler. Dorothy bile "Büyük ve Korkunç Şarlatan"ın onu Kansas'a gönderebileceğini umuyordu ve bunu başarabilirse yaptığı her şeyi affedecekti.

Şarlatanın Büyüsü

Sonraki sabah Korkuluk arkadaşlarına şöyle dedi: "Beni tebrik edin. En sonunda Oz'dan beynimi almaya gidiyorum. Döndüğümde diğer insanlar gibi olacağım."

"Ben seni hep olduğun gibi sevdim," dedi Dorothy.

"Bir Korkuluk'u sevdiğin için çok iyisin." diye yanıtladı. "Ama muhteşem beynimin bulacağı harika fikirleri duyunca beni daha çok seveceksin." Sonra hepsine neşeli bir sesle veda edip Taht Odası'na gitti ve kapıyı hafifçe çaldı. "Gel," dedi Oz.

Korkuluk içeri girdiğinde küçük adamı pencerenin yanına oturup derin düşüncelere dalmış olarak buldu.

"Beynim için geldim," diye belirtti Korkuluk, pek de sabırlı olmayan bir sesle.

"Evet, şu iskemleye otur lütfen," diye yanıtladı Oz. "Başını yerinden çıkaracağım için beni affet ama beynini doğru yere yerleştirebilmek için bunu yapmalıyım."

"Sorun değil," dedi Korkuluk. "Yerine taktığında daha iyi olacağına göre başımı istediğin gibi çıkarabilirsin."

Büyücü başı yerinden çıkardı ve içindeki samanı boşalttı. Sonra arka odaya gidip bir ölçek kepeği bir çok iğne ve çiviyle karıştırdı. Karışımı iyice çalkaladıktan sonra Korkuluk'un başının üst tarafını bununla doldurdu ve kalan yerleri de samanla sıkıştırdı. Başı yerine oturtup şöyle dedi:

"Sana taptaze bir beyin verdim artık büyük bir adam olacaksın."

Korkuluk en büyük dileği yerine geldiği için hem memnundu hem de gururluydu. Oz'a içtenlikle teşekkür edip arkadaşlarının yanına döndü.

Dorothy ona merakla baktı. Başının üstü beyin yüzünden oldukça kabarmıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kız.

"Gerçekten bir bilge gibi hissediyorum," diye yanıtladı, ağırbaşlılıkla. "Beynime alıştığımda her şeyi bileceğim."

"Başından neden iğneler ve çiviler çıkıyor?" diye sordu Teneke Adam.

"Bu onun keskin zekasının kanıtı," diye belirtti Aslan.

"Ben de Oz'a gidip kalbimi almalıyım," dedi Teneke Adam. Taht Odası'na gitti ve kapıyı çaldı. "Gel," diye seslendi Oz, Teneke Adam içeri girip şöyle dedi: "Kalbim için geldim."

"Güzel," diye yanıtladı küçük adam. "Ama kalbini doğru yere koyabilmem için göğsünde bir delik açmam gerekiyor. Umarım bu canını yakmaz."

"Ah, hayır," diye yanıtladı Teneke Adam. "Hiçbir şey hissetmem."

Oz teneke makasıyla Teneke Adam'ın göğsünün sol tarafında küçük, kare bir delik açtı. Sonra komodinden içi talaşla doldurulmuş, ipek bir kalp aldı. "Çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Geçekten öyle!" diye yanıtladı Teneke Adam, kalp çok hoşuna gitmişti. "Ama bu nazik bir kalp mi?"

"Hem de çok!" diye yanıtladı Oz. Sonra kalbi Teneke Adam'ın göğsündeki küçük, kare deliğe yerleştirip deliği lehimleyerek kapattı. "İşte," dedi, "artık her insanın sahip olmaktan gurur duyacağı bir kalbin var. Göğsüne yama yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama başka çaresi yoktu."

"Yamayı boş ver," diye bağırdı mutlu Teneke Adam. "Sana minnettarım, bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

"Sözünü ettiğine değmez," diye yanıtladı Oz.

Teneke Adam yanlarına döndüğünde, arkadaşları bu temiz yürek için onu kutladılar. Şimdi Taht Odası'nın kapısını çalma sırası Aslan'daydı. "Gel," dedi Oz.

"Cesaretim için geldim," dedi Aslan, odaya girerken.

"Güzel," diye yanıtladı küçük adam, "getiriyorum."

Camekanlı dolaba gitti ve üst raftan, yeşil, kare bir şişe alıp, içindekini çok güzel oyulmuş, yeşil altından bir kaba boşalttı. Korkak Aslan önüne konan kabın içindekini koklayıp yüzünü buruşturduğunda büyücü konuştu:

"İç."

"Nedir bu?" diye sordu Aslan.

"Hımm," diye yanıtladı Oz, "içinde olsa cesaret olurdu. Bildiğin gibi cesaret hep birilerinin içindedir, bunu içmediğin sürece cesaret olarak adlandırmak doğru olmaz. Bu yüzden hemen içmeni tavsiye ediyorum."

Aslan daha fazla tereddüt etmedi ve kaptaki bütün sıvıyı içti. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Oz.

"Cesaretle dolu," diye yanıtladı Aslan ve arkadaşlarına olanları anlatmak için neşe içinde koştu. Oz tek başına kaldığında Korkuluk'a, Teneke Adam'a ve Aslan'a istediklerini sandıkları şeyleri vermekteki başarısını düşünüp gülümsedi. "Bir şarlatan olmayı nasıl bırakabilirim ki," dedi, "hele insanlar yapılamayacak şeyler yapmamı isterlerken. Her şeyi yapabileceğimi sandıkları için Korkuluk'u, Teneke Adam'ı ve Aslan'ı mutlu etmek kolaydı. Ama Dorothy'yi Kansas'a göndermek için hayal gücünden fazlası gerekiyor."

Balonun Havalanışı

Dorothy üç gün boyunca Oz'dan bir haber alamadı. Bu üç gün, arkadaşlarının mutlu ve huzurlu olmasına rağmen kız için oldukça kötü geçmişti. Korkuluk aklına harika fikirler geldiğini söylüyordu, ama bunları dile getiremiyordu çünkü bu düşünceleri anlayabilecek tek kişi kendisiydi. Teneke Adam yürürken kalbinin göğsünün içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu, Dorothy'ye, bu kalbin etten kemikten olduğu sırada sahip olduğu kalpten çok daha duygulu ve hassas olduğunu söylemişti. Aslan dünyadaki hiçbir şeyden korkmadığını açıklamış ve bir insan ordusuyla ya da bir düzine Zebellayla memnuniyetle savaşabileceğini söylemişti.

Yolcularımız, uzun süredir Kansas'a dönmekten başka bir şey istemeyen Dorothy dışında tatmin olmuş görünüyorlardı.

Dördüncü gün Oz onu çağırdığında çok sevindi ve Taht Odası'na girdiğinde Oz sevecen bir ifadeyle konuştu:

"Otur, küçüğüm, sanırım seni buradan çıkarmanın yolunu buldum."

"Ve Kansas'a geri dönmemin de değil mi?" diye sordu kız, hevesle.

"Kansas'tan pek emin değilim," dedi Oz, "çünkü ne tarafta olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

Ama ilk yapacağımız çölü geçmek, ondan sonra evini bulmak kolay olacaktır."

"Çölü nasıl geçebilirim ki?" diye sordu kız.

"Sana düşündüğümü söyleyeyim," dedi küçük adam. "Biliyorsun buraya bir balonla gelmiştim. Sen de bir kasırga tarafından sürüklenerek yine hava yoluyla geldin. Bu yüzden çölü geçmenin en iyi yolunun havadan olacağını düşünüyorum. Bir kasırga oluşturmak elimden gelmez, ama bu konu üstünde uzun süre düşündüm ve sanırım bir balon yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Dorothy.

"Bir balon," dedi Oz, "gazın içinde kalabilmesi için yapışkanla kaplanmış ipekten yapılır. Sarayda ipek bol olduğundan balonu yapmak sorun olmaz. Ama burada balonu havalandırmak için kullanabileceğimiz gaz yok."

"Havalanmazsa işimize yaramaz," diye belirtti Dorothy.

"Doğru," diye yanıtladı Oz. "Ama balonu havalandırmanın başka bir yolu da içini sıcak havayla doldurmak. Sıcak hava gaz kadar kullanışlı değil, hava çölü geçerken soğuyabilir ve düşüp kaybolabiliriz."

"Biz!" diye bağırdı kız, "Benimle mi geleceksin?"

"Tabii ki evet," diye yanıtladı Oz. "Şarlatanlıktan yoruldum. Saraydan çıkarsam insanlarım büyücü olmadığımı anlar ve onları kandırdığım için çok sinirlenirler. Bu yüzden gün boyu bu odalarda kalıyorum ve artık bu çok sıkıcı olmaya başladı. Seninle Kansas'a gidip bir sirkte çalışmayı tercih ederim."

"Birlikte gitmemiz hoşuma gider," dedi Dorothy.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Şimdi bana ipeği dikmemde yardım et ki balonumuzu yapmaya başlayalım."

Dorothy eline iğne, iplik aldı ve Oz ipeği uygun şekilde parçalar halinde keserken kız da bu parçaları titizlikle dikmeye başladı. Önce açık yeşil sonra koyu yeşil en sonra da zümrüt yeşili bir parça dikiyordu, çünkü Oz balonu yeşilin farklı tonlarında yapmak istiyordu. Bütün parçaları dikmek üç günlerini aldı, ama bitirdiklerinde altı metreden daha uzun ipekten bir torbaları olmuştu.

Oz iç tarafını ince bir yapışkanla sıvayıp hava geçirmez hale getirdikten sonra balonlarının bittiğini söyledi.

"Ama içine binebileceğimiz bir sepet olmalı," dedi. Yeşil favorili askeri büyük bir çamaşır sepeti bulmaya gönderdi ve bu sepeti birçok iple balonun altına sıkıca bağladı.

Balon hazır olduğunda Oz, insanlarına bulutlarda yaşayan bir kardeş büyücüyü görmeye gideceğini duyurdu. Haber şehirde hemen yayıldı ve

herkes bu harika manzarayı seyretmek için toplandı. Oz, insanların meraklı bakışları altında, balonun sarayın önüne taşınmasını emretti. Teneke Adam hazırladığı büyük odun yığınını yakmıştı, Oz ise balonun dibini, ateşten çıkan sıcak havayı içine alacak şekilde üstüne tutuyordu. Balon yavaşça şişti ve sepeti yere ancak değebileceği kadar havalandı.

Sonra Oz sepete bindi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle şöyle dedi:

"Küçük bir ziyarete gidiyorum. Benim yokluğumda sizleri Korkuluk yönetecek. Bana itaat ettiğiniz gibi ona da itaat etmenizi emrediyorum."

Balon o sırada normal havadan çok daha hafif olan sıcak havayla dolu olduğundan havalanmasını engelleyen ipi zorlamaya başlamıştı.

"Gel, Dorothy!" diye bağırdı Büyücü, "Çabuk ol balon neredeyse uçup gidecek."

"Toto'yu bulamıyorum," diye yanıtladı Dorothy, köpeğini orada bırakmak istemiyordu. Nihayet yavru bir kediye havlamak için kalabalığın arasına dalmış olan Toto'yu buldu. Kucağına alıp balona koşmaya başladı.

Tam arada birkaç adım kalmış ve Oz da onu tutmak için ellerini uzatmışken, Çat! İpler koptu, ve balon onsuz havalandı.

"Geri dön!" diye çığlık attı kız, "Ben de gitmek istiyorum!"

"Geri dönemem, küçüğüm," diye seslendi Oz, sepetten. "Hoşça kalın!"

"Güle güle!" diye bağırdı herkes, bütün gözler büyücünün içinde durduğu ve gittikçe yükselen sepetin üzerindeydi.

Bu Harika Büyücü Oz'u son görüşleri oldu, sadece Omaha'ya güvenli bir şekilde ulaşmış ve hala orada yaşıyor olabileceğini biliyoruz. Ama insanlar onu hep sevgiyle andılar ve birbirlerine şöyle dediler, "Oz her zaman dostumuzdu. Buradayken bizim için bu güzel Zümrüt Şehir'i inşa etti ve giderken de başımıza Bilge Korkuluk'u bıraktı."

Yine de Harika Büyücü'nün ardından uzun süre yas tuttular.

Güneye Yolculuk

Dorothy Kansas'a dönme umudunu bir kez daha yitirince üzüntüden ağlamıştı, ama iyice düşününce balona binmediğine sevindi. Yine de o ve arkadaşları Oz'u kaybettiklerine çok üzülüyorlardı. Teneke Adam şöyle dedi:

"Bana bu sevecen kalbi veren adam için yas tutmamam hiç de hoş bir davranış olmaz. Paslanmamam için gözyaşlarımı silersen Oz'un gidişine ağlamak istiyorum."

"Zevkle," diye yanıtladı kız, bir havlu getirerek. Teneke Adam birkaç dakika ağladı ve kız da gözyaşlarını havluyla dikkatlice sildi. Ağlaması bitince kıza nazikçe teşekkür etti ve kendisini mücevher kakmalı yağdanlığıyla yağladı.

Artık Zümrüt Şehir'i Korkuluk yönetiyordu ve Büyücü olmamasına rağmen insanlar onunla gurur duyuyorlardı. "Çünkü," diyorlardı, "dünyada doldurulmuş bir adam tarafından yönetilen başka bir şehir yok." Bildikleri kadarıyla bu doğruydu.

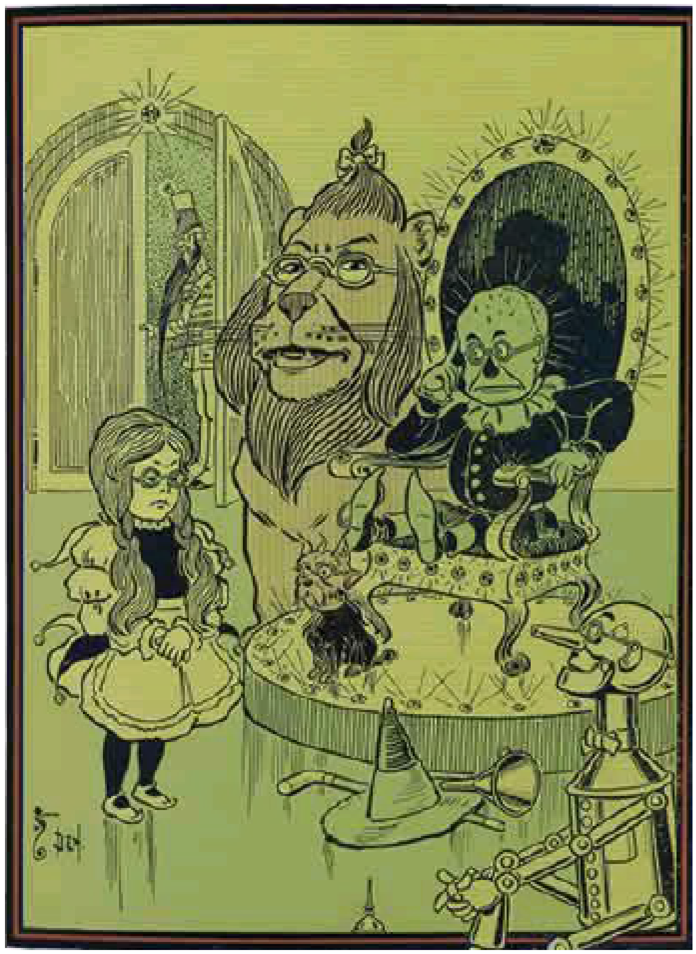
Balonun Oz'la birlikte yükselmesinden sonraki sabah yolcularımız Taht Odası'nda toplanıp konuyu etraflıca tartıştılar. Korkuluk büyük tahtta oturuyor ve diğerleri saygılı bir şekilde önünde duruyorlardı.

"O kadar şanssız sayılmayız," dedi yeni yönetici, "bu saray ve Zümrüt Şehir bize ait, ne istersek yapabiliriz. Kısa bir süre öncesine kadar bir çiftçinin mısır tarlasındaki direğe bağlı olduğumu hatırladığımda şu anda bu güzel şehrin yöneticisi olmak beni çok mutlu ediyor."

"Ben de," dedi Teneke Adam, "yeni kalbimden çok memnunum, ve bu gerçekten de istediğim tek şeydi."

"Bana gelince, yaşayan bütün hayvanlar kadar belki de daha cesur olduğumu bildiğim için huzurluyum," dedi Aslan, alçakgönüllülükle.

"Dorothy de Zümrüt Şehir'de yaşamak isterse," diye devam etti Korkuluk, "hep birlikte mutlu olabiliriz."

"Ama ben burada yaşamak istemiyorum," diye bağırdı Dorothy. "Kansas'a gidip Em Teyze ve Henry Enişte ile yaşamak istiyorum."

"Peki, o zaman ne yapabiliriz?" diye sordu Teneke Adam.

Korkuluk düşünmeye karar verdi ve o kadar çok düşündü ki beyninden çiviler ve iğneler çıkmaya başladı. En sonunda şöyle dedi:

"Neden Uçan Maymunlar'ı çağırıp senin çölü geçmene yardım etmelerini istemiyoruz?"

"Bu hiç aklıma gelmemişti!" dedi Dorothy, neşeyle. "Bu tam ihtiyacım olan şey. Hemen gidip Altın Şapka'yı alacağım."

Şapkayı Taht Odası'na getirip sihirli sözcükleri söyler söylemez Uçan Maymunlar açık pencereden içeri girip önüne dizildiler.

"Bu, bizi ikinci çağırışınız," dedi Maymun Kral, küçük kızın önünde eğilerek. "İsteğiniz nedir?"

"Beni Kansas'a uçurmanızı istiyorum," dedi Dorothy. Ama Maymun Kral başını iki yana salladı.

"Bu mümkün değil," dedi. "Biz bu diyarlara aidiz ve burayı terk edemeyiz. Kansas'ta Uçan Maymunlar hiç olmadı ve olmayacak çünkü oraya ait değiliz. Gücümüzün yettiği kadar size seve seve hizmet ederiz ama çölü geçemeyiz. Hoşça kalın."

Maymun Kral bir kez daha eğildikten sonra çetesiyle birlikte pencereden uçarak gözden kayboldu. Dorothy hayal kırıklığı yüzünden ağlamak üzereydi.

"Altın Şapka'nın sihirini bir hiç için harcadım," dedi, "Uçan Maymunlar bana yardım edemiyor."

"Bu çok kötü oldu!" dedi yumuşak kalpli Teneke Adam.

Korkuluk yine düşünmeye başladığında başı o kadar şişti ki, Dorothy patlamasından korktu. "Yeşil favorili askeri çağıralım," dedi, "ve fikrini soralım."

Çağırılan asker Oz hayattayken kapıdan geçmesine hiç izin verilmediği için Taht Odası'na çekinerek girdi.

"Bu küçük kız," dedi Korkuluk, askere, "çölü geçmek istiyor. Bunu nasıl yapabilir?"

"Bilemiyorum," dedi asker, "şimdiye kadar Oz dışında hiç kimse çölü geçmedi."

"Bana yardım edebilecek kimse yok mu?" diye sordu Dorothy, ciddi bir ifadeyle. "Glinda edebilir," diye önerdi asker. "Glinda kim?" diye sordu Korkuluk.

"Güney'in Cadısı. Cadıların en güçlüsüdür ve Çeyreklikleri yönetir. Ayrıca şatosu hemen çölün kıyısında bu yüzden nasıl geçileceğini biliyor olabilir."

"Glinda iyi bir cadı, değil mi?" diye sordu Dorothy.

"Çeyreklikler iyi olduğunu düşünüyor," dedi asker, "herkese karşı naziktir. Glinda'nın çok güzel bir kadın olduğunu yaşadığı uzun yıllara rağmen genç göründüğünü duymuştum."

"Şatosuna nasıl gidebilirim?" diye sordu Dorothy.

"Güneye giden yolu takip edeceksiniz," diye yanıtladı, "ama bu yolun tehlikelerle dolu olduğu söylenir. Ormanda vahşi hayvanlar ve yaşadıkları yerden hoşlanmayan garip bir ırk varmış. Bu yüzden Çeyreklikler Zümrüt Şehir'e hiç gelmez."

Asker çıkınca Korkuluk şöyle dedi:

"Bu tehlikelere rağmen Dorothy'nin yapacağı en iyi şeyin Güney Diyan'na gidip Glinda'dan yardım istemek olduğu anlaşılıyor. Dorothy burada kalırsa Kansas'a asla dönemez."

"Yine düşünmüş olmalısın," dedi Teneke Adam. "Düşündüm," dedi Korkuluk.

"Ben de Dorothy ile gitmeliyim," diye açıkladı Aslan, "şehirden bıktım ve ormanları, şehir dışını özlüyorum. Biliyorsunuz ben vahşi bir hayvanım. Ayrıca Dorothy'nin onu koruyacak birilerine ihtiyacı olacak."

"Bu doğru," diye kabul etti Teneke Adam. "Baltam emrinde olacak, ben de onunla birlikte Güney Diyan'na gidiyorum."

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Korkuluk. "Sen de mi geliyorsun?" diye bir ağızdan sordular, şaşırarak.

"Kesinlikle. Dorothy olmasaydı asla bir beynim olamazdı. Beni mısır tarlasındaki direkten kurtardı ve Zümrüt Şehir'e getirdi. İyi talihimi ona borçluyum ve Kansas'a dönene kadar onu bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Dorothy, minnet duyarak. "Bana hepiniz çok iyi davranıyorsunuz. Ama olabildiğince çabuk yola çıkmak istiyorum."

"Yarın sabah yola çıkarız," dedi Korkuluk. "Bu uzun bir yolculuk olacak hepimiz hazırlanalım."

Saldırgan Ağaçlar

Sonraki sabah Dorothy güzel yeşil kızla öpüşerek vedalaştı ve hepsi onlara kapıya kadar eşlik eden yeşil favorili askerin elini sıktılar. Onları gören Kapı Muhafızı başlarını bir kez daha belaya sokacaklar diye endişelenmişti. Ama gözlüklerini hemen açıp büyük kutuya koydu ve iyi dileklerini sundu.

"Sen artık yöneticimizsin," dedi Korkuluk'a. "Bu yüzden olabildiğince çabuk dönmelisin."

"Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğime emin ol," diye yanıtladı Korkuluk. "Ama önce Dorothy'nin evine dönmesine yardım etmeliyim."

Dorothy iyi yürekli muhafıza son kez veda ederken şöyle dedi:

"Güzel şehrinizde bana hep çok iyi davranıldı. Ne kadar müteşekkir olduğumu anlatamam."

"Boş ver, küçüğüm," diye yanıtladı. "Bizimle kalmanı isterdik ama Kansas'a gitmeyi bu kadar istiyorsan umarım bir yolunu bulursun." Sonra kapıyı açmasıyla arkadaşlarımızın yolculuğu başlamış oldu.

Yüzlerini Güney Diyan'na çevirdiklerinde güneşin parlak ışınlarını yüzlerinde hissediyorlardı. Hepsinin morali yerindeydi, gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Dorothy'nin eve dönüş umudu bir kez daha yeşermişti ve Korkuluk ile Teneke Adam ona yardım etmekten mutluydular. Aslan'a gelince temiz havayı ciğerlerine çekiyor ve yeniden açık alanda olmanın keyfiyle kuyruğunu sallıyordu, Toto ise neşe içinde havlayıp güve ve kelebekleri kovalayarak etraflarında dört dönüyordu.

"Şehir hayatı hiç bana göre değil," dedi Aslan, yavaş bir tempoyla yürürlerken. "Şehirde bulunduğum sürece çok kilo kaybettim ve diğer hayvanlara ne kadar cesur olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Arkalarına dönüp son kez Zümrüt Şehir'e baktılar. Görebildikleri sadece yeşil duvarın burçları ve her şeyden daha yüksekte olan Oz'un sarayının kuleleri ve kubbesiydi.

"Her şeye rağmen Oz o kadar da kötü bir büyücü değildi," dedi Teneke Adam, kalbinin göğsünde fıkırdadığını hissederek.

"Bana nasıl beyin vereceğini biliyordu, hem de çok iyi bir beyin," dedi Korkuluk.

"Oz bana verdiği cesaretten biraz içseydi," diye ekledi Aslan, "cesur bir adam olurdu."

Dorothy bir şey söylemedi. Oz ona verdiği sözü tutamamış ama elinden geleni yapmıştı, bu yüzden kız onu affetti. O, dediği gibi, kötü bir büyücü olmasına rağmen iyi bir adamdı.

İlk günkü yolculukları Zümrüt Şehir'in dört tarafını saran yeşil tarlalar ve parlak çiçekler arasında gerçekleşti. O gece üstlerinde yıldızlardan başka bir şey olmadan çimenlerin üzerinde uyudular, çok iyi dinlendiler.

Sabah olduğunda sık bir ağaçlığa kadar yürüdüler. İki yanda da ufka kadar uzandığından etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu, ayrıca kaybolmaktan korktukları için yönlerini değiştirmeye de cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden koruluğa girebilecekleri en uygun yeri aramaya koyuldular.

En önde giden Korkuluk dallarının arası dostlarımızın geçebileceği kadar geniş olan büyük bir ağaç buldu. Ağaca doğru ilerledi, ilk dallara geldiğinde dallar bükülüp etrafına dolandı ve ayaklarını yerden kesip onu yol arkadaşlarının yanına fırlattı.

Bu, Korkuluk'un canını yakmamış ama şaşırtmıştı, Dorothy kaldırdığında hala başı dönüyordu.

"İşte burada bir boşluk daha var," diye seslendi Aslan.

"Önce ben deneyeyim," dedi Korkuluk, "nasıl olsa fırlatılmak canımı yakmaz." Başka bir ağaca doğru yürüdü ama dallar onu kaldırıp gerisin geriye fırlattı.

"Bu çok garip," diye çığlık attı Dorothy. "Ne yapacağız?"

"Bu ağaçlar bizimle dövüşüp yolculuğumuza bir son vermeye karar vermişler," diye belirtti Aslan.

"Bence ben de bir denemeliyim," dedi Teneke Adam, baltasını omzuna atıp Korkuluk'u sertçe fırlatmış olan ağaca doğru giderek. Büyük bir dal eğilip onu yakalamaya çalıştığında Teneke Adam bir vuruşta ikiye ayırdı. Birden ağacın bütün dallan acı içindeymiş gibi titremeye başlamışlardı ve Teneke Adam güvenli bir şekilde altlarından geçti. "Hadi!" diye bağırdı diğerlerine, "Çabuk olun!"

Küçük bir dal tarafından yakalanıp uluyana kadar tartaklanan Toto dışında hepsi ağacın altından yaralanmadan geçtiler. Dalı kesip küçük köpeği kurtaran Teneke Adam oldu.

Ormandaki diğer ağaçlar onlara bir şey yapmadığından ilk sıradaki ağaçların ormanın, yabancıları içeri sokmamak üzere görevlendirilmiş polisleri olduklarını ve sadece onların dallarını oynatabildikleri™ düşündüler.

Yolcularımız ormanın sınırına kadar ağaçların arasından kolaylıkla geçtiler. Sonra karşılarında porselenden yapılma yüksek bir duvar bularak şaşırdılar. Bir tabağın zemini gibi pürüzsüz olan bu duvar başlarından yüksekti. "Ne yapacağız?" diye sordu Dorothy.

"Bir merdiven yapacağım," dedi Teneke Adam. "Bu duvarı kesinlikle geçmemiz gerek."

Porselen Diyarı

Teneke Adam ormandan bulduğu odunlarla bir merdiven yaparken Dorothy uzun yürüyüşün verdiği yorgunluğa yenik düşmüş ve uykuya dalmıştı. Aslan da Toto ile birlikte yere kıvrılmış, uyuyordu. Teneke Adam çalışırken onu seyreden Korkuluk şöyle dedi:

"Bu duvarın neden burada olduğunu ya da hangi maddeden yapıldığını anlayamıyorum."

"Duvar hakkında endişe etmekten vazgeçip beynini biraz dinlendir," diye yanıtladı Teneke Adam, "üstüne tırmandığımızda arkasında ne olduğunu göreceğiz."

Merdiven bir süre sonra tamamlanmıştı. Biraz derme çatma görünmesine rağmen, Teneke Adam işlerine yarayacağından emindi. Korkuluk Dorothy, Aslan ve Toto'yu uyandırıp merdivenin hazır olduğunu söyledi. Merdivene ilk tırmanan Korkuluk o kadar beceriksizdi ki düşmemesi için Dorothy'nin ardından tırmanıp onu tutması gerekti. Duvarın arkasını görebildiğinde Korkuluk şöyle dedi:

"Aman Tanrım!"

"Devam et," diye seslendi Dorothy.

Korkuluk duvarın üstüne çıkıp oturduğu sırada Dorothy duvarın arkasını gördü ve tıpkı Korkuluk gibi bağırdı:

"Aman Tanrım!"

Sonra Toto geldi ve havlamaya başladı ama Dorothy onu susturdu.

Sonra Aslan merdivene tırmandı, en son Teneke Adam geldi. İkisi de duvarın arkasına bakar bakmaz "Aman Tanrım!" diye bağırmışlardı. Duvarın üstüne yan yana oturmuş aşağıya bakarken garip bir manzara gördüler.

Önlerindeki arazinin zemini kocaman bir tabak gibi pürüzsüz, beyaz ve parlaktı. Etrafa dağılmış evler porselenden yapılmış ve parlak renklere boyanmışlardı. Evler oldukça küçüktü, en büyüğü Dorothy'nin ancak beline kadar geliyordu. Ayrıca etrafları porselen çitlerle çevrilmiş küçük ahırlar vardı, porselenden yapılmış inekler, koyunlar, atlar, domuzlar ve tavuklar gruplar halinde duruyorlardı.

Ama bu tuhaf bölgedeki en garip şey insanlardı. Parlak renkli korsanlar ve altın rengi puantiyeli elbiseler giyen sütçü ve çoban kızlar vardı, prenseslerin gümüş, altın ve mor renklerdeki elbiseleri olağanüstüydü, çobanlar pembe, sarı ve mavi çizgili şortlar ve altın tokalı ayakkabılar giyiyorlardı, prenslerin başlarında mücevher kakmalı taçlar ve üzerlerinde kürk ya da saten elbiseler vardı, bunların yanı sıra uzun sivri uçlu şapkaları, kırmızı benekli yanakları ve kırışık elbiseleri olan komik soytarılar görülüyordu. İşin en garibi bu insanlar elbiselerine kadar porselenden yapılmışlardı ve o kadar küçüktüler ki en uzunu Dorothy'nin dizine kadar geliyordu.

İlk başta, duvara kadar gelip havladıktan sonra kaçan koca kafalı, mor bir porselen köpekten başka kimse onlarla ilgilenmemişti.

"Aşağıya nasıl ineceğiz?" diye sordu Dorothy.

Merdiven yukarı çekemeyecekleri kadar ağır olduğundan Korkuluk aşağıya atladı, sonra ayaklarının incinmemesi için hepsi onun üstüne atladılar. Tabii kafasının üstüne düşüp bir yerlerine iğne batmaması için dikkat ettiler. Aşağıya indiklerinde dümdüz olan Korkuluk'un samanlarını düzeltip eski şekline getirdiler.

"Diğer tarafa ulaşabilmek için bu garip yerden geçmek zorundayız," dedi Dorothy, "Güneyden başka bir yöne doğru ilerlememiz hiç akıllıca olmaz." Porselen insanların topraklarında yürümeye başladılar ve karşılarına ilk çıkan şey porselen ineğini sağan porselen bir sütçü kız oldu. Yaklaştıklarında ineğin tabureye attığı tekmenin şiddetinden tabure, kova ve sütçü kız bir şangırtıyla porselen zemine düştü.

Dorothy ineğin bacağının kırıldığını, kovanın paramparça olduğunu ve sütçü kızın sol dirseğinin çatladığını görünce çok şaşırdı.

"Al işte!" diye bağırdı sütçü kız, kızarak, "Yaptığınıza bakın! İneğimin bacağı kırıldı ve tamirciye gidip yapıştırtmalıyım. Ne diye gelip ineğimi korkuttunuz sanki?"

"Çok özür dilerim," diye yanıtladı Dorothy, "lütfen bizi affet."

Ama güzel sütçü kız bir yanıt veremeyecek kadar sinirlenmişti. Somurtarak bacağı yerden aldı ve üç bacağı üstünde topallayan zavallı

ineğini uzaklaştırdı. Sütçü kız bu sakar yabancılardan uzaklaşırken çatlamış dirseğini gövdesine bastırarak onlara suçlayıcı bakışlar atıyordu. Bu talihsiz olay Dorothy'yi oldukça üzmüştü.

"Burada çok dikkatli olmalıyız," dedi yumuşak kalpli Teneke Adam, "yoksa bu küçük, güzel insanları onaramayacakları hasarlarla karşı karşıya bırakabiliriz."

Biraz yürüdükten sonra Dorothy çok güzel giyinmiş bir prenses gördü, prenses onları görünce durmuş ve kaçmaya başlamıştı.

Dorothy prensese yakından bakmak istediği için peşinden koşmaya başladı, ama porselen kız bağırdı, "Beni kovalama! Beni kovalama!"

O kadar zayıf ve korku dolu bir sesi vardı ki Dorothy durup şöyle dedi:

"Neden?"

"Çünkü koşarsam düşüp kırılabilirim," diye yanıtladı prenses, güvenli bir mesafede durarak.

"Ama onarılman mümkün değil mi?" diye sordu kız.

"Mümkün, ama bilirsiniz onarılan kişi eskisi kadar güzel olmaz," diye yanıtladı prenses. "Herhalde olmaz," dedi Dorothy.

"Mesela soytarılarımızdan biri olan Bay Joker var," diye devam etti porselen bayan. "Hep başının üstünde durmaya çalışır. Kendisini o kadar çok kırdı ki en az yüz kere tamir edildi ve artık hiç de güzel görünmüyor. İşte geliyor, kendiniz görün."

Geçekten neşeli, küçük bir soytarı onlara doğru geliyordu, Dorothy kırmızı, sarı ve yeşil renkteki güzel giysilerine rağmen, her tarafının birçok kez tamir edildiğini kanıtlayan çatlaklarla kaplı olduğunu gördü.

Soytarı ellerini ceplerine koydu, yanaklarını şişirdi ve sülüne bir şekilde basını onlara doğru sallayarak şöyle dedi:

"Benim güzel leydim, Neden üstünde gözlerin Zavallı Bay Joker'in? Gözüküyorsunuz çok katı Hatta biraz da resmi Sanki baston yutmuş gibi!"

"Sessiz olun, bayım!" dedi prenses, "Bunların yabancı olduğunu ve saygı göstermeniz gerektiğini anlamadınız mı?"

"İşte umarım bu saygımı gösterir," dedi soytarı, başının üstünde durarak.

"Bay Joker'e aldırmayın," dedi prenses Dorothy'ye, "başında onu aptallaştıran önemli bir çatlak var."

"Ay, ona hiç aldırmıyorum," dedi Dorothy. "Ama sen çok güzelsin," diye devam etti, "seni çok seveceğime eminim. Seni Kansas'a götürmemi ve Em Teyze'nin ocak rafında durmayı istemez misin? Seni sepetimde taşıyabilirim."

"Bu beni çok mutsuz eder," diye yanıtladı porselen prenses. "Görüyorsunuz topraklarımızda huzur içinde yaşıyor ve istediğimiz gibi konuşup gezebiliyoruz. Ama buradan uzaklaştığımızda eklemlerimiz hemen katılaşır ve yalnızca kaldığımız gibi durup güzel görünürüz. Tabii ocak raflarında, camekanlı dolaplarda veya sehpalarda dururken bizden beklenen bu, ama kendi topraklarımızda çok daha mutlu bir hayatımız var."

"Seni mutsuz etmeyi hiç istemem!" dedi Dorothy, "O zaman, hoşça kal."

"Güle güle," diye yanıtladı prenses.

Porselen arazide dikkatle yürüdüler. Küçük hayvanlar ve insanlar, yabancıların onları kırmalarından korktuklarından önlerinden kaçıyorlardı, bir saat kadar sonra yolcularımız porselen diyarının öbür ucuna ulaşıp başka bir porselen duvarla karşılaştılar.

Bu, ilki kadar yüksek olmadığından Aslan'ın sırtına çıkıp rahatça yukarı tırmandılar. Sonra Aslan arka ayaklarının üstünde yaylanıp duvarın üstüne sıçradı, ama tam sıçrarken kuyruğuyla porselen bir kiliseyi paramparça etti.

"Bu kötü oldu," dedi Dorothy, "ama düşünüyorum da bu insanlara bir ineğin bacağını ve bir kiliseyi kırmaktan fazla zarar vermiş olabilirdik. O kadar narinler ki!"

"Gerçekten öyleler," dedi Korkuluk, "samandan yapıldığıma ve kolayca incinmediğime seviniyorum. Dünyada Korkuluk olmaktan daha kötü olan tek şey bu olmalı."

Hayvanlar Kralı Aslan

Yolcularımız porselen duvardan indikten sonra, uzun, sık otlar ve bataklıklarla dolu ilerlemesi zor bir araziyle karşılaştılar. Uzun otlar görülmelerini engellediği için çamur çukurlarına düşmeden yürümek çok zordu. Ama adımlarını dikkatle atarak sert toprağa ulaşmayı başardılar. Ama etraf daha da vahşileşmişti, çalıların arasındaki uzun ve yorucu bir yürüyüşten sonra bir ormana girdiler, ağaçlar daha önce hiç görmedikleri kadar yüksekti.

"Bu orman harika," dedi Aslan, etrafına neşeyle bakarak, "daha önce bu kadar güzel bir yer görmemiştim."

"İç karartıcı görünüyor," dedi Korkuluk.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Aslan, "hayatımı burada geçirmek isterdim. Kuru yaprakların ne kadar yumuşak olduğuna, ağaçlara yapışan yosunların ne kadar yeşil olduğuna bakın. Eminim her vahşi hayvan böyle bir yerde yaşamak ister."

"Belki ormanda vahşi hayvanlar vardır," dedi Dorothy. "Olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Aslan, "ama etrafta görünmüyorlar." İlerlenemeyecek kadar karanlık olana dek ormanda yürümeye devam ettiler. Teneke Adam ve Korkuluk her zamanki gibi nöbet tutarken Dorothy, Aslan ve Toto uyudular.

Sabah olduğunda yeniden yürümeye başladılar. Çok fazla ilerlememişlerdi ki birçok hayvanın hırlamasına benzeyen hafif bir uğultu duydular. Toto biraz sızlandı ama diğerleri korkmamışlardı ve her çeşit vahşi hayvanın toplanmış olduğu bir açıklığa gelene kadar düzleşmiş patikadan ilerlemeye devam ettiler. Kaplanlar, filler, ayılar, kurtlar, tilkiler ve bilinen bütün hayvanlar oradaydı, Dorothy bir an için korkmuştu. Ama Aslan hayvanların bir toplantı düzenlediklerini ve hırlayıp gırlamalarından anladığı kadarıyla büyük bir sorunları olduğunu açıkladı.

O konuşurken bazı hayvanlar onu fark etti ve ortalığı büyü yapılmış gibi ani bir sessizlik kapladı. Kaplanların en büyüğü Aslan'a doğru geldi ve eğilerek şöyle dedi:

"Hoş geldiniz, Ey Hayvanlar Kralı! Düşmanımızla dövüşüp ormana tekrar barış getirmek için tam zamanında geldiniz."

"Sorununuz nedir?" diye sordu Aslan, sakince.

"Hepimiz ormana yakın zamanda gelmiş bir düşmanın tehdidi altındayız." diye yanıtladı kaplan, "Fil kadar gövdesi, ağaç kütüğü kadar bacakları olan, kocaman bir örümceğe benzeyen korkunç bir yaratık. Sekiz bacağı var ve ormanda dolaşan bir hayvan gördüğünde bu bacaklarından biriyle onu yakalıyor ve bir örümceğin sineği yemesi gibi yiyor. Bu korkunç canavar sağ olduğu sürece hiçbirimiz güvende değiliz, siz geldiğinizde ne yapacağımıza karar vermek için bir toplantı yapıyorduk."

Aslan bir süre düşündü.

"Ormanda başka Aslan var mı?" diye sordu.

"Hayır, birkaç tane vardı ama canavar hepsini yedi. Hem hiçbiri sizin kadar büyük ve cesur değildi."

"Düşmanınızı ortadan kaldırırsam önümde eğilip, bana Ormanın Kralı olarak boyun eğer misiniz?" diye sordu Aslan.

"Memnuniyetle yaparız," diye yanıtladı kaplan, ve bütün hayvanlar hep bir ağızdan kükrediler:

"Yaparız!"

"Şu sizin büyük örümcek nerede şimdi?" diye sordu Aslan.

"Ötedeki meşe ağaçlarının orada," dedi kaplan, ön patisiyle göstererek.

"Arkadaşlarıma iyi bakın," dedi Aslan, "ben şimdi canavarla dövüşmeye gidiyorum."

Yol arkadaşlarına el salladı ve düşmanıyla dövüşmek için gururla yürüyerek uzaklaştı.

Aslan onu bulduğunda büyük örümcek uyuyordu, o kadar çirkindi ki Aslan yüzünü ekşitti. Bacakları kaplanın söylediği kadar uzundu, gövdesi sert, siyah kıllarla kaplıydı. Her biri otuz santim uzunluğunda sivri dişlerle dolu kocaman bir ağzı vardı, ama başı bu dev gibi gövdeye bir eşek arısının beli kadar ince olan bir boyunla bağlıydı. Bu, Aslan'a bir ipucu vermişti ve canavarla o uyuyorken dövüşmenin daha kolay olacağını bildiğinden zıpladı ve canavarın sırtına çıktı. Keskin tırnaklı, ağır pençesinin bir vuruşuyla canavarın başını gövdesinden ayırdı. Aşağı atladı ve uzun bacakları hareketsiz kalıncaya dek bekledi, canavar ölmüştü.

Aslan ormandaki hayvanların beklediği açıklığa gitti ve gururla konuştu:

"Artık düşmanınızdan korkmanıza gerek yok."

Hayvanlar önünde eğilip onu kral ilan ettiler ve Aslan, Dorothy Kansas'a güvenle gittikten sonra dönüp onları yöneteceğine söz verdi.

Çeyrekliler Diyarı

Yolcularımız ormandan güvenlik içinde geçip karanlıktan çıktıktan sonra tepesine kadar koca kayalarla kaplı dik bir tepeyle karşılaştılar.

"Buraya tırmanmak zor olacak," dedi Korkuluk, "ama ne olursa olsun bu tepeyi aşmalıyız." Onu takip eden arkadaşlarına yol göstermeye başladı. İlk kayaya ulaşmışlardı ki kaba bir çığlık duydular: "Geri dönün!"

"Kimsin sen?" diye sordu Korkuluk. Kayanın üstünde bir baş göründü ve aynı ses şöyle dedi:

"Bu tepe bizim ve kimsenin buradan geçmesine izin vermeyiz."

"Ama biz geçmeliyiz," dedi Korkuluk. "Çeyrekliklerin bölgesine gidiyoruz."

"Ama geçemeyeceksiniz!" diye yanıtladı ses.

Kayanın arkasından yolcularımızın şimdiye dek gördüğü en garip adam çıktı. Gövdesine buruş buruş, kalın bir boyunla bağlı, üstü dümdüz, kocaman bir başı olan kısa, tıknaz bir adamdı. Kolları yoktu, bunu gören Korkuluk bu kadar savunmasız bir canlının tepeye tırmanmalarına engel olamayacağını düşündüğünden hiç korkmamıştı. Şöyle dedi:

"İstediğinizi yapamayacağımız için üzgünüm ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin bu tepeyi aşacağız," ve cesur bir biçimde ilerledi.

Şimşek çakması kadar kısa zamanda adamın boynu açıldı ve başının düz olan tepesi Korkuluk'un karnına vurarak onu yuvarlana yuvarlana tepeden aşağı düşürdü. Adamın boynu uzadığı kadar kısa sürede yerine dönmüştü, kabaca gülerek konuştu: "Bu sandığınız kadar kolay değil!"

Şiddetli bir kahkaha duyuldu ve Dorothy her kayanın ardına saklanmış bekleyen kolsuz çekiç-kafalardan yüzlercesini gördü.

Korkuluk'un başına gelenlere gülmeleri Aslan'ı çok kızdırmıştı, yüksek sesle kükreyerek şimşek gibi tepeye atıldı.

Yine bir boyun uzamış ve Aslan bir top mermisi tarafından vurulmuşçasına tepeden aşağıya yuvarlanmıştı.

Dorothy aşağıya koşup Korkuluk'un kalkmasına yardım ederken canı yanmış olan Aslan yanlarına geldi ve şöyle dedi:

"Böyle kafa atan insanlarla dövüşmenin faydası yok, bunlarla kimse başa çıkamaz."

"Ne yapacağız, peki?" diye sordu kız.

"Uçan Maymunlar'ı çağır," diye önerdi Teneke Adam, "onlara bir kez daha emretme hakkın var."

"Tamam," diye yanıtladı kız ve Altın Şapka'yı başına takıp sihirli kelimeleri söyledi. Maymunlar her zamanki gibi dakik bir şekilde gelip karşısına dizildiler. "Emirleriniz nelerdir?" diye sordu Maymun Kral, eğilerek.

"Bizi tepenin üstünden geçirip Çeyrekliklerin bölgesine taşıyın," diye yanıtladı kız. "Emriniz yerine getirilecek," dedi Kral ve Uçan Maymunlar yolcularımızı ve Toto'yu havalandırıp uçmaya başladılar. Tepenin üzerinden geçerlerken çekiç-kafalar sinirden uluyup başlarını yukarıya fırlatıyorlardı ama Uçan Maymunlar'a ulaşamadılar. Maymunlar Dorothy ve yol arkadaşlarını tepenin üzerinden güvenli bir şekilde geçirip Çeyrekliklerin güzel topraklarına bıraktılar.

"Son kez bizi çağırdınız," dedi lider Dorothy'ye, "hoşça kalın ve iyi şanslar."

"Güle güle, teşekkür ederiz," diye yanıtladı kız, havalanan maymunlar bir anda gözden kayboldular. Çeyrekliklerin bölgesi mutluluk ve refah içinde görünüyordu. Olgunlaşan tahıllarla dolu tarlaların arasından yollar ve üzerlerinde sağlam köprüler olan çağlayan ırmaklar geçiyordu. Çitler, evler ve köprüler, Kırpıkların bölgesinde sarıya ve Kıtırsoyların bölgesinde maviye boyanmış olduğu gibi parlak kırmızıya boyanmıştı. Şişman, kısa ve

yumuşak başlı Çeyreklikler de yeşil çimenler ve sarı tahılların arasında parlayan kırmızı giysilere bürünmüşlerdi.

Yolcularımız maymunların onları yakınına bıraktığı çiftlik evinin kapısını çaldılar. Kapıyı açan çiftçinin karısı, Dorothy yiyecek bir şeyler istediğinde, onlara üç çeşit kek, dört çeşit kurabiye ve Toto için de bir kase sütten oluşan bir yemek hazırladı.

"Glinda'nın şatosu çok uzak mı?" diye sordu çocuk.

"Çok uzak değil," diye yanıtladı çiftçinin karısı. "Güneye giden yolu takip edin, kısa süre sonra karşınıza çıkacaktır."

İyi yürekli kadına teşekkür ettikten sonra çok güzel bir şato görene dek tarlaların arasından ve köprülerin üstünden geçtiler. Kapının önünde altın kordonlarla süslenmiş çok güzel kırmızı giysiler içinde üç genç kız vardı, Dorothy'nin yaklaştığını gördüğünde, içlerinden biri şöyle dedi: "Güney Diyarı'na neden geldiniz?"

"Burayı yöneten İyi Cadı'yı görmeye," diye yanıtladı Dorothy. "Beni ona götürür müsünüz?"

"Adınızı söyleyin, Glinda'ya sizi kabul edip etmeyeceğini soracağım." Adlarını söylediler ve asker kız şatoya girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde Dorothy ve arkadaşlarının hemen huzura çıkacaklarını söyledi.

Glinda, Dorothy'nin Dileğini Yerine Getiriyor

Glinda'yı görmeden önce bir odaya alındılar, burada Dorothy yüzünü yıkayıp saçını taradı, Aslan yelesindeki tozları silkeledi, Korkuluk kendine çeki düzen verdi ve Teneke Adam eklemlerini yağlayıp kendisini cilaladı.

Hazır olduklarında, Glinda'nın yakut bir tahtta oturduğu büyük odaya kadar asker kızı takip ettiler. Hem güzel hem de genç görünüyordu. Omzuna bukleler halinde dökülen saçları koyu kızıldı. Elbisesi bembeyazdı ama küçük kıza sevecen bir şekilde bakan gözleri maviydi. "Senin için ne yapabilirim, çocuğum?" diye sordu.

Dorothy cadıya, kasırganın onu Oz Diyarı'na nasıl getirdiğini, yol arkadaşlarını nasıl bulduğunu ve birlikte göğüs gerdikleri maceraları anlattı.

"Şimdi en büyük dileğim," diye ekledi, "Kansas'a dönmek, eminim Em Teyze başıma kötü bir şeyler geldiğini düşünüp yas tutmaya başlamıştır, ve ürünler geçen yılkinden daha iyi olmazsa Henry Amca buna yanında ben olmadan dayanamaz."

Glinda öne eğilerek bu güzel, küçük kızın tatlı, üzgün yüzünü öptü.

"Kalbini ferah tut," dedi, "seni Kansas'a göndermenin bir yolunu bulacağıma eminim." Sonra ekledi: "Ama bunu yapmam için Altın Şapka'yı bana vermelisin."

"Tabii veririm!" dedi Dorothy. "Zaten artık bana yaran yok, aldığınızda Uçan Maymunlar'a üç kez emir verebilirsiniz."

"Onların hizmetine yalnızca üç kez ihtiyacım olacak," diye yanıtladı Glinda, gülümseyerek. Dorothy Altın Şapka'yı verdi ve cadı Korkuluk'a şöyle dedi: "Dorothy bizi terk ettiğinde ne yapacaksın?"

"Zümrüt Şehir'e döneceğim," diye yanıtladı. "Oz beni oranın yöneticisi yaptı ve insanlar beni seviyor. Kafamı kurcalayan tek şey çekiç-kafaların tepesini aşmak."

"Altın Şapka sayesinde Uçan Maymunlar'a seni Zümrüt Şehir'in kapısına götürmelerini emredeceğim," dedi Glinda. "İnsanları bu kadar muhteşem bir yöneticiden mahrum bırakmak olmaz."

"Ben gerçekten muhteşem miyim?" diye sordu Korkuluk. "Olağanüstüsün," diye yanıtladı Glinda. Teneke Adam'a dönüp sordu:

"Dorothy bu diyardan gittikten sonra sen ne olacaksın?"

Bir süre baltasına yaslanarak düşünen Teneke Adam yanıtladı,

"Kırpıklar bana çok nazik davrandılar ve Kötü Cadı öldükten sonra onları yönetmemi istediler. Kırpıklardan hoşlanıyorum ve Batı Diyarı'na dönebilirsem sonsuza kadar onları yönetmek istiyorum."

"Uçan Maymunlar'a ikinci emrim," dedi Glinda, "seni Kırpıkların bölgesine taşımaları olacak. Beynin Korkuluk'unki kadar büyük olmayabilir ama iyice aklandığında kesinlikle ondan daha parlak görüneceksin. Kırpıkları iyi ve bilgece yöneteceğine eminim." Sonra cadı büyük, tüylü Aslan'a baktı ve sordu: "Dorothy evine döndüğünde sen ne yapacaksın?"

"Çekiç-kafaların tepesinin ardında büyük bir orman var," diye yanıtladı. "Orada yaşayan hayvanlar beni kral ilan etti. O ormana geri dönebilirsem hayatımı mutluluk içinde geçiririm."

"Uçan Maymunlar'a üçüncü emrim," dedi Glinda, "seni ormana taşımaları olacak. Altın Şapka'yı, gücünü bu şekilde kullandıktan sonra, bundan böyle özgür yaşayabilmeleri için Maymunların Kralı'na vereceğim."

Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan, İyi Cadı'ya nezaketi için içten gelen teşekkürlerini sunarlarken Dorothy yüksek sesle konuştu:

"Güzel olduğunuz kadar iyisiniz de! Ama bana hala Kansas'a nasıl döneceğimi söylemediniz."

"Gümüş ayakkabıların çölü geçmeni sağlayacak," diye yanıtladı Glinda. "Güçlerini biliyor olsaydın bu diyara geldiğin ilk gün Em Teyze'ye

kavuşmuş olurdun."

"Ama o zaman ben harika beynimi alamazdım!" diye çığlık attı Korkuluk. "Bütün hayatımı çiftçinin mısır tarlasında geçirirdim."

"Ben de bu sevecen kalbe sahip olamazdım," dedi Teneke Adam. "Dünyanın sonuna kadar o ormanda dikilip paslanırdım."

"Ben de sonsuza dek bir korkak olarak kalırdım," dedi Aslan, "ve ormandaki hiçbir hayvan hakkımda iyi konuşmazdı."

"Bunların hepsi doğru," dedi Dorothy. "Arkadaşlarıma faydam dokunduğu için mutluyum. Ama şimdi üçü de istediğini aldı ve yönetecekleri krallıkları var bence artık Kansas'a dönme zamanım geldi."

"Gümüş ayakkabılar," dedi İyi Cadı, "harika güçlere sahiptir. En ilginç güçlerinden biri, giyen kişiyi istediği her yere üç adımda götürebilmeleri, bu adımların her biri göz açıp kapayıncaya kadar atılır. Tek yapman gereken topuklarını birbirine üç defa vurup gitmek istediğin yeri söylemek."

"Madem öyle," dedi Dorothy, neşeyle, "beni hemen Kansas'a götürmelerini isteyeceğim."

Aslan'ın boynuna sarıldı ve büyük başını okşayarak onu öptü. Sonra eklemleri için tehlikeli olacak şekilde ağlayan Teneke Adam'ı öptü. Ama Korkuluk'un boyalı yüzünü öpmektense yumuşak, doldurulmuş gövdesini kucakladı ve sevgili arkadaşlarından ayrıldığı için ağlamaya başladı. İyi Glinda küçük kıza veda öpücüğü vermek için yakut tahtından indi ve Dorothy ona, kendisi ve arkadaşlarına bu kadar iyi davrandığı için teşekkür etti.

Dorothy, Toto'yu ciddi bir şekilde kucağına aldı ve son kez veda ettikten sonra topuklarını üç kez birbirine vurarak şöyle dedi: "Beni eve, Em Teyze'ye götür!"

Birden havada o kadar hızlı dönmeye başladı ki tek hissedebildiği şey kulaklarında uğuldayan rüzgardı.

Gümüş ayakkabılar üç adım attı ve aniden durunca Dorothy nerede olduğunu anlayamadan yerde birkaç kez yuvarlandı.

En sonunda oturup etrafına baktı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Kasırga eskisini götürdükten sonra Henry Amca'nın yaptığı yeni çiftlik evinin önündeki geniş Kansas çayırında oturuyordu. Toto kucağından atlayıp neşeyle havlayarak ahırda inekleri sağan Henry Amca'ya doğru neşeyle koşmaya başladı.

Dorothy kalktığında ayaklarında yalnızca çorapları olduğunu fark etti. Gümüş ayakkabılar havada ayağından düşmüş ve çölde sonsuza dek kaybolmuşlardı.

Eve Dönüş

Em Teyze tam evden çıkıp lahanaları sulamaya gidiyordu ki ona doğru koşan Dorothy'yi gördü. "Canım yavrum!" diye bağırdı, kızı kollarına alıp yüzünü öpücüklere boğarak. "Nereden geldin böyle?"

"Oz Diyarı'ndan," dedi Dorothy, ciddi bir ifadeyle "Toto da burada. Ve ah, Em Teyze! Evde olduğuma o kadar mutluyum ki!"

- SON -